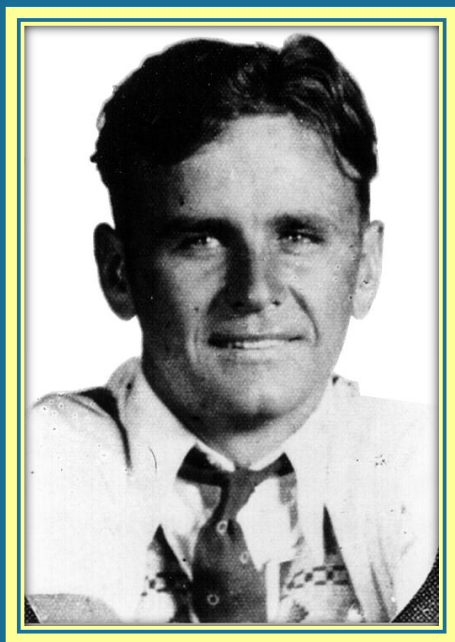

NADPŘIROZENO

Život Williama Branhama

Kniha první:

STRÁDÁNÍ MLADÉHO CHLAPCE

(1909 - 1932)

Owen Jorgensen

Tento životopis není podobný žádné jiné knize, kterou jste doposud četli. Ačkoliv, samozřejmě, v ní probíhá přirozené drama ...

Najednou puška vystřelila a zasáhla Billa zblízka do nohy. Billy se s výkřikem zoufalství zhroutil.

Jimmy k němu poklekl na zem a žvatlal: "Promiň, Billy. Je mi to líto. To byla náhoda. Neměl jsem v úmyslu - " potom se podíval na nohu přítele a celý zbledl ve tvářích. "Billy nehýbej se. Půjdu pro pomoc."

"Ne, neopouštěj mě," křičel Billy. Ale Jimmy už běžel jako raketa. Když se Billy podíval na své nohy, zhrozil se, protože byly prostřeleny téměř naskrz.

Ale zde drama jenom začíná. Pak přichází to nadpřirozené – a každá věc je prostě neopakovatelná.

Copyright 1994

Owen Jorgensen

Všechna práva dle mezinárodní a Pan - Americké konvence tiskařských práv jsou vyhrazena. Žádná část této knihy nemůže být reprodukována v žádné formě bez písemného souhlasu autora. v tom je obsaženo kopírování, ať elektronické nebo mechanické, včetně fotokopírování, nahrávání, nebo jakýkoli systém uchovávání a opětovného získávání dat. Rozmnožování této knihy bez souhlasu, je porušením mezinárodních tiskařských zákonů.

0398-005

vydavatel originálu:

Tucson Tabernacle

2555 North Stone Avenue

Tucson, Arizona 85705

USA

Věnování

Nějakému mladistvému na tomto světě, který ve svém životě hledá odpověď na otázky tohoto druhu:

Existuje Bůh? Jestliže ano, kým je? A kde je?
Má tento Bůh zájem o můj život?

Tak tedy tobě, kdo hledáš, je věnována tato kniha.

Protože takto jsem jednou hledal i já.

Obsah

Kapitola	Strana
Záhadné znamení narození	1
První vidění	10
Pach chudoby	20
Zbitý bez milosrdenství	25
Nešťastnou náhodou zasažen střelou	30
Zdrcující úder	38
Utečencem v poušti	44
Znamení následuje	50
Jeho poslední šance	55
První zkouška víry	62
Ordinován pro nadpřirozené evangelium	67

KDYŽ JSEM ZAČAL na tomto projektu pracovat, první obtížná otázka, která přede mnou vyvstala, byla - jak mohu vůbec přistoupit k tématu, jemuž se přede mnou věnovalo tak málo lidí? Větší část životního příběhu Williama Branhama přesahuje hranice normální lidské zkušenosti, a proto je obtížné učinit zadost spravedlnosti vtěsnáním tohoto příběhu do knižní podoby. Moje metoda má tedy své přednosti, ale rovněž své meze a o obou z těchto věcí chci učinit zmínku hned na začátku.

ÚVODNÍ SLOVO AUTORA

Každý životopisec se musí rozhodnout předtím, než začne psát. Jestli bude konstrukce jeho knihy věcná nebo chronologická. Kdo bude předpokládaným čtenářem? Na jaké úrovni chápání má spisovatel psát? Jak dlouhá jeho kniha bude? Jaké epizody má obsahovat, a jak podrobně jednotlivé události mají být napsány? v jakém stupni mají být jednotlivé příběhy analyzovány nebo snad mají být popisy bez komentáře? A tak bychom mohli pokračovat ...

Postavil jsem tento životopis na chronologickém principu s pocitem, že nejlepší náhled můžeme docílit, pokud budeme sledovat život Williama Branhama, jak se sám odhaluje, krok za krokem. Mnohdy životopisec zůstává v celém textu všudypřítomný, analyzuje, objasňuje budoucí význam každé popisované události. Rozhodl jsem se nejít touto cestou, ať význam každého příběhu zůstane utajený, dokud ten bod vyprávění neodhalí sám William Branham, když sám pochopí danou epizodu. To dovolí čtenáři sledovat jeho život, jak jej prožíval on sám, a porozumět, jak se vyvíjel jeho charakter, a jak si cenil svůj boj, a pochopil jeho význam pro svůj neobvyklý život.

Protože několik kratších životopisů Williama Branhama už bylo napsáno, uznal jsem za správné, že tento by měl být obsažnější a mnohem podrobnější. Zároveň jsem si nepřál, aby byl těžkopádný, a proto jsem se soustředil na přirozený průběh dramatu, bohatý na nadpřirozená překvapení - a snažil jsem se analýzu omezit na minimum. Výsledkem je tedy velice čtivý text. Ať jsi tedy žákem sedmé třídy, nebo vysokoškolským profesorem, věřím, že s chutí budeš otvírat každou další stránku.

Ale sílu má rovněž sled událostí. Děj probíhá rychle jako ve vzrušujícím románu a někteří čtenáři by to mohli pochopit jako výmysl. To by byla chyba. Každý příběh v této knize je skutečný. Mnohé z těchto vyprávění jsou doloženy z různých pramenů. v průběhu mého průzkumu jsem použil články z novin a časopisů, knihy, snímky, filmy, svědectví lidí, kteří znali Williama Branhama

osobně a byli očitými svědky jednotlivých mimořádných úkazů popsaných v tomto životopise.

Nicméně většinu informací jsem získal z osobního svědectví samotného Williama Branhama. Během 19 let jeho služby doma i v zahraničí bylo zaznamenáno 1100 jeho kázání. Ve většině těchto kázání vypráví příběhy svých neuvěřitelných zkušeností. Mnohokrát hovořil o věcech, které se mu zrovna přihodily, popsal je dopodrobna, včetně svých rozhovorů. (Více o tom si přečteš ve vysvětlivkách autora na konci této knihy.) Častokrát William Branham dokonce říká, co si myslí o jednotlivých příhodách - čímž se splní spisovatelův sen! Hojnost tohoto druhu materiálu přímo od pramene - podrobného a velmi osobního - umožňuje spisovateli psát životopis poutavým stylem, což jsem právě zvolil. v takovém přístupu jsem našel sílu, která převažuje nedostatek vnějšího lesku rutinního odborníka. Mým cílem je, abych vás udržel v napětí, dokud se lépe neseznámíte s jednou z nevlivnějších osobností naší generace - a současně s jedním z největších lidí všech dob.

Owen Jorgensen, 1994

„PATNÁCT LET, to je už přece dost, abych se stala maminkou,“ tak k sobě promlouvala Ella Branhamová, a tím se povzbuzovala. "Proč, vždyť jsem na tom stejně jako ..."

A bolest ji zachvátila znovu - silnější a prudší než ta předcházející. Ella pocítila, jak se ji zmocňuje zděšení, že upadá do nepříjemné situace. Svírala své břicho zasažené křečí a sténala: "Ještě ne. Prosím, ještě ne. Dokud se nevrátí Charles domů."

Na jejím čele se vynořily krůpěje potu. Vrávorala po špinavé podlaze k jedinému okénku ve srubu umístěnému uprostřed nahrubo opracovaných dřevěných dveří. Okénko nemělo sklo, pouze dřevěnou okenici, kterou Ella přes den otvírala a na noc ji zase zavírala. Teď byla otevřena.

"Charlesi!" Volala. Její hlas zanikal uprostřed Kentuckých lesů se svými nekonečnými pahorky a údolími rozprostírajícími se do široka a daleka. Uvědomovala si, že nejbližší soused bydlí vzdálen několik mil a cítila se zoufale osamocená. Bolest ji svírala kolem žaludku a uváděla ji na pokraj zoufalství. "Charlesi," zakřičela znovu. "Charlesi, kde jsi?" A potom její hlas skomíral a uvadal, dokud se nestal jen vzlykotem: "Prosím tě, vrať se už domů."

Charles Branham toho dne dostal mzdu za těžbu dříví, a tak si řekl, že zajde do města Burksville v Kentucky, aby si pořídil na 'počest' svého prvorozeného dítěte nové montérky s náprsenkou. Ale co jej zdrželo tak dlouho? Copak se zastavil v nějakém hostinci? Pokud ano, nestalo by se to během jejich prvního roku manželství poprvé. On dnes přece takovou věc neudělá! Věděl, že jejich dítě tu může být každou chvíli.

Stah odezněl a nechal ji vyčerpanou. Ella se naklonila dopředu a opřela se o hrubě otesanou zárubeň dveří a pozorovala, jak slunce zapadá za javory a duby, které právě začaly pučet. Byl duben roku 1909. Při zavírání okenice se Ella zachvěla.

KAPITOLA 1

ZÁHADNÉ ZNAMENÍ NAROZENÍ

1909 - 1912

Dřevěný srub nedaleko městečka Burkesville, Kentucky, kde se 6. Dubna 1909 narodil kazatel William Branham

Jediné světlo, které do srubu pronikalo, bylo světlo zapadajícího slunce; toto světlo pronikalo štěrbinami uprostřed hrubě opracovaných trámů. Paprsky světla se zvolna přesouvaly po stole, který byl rovněž zhotoven amatérsky; byl to vlastně pařez s dřevěnými kolíky místo nohou a lavička k sezení. Jediným dalším kusem nábytku v jednoduché asi čtyřmetrové chatrči bylo ke stěně přibité jednoduché lůžko. Ella vrávorala k lůžku, zhroutila se na slamník a přitáhla si prošívanou přikrývku až k samé bradě. Polštář z kukuřičných slupek pod její hlavou chrastil při každém pohybu. v místnosti se šěřilo, dokud se úplně nesetmělo. Ella přemýšlela o svém původním bydlišti v Paříži v Texasu, ze kterého chtěla ještě před nedávnem utéct. Minulý rok jí to tam připadalo zcela nesnesitelné. Ale teď už to neviděla vůbec tak zle.

V Texasu vyrostla jako Ella Harveyová. Její otec byl myslivcem, lovcem kožešin a učitelem. Její matka byla čistokrevná Indiánka kmene Cherokee. Ella, nejstarší ze čtyř dětí, měla za sebou nádherné bezstarostné dětství až do doby před třemi lety, když její maminka zemřela na spálu. Tehdy jí bylo sotva 12 let a její nejmladší bratr měl čtyři roky. Nepříjemná povinnost mateřské péče na ni těžce dolehla.

Asi před rokem se setkala na rodeu s Charlesem Branhamem. Charles byl malý, statný muž s tmavými kudrnatými černými vlasy, širokými zády a s dostatečnou kovbojskou zručností, aby zdolal každého bujného koně, který

mu byl svěřen. Ella byla jeho šarmem okouzlena. Charlesovi bylo 18 a jí 14, ale cítila se mnohem starší. v té době jí sňatek připadal jako jedinečný únik z úmorných starostí o mladší sourozence. Ale teď byla na rozpacích, jestli ve skutečnosti nepadla z bláta do louže. Takto se ocitla zde, ve věku pouhých patnácti let, uprostřed cizích Kentuckých pahorků mající porodit dítě, 40 mil od nejbližšího lékaře a nemajíc poblíž živé duše, kterou by mohla zavolat na pomoc. Ella měla svou hlavu zabořenou do polštáře a hořce plakala.

Charles Branham se vrátil do srubu hodinu po setmění. Samozřejmě pil, ale ne tolik, aby otupil své smysly. Opatrně se přiblížil ke dveřím a tiše otevřel, aby neprobudil svou mladičkou ženu v případě, že by už spala. Zaslechl však její sténání a rychle zapálil borovicovou louč a postavil ji na zavařovací sklenici. Borovicová louč se slabě rozhořela a spolu se světlem, které vyzařovala, se uvolňovala spousta kouře. Ale jelikož měl srub přirozené větrání, kouř unikal škvírami mezi šindeli ven.

"Charlesi," zašeptala slabým hlasem Ella, "dnes, dnes večer." "Rychle přiveď svoji matku."

Charles roznítil ohniště a hned pospíchal pro svoji matku. Noc byla chladná a jasná, hvězdy mu usnadňovaly najít stezku. Hodinu poté se vrátil se svou matkou a dvěma sousedkami.

Branhamova babička byla stará, mrzutá žena, tvrdá jako "kůže na slanině." Jakmile však spatřila tuto patnáctiletou dívku v porodních bolestech, její srdce se obměkčilo, jako když mývali sádlo změkčí koženou podrážku. (Branhamova babička nejen, že nechodila v botách, ale ona je ani za celý svůj život neměla). Převzala tedy situaci do vlastních rukou. Sama měla sedmnáct dětí a měla tedy dosti dobrých zkušeností k tomu, aby splnila úkol porodní báby se zřetelem ke své nové snaše. Přiměla Charlese, aby šel ven. On proti tomu nic nenamítal. Vzal si deku a vklouzl do kůlny, která byla přistavena k jednomu konci srubu, a ustlal si lože z dřevěných třísek, a kůry. Vytáhl z kapsy láhev whisky a řekl si: "Tohle je na uklidnění nervů" a rychle ji vyprázdnil. Krátce na to usnul.

K ránu nastával v chatrči stále větší rozruch. Charles se probudil. Na východním obzoru s příchodem dne začalo svítat, ale slunce ještě nevyšlo. Proklínal sám sebe, že si zdřímnul, a potom se začal starat, že dítě ještě nebylo na světě. Copak se něco stalo? Snad půjde dovnitř, aby se přesvědčil. Než se k tomu ale odhodlal, zaslechl pronikavý pláč novorozence. Dveře chatrče se v tu chvíli otevřely, a jedna ze sousedek zavolala: "Charlesi Branhame, je to syn."

Charles se báživě vloudil dovnitř a zavřel dveře. Místnost byla plná kouře z voskové svíce, která stála na stole. Branhamova babička končila s koupelí

nemluvněte, a odhadla jeho váhu na dva a půl kilogramu, a potom je něžně položila do maminčiny náruče. Charles stál u lůžka s rukama vloženýma do náprsenky svých nových montérek a nervózně přihlížel tomu vrtícímu se, broukajícimu malému stvoření, které bylo jeho synem.

Ella řekla: "Charlesi, on má tvoje modré oči."

Charles si prohlížel tato malá očka, ale v tom šeru nemohl rozpoznat jejich barvu. "Dejme mu první jméno William," řekl. "A jeho druhé jméno budež Marrion."

Ella zkoušela vyslovit táto jména, "William ... Marrion... Branham. Lze je dobře rozlišit. A můžeme mu říkat Billy. Charlesi, myslím si, že Bill bude mít rovněž tvoje kudrnaté vlasy. Otevři okenici, abychom na něj lépe viděli."

Bylo úterý 6. dubna 1909 krátce po páté hodině ranní. Světlo pronikalo štěrbinami dovnitř a slunce se ještě neukázalo na obzoru. Charles tedy otevřel okenici a zděšeně couvl. Prudkým pohybem se cosi vedralo okénkem dovnitř - nějaké světlo, které vypadalo jako hvězda o průměru asi třiceti centimetrů.

Ella vykřikla a přivinula svého syna těsněji do své náruče. Všichni ostatní se ve zmatku postavili ke stěně. Podivné světlo několikrát zakroužilo v místnosti a potom se zastavilo nad lůžkem, a vznášelo se nad matkou s dítětem, žluto - zeleně planulo, a kmitalo svým vlastním životem. Celkem to netrvalo ani minutu - nebylo to příliš dlouho, ale přece jen to stačilo, aby si všichni přítomní ve srubu mohli být jisti tím, že to spatřili. A potom stejně tak rychle, jak se tato ohnivá koule zjevila, zmizela krouživým pohybem mezi krokvemi a střešou.

Charles se dlouho upřeně díval mezi šindele svýma doširoka otevřenými očima. Najednou prudký závan ptačích křídel obrátil jeho pozornost ke dveřím, kde si sedla, na otevřené okénko, holubice. Tato sněhobílá holubice zvědavě pozorovala místnost, jako kdyby něco hledala. Jakmile spatřila novorozence, vztyčila svou hlavu, zavrkala a za chvíli odletěla. Charles chvíli zíral na holubici a potom se znovu zahleděl ke střeše.

Jedna z přítomných sousedek zamumlala: "Dobrá, nikdy ... "

Druhá přemítala: "Jsem zvědavá, co za člověka z toho chlapce bude?"

Billymu Branhamovi uběhlo sotva patnáct minut života.

Mezi horaly se rychle roznesly zprávy o chlapci, který se narodil tam v horách, se světlem nad sebou. Někteří to nechali přejít s tím, že to byl odraz slunce v zrcadle. Charles a Ella dobře věděli, že ve srubu žádné zrcadlo nebylo. Navíc na obloze ještě nebylo slunce. Byli tím zmateni. Mělo to světlo nějaký

duchovní význam? Charles na to chtěl zapomenout, ale Ella mu to nedovolila. Naléhala, že musí něco podniknout, a nakonec se rozhodli, že své dítě přinesou do kostela, aby bylo zasvěceno Bohu. z počátku se Charles této myšlence vzdíral, ale nakonec přikývl, ačkoliv se mu to v nitru protivilo. Pak přišla na přetřes otázka, kam jej vzít.

Předkové Charlese Branhama byli přísní irští katolíci. z Elliny strany, Harveyové byli rovněž irskými katolíky, až na maminku Elly, která pocházela z kmene Cherokeeů. Konec konců oba, Charles a Ella, se naprosto vzdálili od svých katolických základů, a nikdo z nich neměl dokonce ani formální náboženské přesvědčení. Souhlasili ale s tím, že pro daný účel bude nejhodnějším místem nejbližší kostel.

A tak, když Billymu Branhamovi byly dva týdny, Charles a Ella jej zabalili do ranečku a vzali do baptistického kostela zvaného "Království vačic," kde se setkávalo každou neděli malé obecnství v hrubě otesaném srubovém kostelíku s hliněnou podlahou a s lavicemi z prken položených na špalcích. Baptistický kostel, "Království vačic," neměl řádného pastora. Většinou si lidé na shromáždění zpívali a sami četli z Bible. Každé dva měsíce sem přijížděl pocestný kazatel, který objížděl farnosti, aby zde kázal. Zrovna dnes tam tento kazatel byl. Pomodlil se nad malým Williamem Marrionem Branhamem a poprosil Boha, aby jednou toho chlapce použil ke své službě. Bylo to naposledy po dobu následujících 23 let, co Billy Branham vstoupil do kostela.

Těžba dřeva často nutila Charlese zůstat v průběhu týdne v odloučení od manželky a syna. v říjnu 1909 sněhová bouře způsobila, že uvázl v táboře dřevorubců vzdálen od domova. Ella už byla ve čtvrtém měsíci těhotenství se svým druhým dítětem a s tím, jak se zmenšovaly její zásoby, si začala dělat starosti. Jakmile došly zásoby dříví, v zoufalém pokusu, aby udržela oheň v ohništi, zabalila si nohy do starých pytlů a pokoušela se zajít do lesa, aby tam skácela nějaký malý stromek nebo usekla suchou větev a přitáhla ji do srubu. Ale když došlo i jídlo, zmocnilo se jí zoufalství. Oheň vyhasl, zůstal jen popel; Ella se cítila příliš slabá na to, aby se pokusila ještě jednou zajít do lesa. Vzala veškeré oblečení, které bylo v chatrči, zabalila do něho sebe i svého syna tak jak jen mohla a z posledních sil vlezla do postele a přikryla sebe i jeho prošívanou dekou. Venku bez ustání skučel vítr. v pokoji se ochladilo natolik, že v kbelíku zamrzla voda. Ella se zahleděla mezi krokve s pocitem, že opět spatřila to podivné světlo, jako při narození svého syna. Během posledních šesti měsíců o tom často přemýšlela. Někdy věřila, že to bylo znamení, které by někdy mělo určit velikost jeho života. Nyní jí to však připadalo bezvýznamné, neboť smrt obou z nich se zdála být otázkou času.

Jejím nejbližším sousedem byl starý muž, který bydlel na druhém konci údolí. Když se strhla bouře, tento muž vyšel z domu, aby vykonal nějaké denní povinnosti. Ze svého místa bydliště mohl vidět jen střechu Branhamova srubu, ale všiml si, že z komína se nekouří. v dané chvíli tomu nevěnoval patřičnou pozornost, ale po několika dnech o tom začal přemýšlet. Věděl, že před bouřkou se nad chýší vznášel dým, ale byl si jist tím, že během bouřky přece nemohl nikdo chatrč opustit, a tak se rozhodl, že to prozkoumá. Jakmile se přiblížil k chatrči, spatřil, že tam nejsou v čerstvém sněhu vidět žádné stopy. Zaklepal na dveře, ale nikdo mu neodpověděl. Když se je pokusil otevřít, zjistil, že jsou zamčené zevnitř. Nyní si byl jist tím, že uvnitř někdo je - někdo, kdo se ocitl ve veliké nesnázi; pokusil se tedy dostat dovnitř násilím. Jeho očím se naskytnul otřesný pohled.

Ella spolu se svým dítětem leželi schouleni na posteli téměř bez známký života, následkem nachlazení a hladu. Soused rychle uchopil do ruky sekeru, běžel do lesa a přinesl tolik dříví, aby tím mohl chatrč vyhřát. A když uviděl, že tam není žádné jídlo, bez váhání zaběhl domů a přinesl tolik jídla, kolik jen mohl unést. Zavolat lékaře bylo nemožné, a tak se starý muž starostlivě ujal péče o mladou maminku a její dítě. Mezi tím se Charlesovi podařilo nějakým způsobem probrodit závějemí ke srubu, kde našel svoji manželku s dítětem, jak se pozvolna zotavují.

Do konce zimy se Charles zdržoval v blízkosti domu, lovil, líčil na zvěř, aby byla spížírna plná. Na jaře se vrátil ke svému dřevorubectví. Když roztály ledy, zapřáhal volka a vytahoval z lesa kmeny jeden po druhém ke břehu řeky Cumberland, kde z nich jiní dřevorubci dělali vory a plavili se na nich k řece Ohio a potom do Mississippi.

V březnu 1910 se Charlesovi a Elle narodilo jejich druhé dítě, Edward. Několik měsíců později Ella, které bylo nyní 16 let, pocítila ve svém lůně další dítě. Počátkem roku 1911 porodila své třetí dítě. Byl to další chlapec. Dali mu jméno Henry. Charles pracoval v lese celé jaro, léto, až do podzimu 1911. Potom se Charlesovi přihodilo další neštěstí, jenž jej znovu odloučilo od jeho mladé rodiny a jeho samotného přivedlo na pokraj záhuby.

Jako nejmladší ze 17 dětí vyrůstal Charles Branham pod vlivem mnoha špatných učitelů. Naučil se pít již v době, kdy byl ještě chlapcem, a rovněž se také naučil řešit své problémy násilím. Na podzim 1911 se Charles zúčastnil nějakého mejdanu, kde propukla hádka. Kořalka a lidská bezohlednost, to byla ta hříšná směs, která způsobila, že hádka brzy přerostla v krutou rvačku všech přítomných v celé místnosti. Jistý silný tyran, který se jmenoval Willy Yarbough, srazil Charlesova přítele na podlahu, skočil na něj, vytáhl dýku a byl hotov mu

ji vrazit do srdce, když jej znenadání Charles zasáhl židlí do hlavy. Poté Charles couvl a vytáhl svoji dýku. Willy zapomněl na muže ležícího na podlaze a pustil se do Charlese. Neváhal by Charlesovi rozpárat hrdlo, kdyby se mu naskytla příležitost - byl to nelítostný muž, který laťkou z plotu zabil svého vlastního syna - ale Charlesova dýka zasáhla soka dřívě a zanechala Willyho v louži krve v bezvědomí, i když živého.

Když se dostala zpráva o této rvačce do Burkesville v Kentucky, Charlesovi byla prokázána na této rvačce účast jako vůdci v kolbišti a byl žalován za pokus o vraždu. Koňmo se dostavil šerif, aby jej uvěznil. Předtím, než se jej šerifovi podařilo najít, Charles beze stopy zmizel. Musel rychle utéct, nevěděl vlastně, kam se podít a co dělat. Před tím však než zmizel, slíbil Elle, že jakmile najde zaměstnání a místo k bydlení, ihned pro ni pošle, a že se bude vydávat za někoho jiného, aby nepřišli na jeho stopu.

A tak během odpoledne Charles Branham zmizel a zanechal svou manželku samotnou v lesích, aby se starala sama o sebe a o své tři děti. Billy měl tehdy dva a půl roku a Henrymu bylo sotva šest měsíců. v 17 letech byla Ella ještě sama téměř dítětem. Po uplynutí několika týdnů si uvědomila, že Charles v ní zanechal část sebe. Byla opět těhotná.

Podzim a zima Ellu přivedly na pokraj svých sil. Připadalo jí, že život se pro ni stal děsivým příznakem. Pečovala v té hrubé, samotné chatrči o tři nemluvnátka, zatímco sama pociťovala časté nevolnosti žaludku. Byla bez peněz, bez zásob a bez sil. Pokud by se jí nedostalo nějaké pomoci od Charlesových příbuzných - kteří sami žili v chudobě - zůstala by Ella sotva naživu.

Ale konečně nastal konec tomuto období i jejím nevolnostem a země roztála. Henry měl první rok života za sebou, Edward měl druhé narozeniny a Billymu byly tři. A děťátko v lůně Elly kopal a kroutilo se, chystajíc se k porodu. Jednou, onoho jara 1912, se ve srubu zastavil šerif a ptal se, zda má nějaké zprávy od svého manžela. Mohla mluvit pravdu - nic o něm nevěděla, dokonce neměla ani tušení, kde se nachází.

Několik dnů po šerifově návštěvě si Billy s Edwardem hráli před srubem, kde malý pramínek vody způsoboval, že tam bylo vždycky bláto. Billy chtěl ukázat svému mladšímu bratru, jak je silný a tak zvedl ten nejtěžší kámen, zvedl ho nad hlavu, a hodil jim do místa kde vyvěral pramen. Kámen se zarazil hluboko do bláta na okraji louže a postříkal blátem Edwarda, který se rozplakal a rychle utíkal do chatrče. A tu se náhle ozvala červenka a začala s vervou švitořit. Billy začal rychle prohlížet větve a zjistil, na kterém stromě ten ptáček je. Vykročil tímto směrem, ale pták odletěl. A v tu chvíli se přihodilo něco tak

neobvyklého, co vypálilo Billovi jako železkiem něco v jeho jemné mysli a stalo se první významnou vzpomínkou z jeho dětství. z místa, na kterém seděla červenka, se ozvalo něco jako vánek větru ve větvích - *fjúúúú*. Potom ze stromu zazněl hlas - velice zřetelný lidský hlas - který řekl: "*Budeš bydlet poblíž města New Albany.*"

S výkřikem hrůzy běžel Billy s vypětím všech sil do chatrče a křičel: "Mámo, mámo!"

Ella utírala blátem postříkané Edwardovo břicho. "Billy, co se stalo?" Zeptala se a přivinula svého nejstaršího syna k sobě.

"Promluvil ke mně pták, maminko. Slyšel jsem jej zpívat na stromě a potom ke mně promluvil."

Ella se zasmála: "To se ti jen zdálo, můj synku."

Ale Billy trval na svém. "Slyšel jsem ho, maminko, slyšel jsem, jak mluvil."

"A co ti ten ptáček řekl?" Zeptala se maminka; přitom byla stále přesvědčena, že je to jen Billova fantazie.

"On mi řekl, že budeme bydlet poblíž města New Albany."

Tato odpověď ji zarazila. Nepřipadalo jí, že by něco takového mohlo přijít na rozum malému chlapci během toho, co si hrál. Vyšla kousek za chatrč a zavolala do lesa: "Haló, je tam někdo?" Když se vrátila dovnitř, Billy se zeptal: "Maminko, kde je New Albany?"

"To je město v Indianě, na druhé straně řeky, naproti městu Louisville v Kentucky, asi sto mil odtud. Billy, kdo ti řekl něco o New Albany?"

"Maminko, nikdy jsem o New Albany neslyšel, dokud ke mně nepromluvil ten pták. Maminko, kdy tam půjdeme bydlet? Bude tam s námi bydlet i táta?"

Ella přikývla.

Několik týdnů poté dostali dlouho očekávaný dopis od Charlese. Ella se posadila u stolu z pařezu a upřeně zírала na obálku, kterou svírala mezi chvějícími se prsty. Billy se postavil na špičky a nakukoval na stůl. "Maminko, otevři to."

Ella se nervózně zasmála: "Samozřejmě. Čekali jsme na to hezky dlouho, proč bychom měli otálet?"

Opatrně odtrhla zalepenou přeložku, vytáhla z obálky dopis, rozevřela jej, a začala číst. Měla dost dobré vzdělání, protože její otec byl učitelem. Ale

Charles do školy téměř nechodil a neuměl ani číst ani psát, dokonce ani napsat své vlastní jméno. Ten dopis mu napsal jeden z jeho bratrů žijících v Louisville.

"Co tam je, mamí?" Zeptal se Billy.

Zatímco četla, říkala: "Je zde napsáno, že tatínek je v Indianě. Našel trvalé zaměstnání a místo pro nás k bydlení, a chce, abychom za ním ihned přijeli. Je to v malém městečku Utica, asi deset mil severovýchodně od ... " zde se zastavila a s údivem pohleděla na svého tříletého synka. Jak je to možné?

"Kde maminko? Kde je ta Utica?" Billy trval na svém.

Ella pomalu odpověděla: "Billy, budeme bydlet deset mil severovýchodně od New Albany v Indianě."

CHARLES BRANHAM PŘILOŽIL k dopisu dostatek peněz, aby Ella mohla zaplatit za přestěhování povozem. Kromě svých tří vrtošivých chlapců měla ještě nějaký nepatrný movitý majetek. New Albany leží ve vzdálenosti přes sto mil severně od Burkesville. Jelikož byla Ella před samotným porodem, děsila se této cesty. Ale pro tříletého Billa, který ještě nikdy neviděl nic kromě své chatrče v horách, byla tato cesta vzrušujícím dobrodružstvím. Zvláštní dojem na něj udělal úzký, dřevěný, rovný most, který křížil řeku Ohio mezi Louisville v Kentucky a New Albany v Indianě. Dalších deset mil na sever je přivedlo do jejich nového domova, malého městečka Utica v Indianě.

KAPITOLA 2

PRVNÍ VIDĚNÍ

1912 - 1916

27. května 1912 porodila Ella svého čtvrtého syna a dala mu jméno Melvin. Během tohoto léta pracoval Charles u jistého místního farmáře. Jeho práce přesahovala lidské možnosti. Někdy se musel plahočit za koněm a orat 12 hodin denně, upocený na rozpáleném slunci. Nejednou se vrátil domů s košilí přilepenou k zádům a Ella musela nůžkami košili odstříhnout. Po vzejití osiva strávil Charles celé dny s motykou s esovitou násadou při pletí. z počátku se mu dělaly puchýře a dlaně krvácely, potom se na jeho rukou vytvořily mozoly tvrdé jako podrážka. To co vytrpěl, bylo za pouhých 75 centů denně.

Na podzim se Charles vrátil ke svému dřevorubectví, připadalo mu bližším než práce na poli. v lesích vyrostl a brzy v mládí začal také v lese pracovat. I když vážil pouhých 75 kilogramů, jeho svaly byly mohutné, a byl tak dovedným dřevorubcem, že dokázal vlastnoručně naložit na vůz kmen o hmotnosti bezmála půl tuny. Ale blížila se zima a Charlesovi se nevedlo dobře. Šest lidí bydlelo v chatrči o jedné světničce, která nebyla větší a ještě hůře postavená, než ten srub, který opustili v Kentucky. Dřevorubectví jej nutilo, aby přebýval v odloučení od rodiny někdy i celé týdny. Nechtěl svou manželku vystavovat stejnému strádání jako minulou zimu, - Charles se začal rozhlížet po nějakém lepším řešení své situace.

Přešlo jaro roku 1913, aniž by Charles našel něco stabilního. Za nějakou dobu se mu podařilo najít práci v Jeffersonville v Indianě. Začal pracovat u pana Wathena, který byl multimilionářem vlastním Wathenovy lihovary a byl spolujednatel profesijního baseballového družstva louisvillských Colonelů. Charles byl zaměstnán jako soukromý kočář, neboť s koni uměl velice dobře zacházet. Tato práce mu finančně příliš nevynášela, ale dávala mu jistý

prospěch, totiž bezplatný nájem domku na usedlosti pana Wathena. Toto obydlí se skládalo z dvoupokojového srubu, staré stodoly, veliké zahrady a kousku půdy, kterou si Charles mohl obdělávat pro svou vlastní potřebu. Pan Wathen měl rovněž poblíž mléčnou farmu a Charles si odtud mohl odnést každý večer konvici mléka - a to nebylo pro otce se čtyřmi rostoucími chlapci zanedbatelné.

Jeffersonville bylo městem, které leželo čtyři míle od New Albany; rozprostíralo se podél říčního toku, který se místně nazýval Utica Pike. Pan Wathen bydlel sedm mil za městem na veliké usedlosti. Chaloupka, do které se Charlesovi nastěhovali, byla posazena na svahu pahorku s výhledem na řeku Ohio. Zpráchnivělá prkna tvořila vnější stěny, a mezi trámy byly mezery, které byly uvnitř vyplněny hlínou. Chaloupka měla hliněnou podlahu, dva pokoje a půdu ke spaní nacházející se nad jednou z místností. Na půdu vedl žebřík udělaný ze dvou stromků. Na podlaze uprostřed jedné z místností byl přivalen pařez a na něm byly položeny ploché kameny. Na tom pak byla postavena pec na dříví, udělaná z prázdného sudu od nafty. Ella však vařila na malém "opičím sporáku." K osvětlení používali naftovou lampu. Všechny tyto věci byly velikými vymoženostmi ve srovnání s jednopokojovým srubem, který byl jejich skryší v Utice.

Na svahu před chaloupkou, nad malou studánkou rozprostírala své větve jabloň. Studená pramenitá voda sloužila po celé léto jako lednička, udržovala v požadovaném stavu plechovku s mlékem, smetanou a máslem před zkažením. (Charels tam však smetanu nemohl mít, jelikož měl tolik malých Branhamů, kteří byli hladoví a čekali na příležitost, jak by se k ní dostali). Pramen zásoboval dům vodou až do poloviny srpna, pak vyschnul. Potom se voda musela pumpovat ze studny, která se nacházela na druhé straně pahorku vedle stodoly a musela se odtud nosit domů.

Billy měl tento bublající pramínek rád. Na hřebíku zatlučeném do větve jabloně, visela naběračka z tykve, ale Billy ji téměř nepoužíval. Rád si lehl na břicho do vyhráté trávy, přiložil své rty k vodě a naplnil svůj žaludek. Potom naplnil i džbánek a zanesl jej tatínkovi na pole.

Charles se vracel z pole až na večeri vždy hladový jako vlk. A jelikož doma neměli vodovod, umyl se před chaloupkou v místě pod jabloní, kde byla postavena lavice. Lavice, to byl kousek prkna ze stodoly připevněný ke kmenu jabloně, s druhým kouskem prkna na konci místo nohy a šikmým prknem na spodní straně, které tu lavici zpevňovalo. Všichni čtyři chlapci se postavili do řady za tatínkem, aby se umyli. Když si Charles vyhrnul rukávy své podomácku ušité košile, aby se namydli, svaly na jeho ruce se napnuly, jakoby otekly. Billy to s hrдостí pozoroval a v duchu si řekl: "To je můj táta. On bude žít sto let. Když zestárnu, budu stále pozorovat svého taťku a jeho mohutné svaly." Charles

měřil pouze kolem 160 cm. Billy po otci zdědil dlouhé, kudrnaté vlasy a hezký vzhled Ira, ale ne jeho mohutnou postavu. Naopak byl hubený a šlachovitý jako jeho maminka.

Co se týče mytí, Billy byl druhý v pořadí. Dával vždy velice pozor na to, aby se mu podomácku zhotovené mýdlo nedostalo do očí. Jedna lekce mu již stačila. Utíral se ručníkem, který maminka zhotovila z prázdného pytle od kukuřičné mouky. Ručník byl drsný a nepříjemný při utírání, a tak se Billy utíral velice opatrně. Nad mycí lavičkou byl ke stromu připevněný pěti zakřivenými hřebíky kousek rozbitého zrcadla. Billy se tedy vyšplhal na lavičku, aby se mohl na sebe podívat a učesat si své kudrnaté vlasy cínovým hřebenem.

Tam, kde se podávala večeře, postavil Charles stůl a rovněž lavičky ze starých stodolních prken. Lavičky se podobaly kostelním lavicím. Billy sedával při večeři vždy po boku svého tatínka. Obvyklým chodem byla fazolová polévka s kukuřičným chlebem, uvařenou cibulí a smetanou. Ella pekla kukuřičný chléb na pánvi, potom jej dala na talíř, a talíř nechala kolovat okolo stolu, aby si každý z něj mohl ulomit. Billy si vždycky ulamoval z okraje, protože tam byl největší kus kůrky a on měl v polévce namočenou kůrku z kukuřičného chleba rád.

14. května 1914 Billymu přibyl další bratr, Edgar Lee Branham. Během několika dalších let plynul Billův život dosti jednotvárně. Každou sobotu odpoledne si jeho otec půjčoval od pana Wathena mezka a kočár se stříškou, naložil tam svoji rodinu a cestovali sedm mil do města, aby nakoupili potraviny. Čtyři nejmladší Branhamové dováděli vzadu na otýpce slámy, ale Billy seděl vepředu na sedadle se svým otcem a matkou. Pro Billa byla jízda do obchodu vždycky vzrušující událostí, protože přesně věděl, co bude následovat. Charles, který vydělával 3,5 dolarů týdně, často v tomto obchodě s potravinami utratil tři dolary. Někdy si dovolil utratit peníze i za takovou věc, jako byl sáček hnědého cukru nebo za plechovku solených sušenek; ale obvykle kupoval zboží denní potřeby, jako byly fazole, brambory a kukuřičnou mouku - potraviny s dlouhou trvanlivostí. Po zaplacení mu dal pan Grover, majitel obchodu, sáček pepermintových lízátek pro jeho děti.

Na zpáteční cestě domů pět párů dětských očí dychtivě pozorovalo tatínka, který spravedlivě rozdělával čtyři lízátko mezi svých pět chlapců. Čtyři nejmladší sourozenci se do nich okamžitě pustili a lízali, dokud z nich nezůstala jen tříska. Ale Billy si ho uměl ušetřit. Chvilí lízal, pak zabalil své lízátko do kusu hnědého papíru odtrženého z obalu potravin, a vložil jej do kapsy. Vždyť ho mohl zanedlouho potřebovat.

V sobotu večer měli svou týdenní koupel; naplnili velikou dřevěnou vanu horkou vodou a jeden po druhém se koupali v té stejné vodě. Ella vždy řádně drhla Billa louhovým mýdlem a přitom říkala: "Chci abys vypadal hezky, jako oloupaná cibule." Potom jej vytírala do sucha tou osuškou z pytle od mouky, až měl z toho pocit, že jeho kůže je ta tam. Věděla, že Billova strava není plnohodnotná a tak mu každý týden po koupeli dávala lžičku ricinového oleje, o němž byla přesvědčena, že je preventivním prostředkem proti nachlazení. Billy s hrůzou zíral na tu velikou lžičku ricinového oleje a naléhavě prosil: "Maminko, prosím tě, nedávej mi to. Je mi z toho zle. Nevydržím to."

Ona však odpověděla: "Pokud ti z toho není zle, pak ti to neprospěje."

Billy si podržel nos a vzal obsah lžičky do úst, pokoušel se to spolknout, ale zvedal se mu z toho žaludek; pak se otrásl a konečně to spolknul.

V neděli Ella vařila "guláš všehochuť" - tuřín, mrkev, tykev, brambory, fazole, mouka a kousek hovězího; všechno to uvařila v hrnci dohromady. Tím, co zůstalo, je krmila další dva, tři dny.

V pondělí Ella právala prádlo na otevřeném prostranství venku před chaloupkou ve velkém železném kotli, pod kterým rozdělala oheň. Billy, jako nejstarší, měl nasekat akátové větve na oheň. Jeho úkolem bylo rovněž naplnit kotel vodou - byla to nesnadná a nepříjemná povinnost pro rostoucího chlapce v tomto věku.

Ella zavolala: "Williamě."

"Ano, mami."

"Jdi k prameni a přines kbelík vody."

Billy přemýšlel o tom, jak ten dřevěný kbelík bude na jeho rameni těžký, i když bude naplněn vodou jen do poloviny. Pak nahmatal v kapse ten kousek peprmintového lízátko zabaleného do papíru. Vyhledal svého bratra Edwarda a řekl: "Humpy" - Billy obvykle říkal svému bratrovi Humpy - "Víš co? Když mi přineseš ten kbelík vody, dám ti polízat lízátko dokud nenapočítám do deseti." Edward to s radostí udělal, přinesl vodu a Billy jej za to odměnil tím, že vytáhl peprmintové lízátko, a začal počítat: "Jedna, dvě tři ..."

Edward lízal tak rychle, jak jen mohl a přitom protestoval: "Ne tak rychle. Počítáš moc rychle. Začni znovu."

Billy tedy začal znovu, a tak se Edwardovi dostalo několik líznutí navíc. Potom Billy své peprmintové lízátko zabalil a strčil ho do kapsy. v pondělí měl přece ještě další povinnosti, ale dokud lízátko vystačilo, Billy si mohl krásně hovět.

Ella používala k míchání prádla v kotli dlouhou, plochou, hikorovou vařečku, a rovněž to vyvařené prádlo pomocí ní také vytahovala. Vařečka visela na hřebíku hned za vstupními dveřmi do chaloupky. Ta plácačka sloužila k více účelům. Sloužila jí také ke klepání slamníků a s její pomocí také vyrovnávala pokrývky na postelích. Charles ji rovněž používal jako polepšovací nástroj. Když byl některý z chlapců neposlušný a vyžadovalo to výprask, pak vařečka záhadným způsobem zmizela. Charles se potom obešel i bez ní, místo ní pak použil ostrý řemínek udělaný ze starého opasku, někdy také použil vytěrák na svou pušku. Všichni malí Branhamové pak v kůlně dostali takové "ponaučení," že lítali kolem tatínka dokola jen to frčelo, dokud jejich zadky nezrudly. Charles tomu říkal: "Vymítání ďábla."

Jednou dostal Edward uličnický nápad. "Billy," řekl, "máma a táta okopávají zahradu. Jdi a vezmi trošku cukru a já vezmu sušenky a setkáme se spolu ve stodole." Billovi to připadalo jako docela férové. Hnědý cukr uchovávala Ella v chaloupce v krabici. Často ho rozpouštěla ve vodě a dělala z toho melasu na lívance k večeři. Billy vklouzl do chaloupky, vzal plnou hrst cukru a utíkal do stodoly.

Zahrada byla na půl cesty mezi domem a stodolou. Charles si narovnával záda od práce s motykou a utíral si pot z čela svým červenobílým károvaným kapesníkem. Přitom si všiml svého nejstaršího syna kráčejícího se sevřenou dlaní, jako kdyby v ní něco svíral. Charles ho oslovil: "Kam jdeš, Williame?"

"Jdu do stodoly."

"Co máš v ruce?"

Billy si pomyslel: "Aj, aj." Pokusil se tomu vyhnout: "V které ruce?"

Charles řekl: "Pojď sem."

Po této příhodě si Billy po dlouhou dobu o žádný cukr neprosil.

Koncem srpna 1916, poté co kombajn na parní pohon ukončil žně, nacpala Ella novou slámu do svých slamníků. Toho večera, krátce poté, co děti odešly spát na půdu, Billy začal křičet, jako by se nějaká víla dotkla jeho líce. Ella stoupala po žebříku a volala: "Billy, co se ti pro pána krále, stalo?"

"Mámo, tady u mně v posteli něco je!"

"To je možná jenom luční kobylka, která se tam dostala s novou slámou. Uklidni se a spi."

"Mami, nemohu s tou příšerou usnout, skáče tu kolem dokola."

Ella tedy vzala naftovou lampu a vylezla nahoru po žebříku na půdu, aby Billy mohl uvidět tu příčinu cvrlikání, prohrabat slameník, a najít tu kobylku. Vypustil ji ven škvírou, kde střecha nedoléhala ke stěně.

Později, když Ella Charlesovi sdělovala co se stalo, sama se tomu pak smála. Ale nemohla se s ním podělit myšlenkou, která ji trápila, totiž znepokojením o Billa. Chlapec byl totiž nervózní a jeho jídelniček mu neprosplával. Během uplynulého měsíce si po večeři několikrát stěžoval na nevolnosti žaludku a říhání způsobené překyselením žaludku. Byl snad nervózní kvůli tomu, že měl brzy nastoupit do školy? Nebo jej trápilo ještě něco jiného? Mohlo to mít nějakou souvislost s tím, že jeho otec pil?

V září začali Billy s Edwardem společně chodit do školy. Billy měl sedm a půl roku. I když byl o 11 měsíců starší než jeho bratr Edward, na pohled byli jako dvojčata. Edward byl pouze o chlup menší.

Billy si neměl do školy co obléknout. v létě chodil bos a bez košile, měl na sobě jen roztrhané na cáry záplatované tepláky. Rodina si nemohla dovolit nové oblečení, a tak Ella musela improvizovat. Vzala Charlesův svatební kabát, rozstříhala ho a ušila z něj kalhoty. Charles přišel domů v ponožkách a starých teniskách, které sotva držely pohromadě, a to doplnilo Billův šatník.

Když jej Ella "vystrojila" k tomu novému dobrodružství, řekla: "Tak tedy, podíváme se na tebe." Ustoupila do zadu, aby si jej prohlédla z větší vzdálenosti. s obnaženými žebry vypadal velice malý a hubený, a také se svými střapatými vlasy po ramena, a po domácí ušitými kalhotami, a ve starých teniskách budil dojem, že je opožděný ve vývoji. Ella se tomu usmála a řekla: "Vypadáš na větrem ošlehaného Kentučana." Udělala to nejlepší, co mohla. Naneštěstí však měl její nejstarší syn jít do školy bez košile.

A tak onoho studeného zářijového rána roku 1916 se Billy a Edward vydali na cestu do školy v Utica Pike, což byla typická venkovská škola o jediné místnosti posazená uprostřed pahorků s výhledem na řeku Ohio. Paní Templeyová se měla stát jeho učitelkou na mnoho dalších let. Vyučovala žáky ve všech osmi ročnících, ve věku od 6 do 15 let.

Ve škole se Billy naučil něčemu více, než pouhým třem "R", čtení, recitování, aritmetice. Náhle se jeho světový obzor značně rozšířil. Když seděl ve třídě, měl možnost porovnávat sám sebe s jinými dětmi. Rozdíl mezi ním a dětmi byl více než nápadný. Ti všichni byli chlapci a dívky z venkova jako on sám, ale většina z nich měla hezké šaty a vhodné boty. A všichni měli košile. K obědu měly děti obložené chlebičky a nějaké pečivo nebo koláče jako dezert. Billy jedl fazole a někdy neměl k jídlu vůbec nic. Začal si uvědomovat, jak je jeho rodina chudobná.

Od počátku byl staršími chlapci ocejchován jako nezasvěcenec. Říkali mu "kukuřičná sušenka" a posmívali se mu kvůli jeho směšné výslovnosti s akcentem hillbilly, typickým pro vesničany z kentucké pahorkatiny. A také se mu posmívali kvůli jeho otrhanému oděvu.

Několik týdnů po zahájení školy, Billy s několika chlapci v jeho věku, se rozhodli, že půjdou lovit ryby na "ledový" rybník za Branhamovou chaloupkou. Říkali mu "zamrzlý" rybník proto, že pan Wathen na tom rybníce každou zimu vysekával kusy ledu; uchovával ledové bloky v pilinách a potom během léta tento led používal v chladících boxech ve své mléčné farmě. Billy byl nadšen tím, že chlapci zařadili do svého plánu i jeho. Nejen kvůli tomu, že rád rybařil, ale chtěl být rovněž částí tohoto "gangu."

Po skončení vyučování pospíchal domů a celý nedočkavý vzal z půdy svůj po domácímu vyrobený rybářský prut. Jeho tenisky se k tomu účelu příliš nehodily, způsobily mu na palci bolestivé kuří oko. Dnes jej toto kuří oko ve škole až příliš zaměstnávalo. Pokaždé, když pohnul nohou, kuří oko jej přímo trýznilo, že se nemohl ani pořádně soustředit na své školní úkoly. Ale nyní s nadšením a ve spěchu tyto bolestivé nesnáze snadno ignoroval. Přirtil se do chaloupky a právě když stoupl na první stupínek žebříku, pocítil, že mu někdo pevně sevřel ruku. Jeho otec jej obrátil směrem k sobě.

"Billy, dnes mám pro tebe velice důležitý úkol. Chci, abys mi nanosil vodu do palírny."

Billovo srdce i údy strnuly. "Ale tatínku, dnes odpoledne jsem se chystal na ryby se svými kamarády."

"Na ryby můžeš zítra. Dnes musím vypálit dávku kukuřičné whisky, a mám zpoždění. Musím k tomu mít dostatek vody v kůlně, abych mohl spirály dostatečně chladit. Jsi už dost velký a já potřebuji tvou pomoc. Vědra jsou před stodolou vedle pumpy. Rychle se do toho dej a převlékni si šaty. Já budu v kůlně chystat palírnu."

Billy pomalu lezl nahoru po žebříku otáčeje hlavu tak, aby otec neviděl jeho slzy.

"A pamatuj," řekl Charles, "buď zticha. Nesmíš to nikomu prozradit."

"Ano, tatínku."

I když ještě neproběhlo celonárodní referendum o prohibici (stalo se tak teprve v roce 1919), některé státy měly v platnosti protialkoholové zákony už od roku 1906. Indiana se stala "suchým" státem v roce 1916. Charles se bez své vodky neobešel. A jelikož neměl dost peněz, aby si ji koupil na černém trhu, on

a jeho soused, pan Dornbush, začali v kůlně za domem dávat dohromady palírnu kořalky, aby si mohli pálit svůj vlastní domácí mok. Poté, co přebytek prodali svým žíznivým sousedům a vydělali na tom nějaký ten krejcar, se rozhodli, že postaví ještě jednu palírnu. Dnes večer se hodlali zapálit obě dvě palírny a všechno muselo být připravené.

Billy seděl dlouho na slamníku a cítil při každém úderu srdce bolest ve svém kuřím oku. Nakonec se zvedl a zmobilizoval své síly. s velikou úlevou si sundal botu. Svlékl si rovněž kalhoty ve kterých chodil do školy a natáhl na sebe montérky s náprsenkou. Na montérkách samozřejmě chyběly šle, a tak držely na provázku s hřebíkem namísto knoflíku. Hřebíky se zasouvaly do knoflíkové dírky na náprsence snadno, a když se jimi pootočilo napříč, pak již nevypadly. Pak "ošetřil" svůj palec, což znamenalo, že vzal kousek větve z kukuřičného klasu a přivázal je pod svůj bolavý palec tak, aby se palec nedotýkal země.

Pomaloučku se slezl po žebříku dolů, a pak se už plahočil po svahu dolů ke studni vedle stodoly. Dva kbelíky od melasy stály vedle pumpy. Billy je napumpoval až po okraj. Do každého kbelíku se vešly dva litry vody, a to bylo dost na svaly tohoto sedmiletého chlapce, aby je za provizorní motouzová držadla zvedl.

Odpoledne bylo horké a naprosto klidné počasí. Ani sebemenší závan větru nepohnul trsy suché trávy. Billy se vydal po chodníčku, a z nedalekého "ledového" rybníku k němu zazníval smích. Jeho kamarádi už byli u rybníka, lovili, žertovali a báječně se bavili. Zklamání Billa tím bylo dovršeno, z očí se mu vyhrnuly slzy.

V polovině cesty hned vedle zahrady se Billy posadil do stínu velikánského topolu. Špinavé šmouhy označovaly místo, kudy stékaly slzy po jeho obličejí. Zavzlykal: "Není to hrozné, všichni chlapci rybaří, a já musím doma nosit vodu." Tu najednou uslyšel zvuk, jako kdyby ve větru šelestilo listí – ššššš. Ale Billy však žádný vánek necítil. Pomyslel si: "Co to asi může být?" A rozhlédl se dokola. Listí, které právě začínalo hnědnout, bylo bez jakéhokoliv pohybu. Nikde žádná stopa po větru. Billy stále trucoval. "Jejich tatínkové to nedělají. Proč já musím tahat vodu do nějaké palírny?"

Náhle uslyšel ten vánek znovu. Postavil se a pohleděl do větví nad sebou, ale žádný pohyb nespatriil. Ještě několikrát zavzlykal, zvedl kbelíky, a pustil se chodníčkem dál; jeho ovázaný palec nechával za ním v blátivé cestičce zvláštní stopu. Sotva ušel pár kroků, když se k němu znovu přiblížil ten zvuk – ššššš – tentokrát hlasitěji než předtím. Billy se otočil a tentokrát to spatřil. Byl to větrný vír ve větvích uprostřed koruny stromu. v tom by nebylo nic zvláštního. Větrné víry v tomto ročním období nebyly zvláštností. Často je pozoroval, jak víří na

polích, zvedají suché listí a strhávají je s sebou. Ale tyto víry se vždy někam pohybovaly, vždycky se posouvaly z místa na místo. Tento vír však vypadal, jako kdyby stál na místě. Billy, okouzlen tímto jevem, pozoroval, jak zelené, hnědé, žluté listí šelestilo a vířilo.

Náhle ze stromu zaburácel hlas - hluboký, rezonantní hlas, který řekl: *"Nikdy nepij, nekuř ani nepoškvřňuj své tělo žádným způsobem. Když budeš starší, mám pro tebe připraveno dílo, které budeš konat."*

Billy tato slova uslyšel tak zřetelně, jako kdyby je promluvil jeho otec - ale to nebyl hlas jeho otce. Nikdy předtím tento hrozivý hlas neslyšel. Upustil kbelíky na zem, běžel úprkem do chaloupky a křičel na celé hrdlo.

Ella jej přivinula do náruče. "Billy, co se ti stalo? Uštknul tě had?" Pomyslela si, že snad cestou přes zahradu, její syn šlápl na chřestýše - jedovatého hada, naprosto běžně se vyskytujícího v tomto kraji.

"Ne maminko," zajíkal se a ukazoval směrem k pahorku naproti zahradě. "Tam na tom stromě je nějaký muž."

"Ó, Billy, Billy, vzpamatuj se. Copak jsi cestou usnul?"

"Ne, maminko. Na tom stromě je muž, který mi řekl, abych nepil a nekouřil."

Ella se tomu usmála. Sevřela synka do náruče, políbila na čelo a pokoušela se jej utiшит. Ale Billy v tomto hysterickém stavu zůstával a nedal se utiшит. Položila jej tedy do postele a rychle pospíchala k nejbližšímu sousedovi, který měl telefon, a zavolala lékaře. Ten, když vyslechl tuto příhodu, řekl: "Chlapec je jen nervózní. To ho přejde samo."

Večer Billy zopakoval svůj příběh při večeři. "Tam na tom stromě je muž a slyšel jsem, co mi řekl. Už nikdy nebudu kolem toho stromu chodit." A skutečně se tak stalo. Od onoho dne, kdykoliv šel do stodoly, vždycky ten topol obešel, udělal raději oblouk vzdálenějším koncem zahrady.

Dva týdny později byli Billy s Edwardem před chaloupkou a hráli si pod jabloní s kuličkami, když tu najednou Billy pocítil, jak se ho zmocnilo cosi zvláštního - takový tlak, který způsobil brnění kůže, jako kdyby ho obklopila nějaká neviditelná energie. Pohleděl vzhůru. Řeka Ohio se mu zdála být nějak blíž než jindy. Billy se zahleděl k řece směrem dolů, k Jeffersonville, divočina se před jeho očima najednou změnila. z břehu se vynořil most, dílec za dílcem, který měl překlenout řeku. To nebyl takový plochý most, po kterém přijeli, když se stěhovali do Indiany. Tento most vypadal mohutně, s velikými ocelovými příhradovými polokruhovitými nosníky. Billy něco takového nikdy předtím

nespatřil. Když se na to pozorně díval, všiml si lidí, kteří pracovali vysoko na lešení. A potom zpozoroval, že jeden oblouk mostu se zřítil. Lidé z tohoto nosníku padali v pomalých kotrmelcích. Když tito lidé padali, Billy je počítal. Zpozoroval, že v temně kalné vodě zmizelo 16 lidí.

Billy zahodil svůj pytlík s kuličkami, rychle utíkal domů a nepřičetně křičel. Ella dělala všechno možné, aby jej utišila. Když konečně mohl vyprávět svůj příběh, odpověděla: "Billy, tobě se to jen zdálo."

Billy trval na svém: "Ne, maminko. Měl jsem tento podivný pocit a potom jsem se podíval na řeku, a díval jsem se rovnou na to! Viděl jsem to, maminko, polekal jsem se toho."

Charles vyslovil svůj osobní názor: "Ten chlapec je prostě nervózní, jak říkal lékař."

Ale Ella si tím jistá nebyla. Vzpomněla si na ten den asi před čtyřmi lety, kdy Billy povídal něco o ptáku, který mu řekl, že budou bydlet poblíž města New Albany. Zvláštní na tom bylo to, že se to opravdu stalo. A most přes řeku Ohio? Že přijde šestnáct lidí o život? Co když se to jednou stane? Ella si tu příhodu zapsala, "uvidíme."

ŠKOLA ROZŠIŘOVALA BILLOVY
představy v mnoha směrech. Učil se o světě, který existoval za hranicemi zelených pahorků Indiany a Kentucky - světa, který byl zrovna ve válce. Dozvěděl se názvy zemí, o jejichž existenci předtím neměl ani potuchy - o Německu, Rakousku, Maďarsku - a

dozvěděl se, jak tyto země zformovaly alianci proti Francii, Velké Británii a Rusku. Rovněž o tom, že na podzim 1916 Spojené státy americké zůstávaly ještě neutrální. Paní Templeyová pokračovala v informování svých studentů o zahraničních vztazích. Často přinesla do školy noviny a přečetla žákům nějaký článek o válce. Billova představitost byla podnícena popisy pěšáků a příkazy generálů, krutých bitev a romantických hrdinů. Někdy strávil půl polední přestávky při prohlížení vojáků, kteří byli na obrázcích v novinách. Příležitostně spatřil nějaké vojáky i v Jeffersonville. Jejich vojenské uniformy představitost sedmiletého Billa přímo rozněcovaly, vzbuzovaly v něm touhu, aby se stál rovněž vojákem.

Lloyd Ford, Billův školní kamarád, si vydělal na skautskou uniformu tím, že prodával během letních měsíců časopis *Pathfinder*. Lloyd v ní často přicházel do školy, což v Billovi vzbuzovalo závist. Na přední straně měla odznaky a řadu proužků na rukávu, rovněž klobouk ve vojenském stylu a jednoduchý pruh na každé z nohavic, prostě Lloydova uniforma byla vším, co by si Billy představoval na svém obleku. Kdyby někdy mohl takový mít, pak by si jistě získal větší respekt.

Jednou si Billy dodal odvalu a řekl: "Lloyde, když tu uniformu obnošíš, dáš mi ji potom?"

Lloyd řekl: "Samozřejmě, Billy. Dám ti ji."

Koncem října se ochladilo. Námraza pokryla každé ráno pole silným kobercem a zřídka kdy roztála před desátou hodinou. Billy, který stále ještě neměl žádnou košili, se třásl, když cestou klusal do Utica Pike. Když stihl přijít do školy včas, stačil si ohřát před začátkem vyučování své tělo pokryté "husí kůží" u uhelných kamen a mohl si vybrat své oblíbené místo. Paní Whathenová, manželka Charlesova šéfa, jej zřejmě viděla, jak kluše do školy s obnaženou hrudí, protože mu jednou věnovala obnošený kabát s nálepkou orla na rameni. Teplou způsobovalo Billovi takovou rozkoš, že nosil ten kabát neustále na sobě, ať už při práci nebo když si hráli před chaloupkou. Ve škole

KAPITOLA 3

PACH CHUDOBY

1916 - 1917

ten kabát míval po celou dobu na sobě, zapnutý až na poslední knoflík pod krkem, aby jiné děti neviděly, že pod ním nemá košili.

Když večer ulehl na půdě ke spaní, mohl Billy i jeho mladší bratři pozorovat skrze škvíry v šindelech hvězdy. Jakmile začalo sněžit, přikryla Ella děti nepromokavou plachtou, aby během spánku nepromokly. Ráno byl na plátně poprašek sněhu.

Snídani měla Ella hotovou dřív, než se chlapci probudili - teplé placky s čirokovou melasou. Jednou ráno přistoupila k dřevěnému žebříku a zavolala: "Bille! Pojď rychle s Edwardem na snídani."

Billy odpověděl: "Maminko, já nevidím! Něco mám v očích." Celou noc na půdě proudil mrazivý větřík a způsobil, že jeho víčka byla pevně slepená, a nešla otevřít.

Ella řekla: "Máš něco v očích. Počkej, přinesu mývali sádlo."

Pokaždé, když Charles zastřelil mývala, oddělil sádlo od masa a Ella je uškvařila, a pak uskladnila v plechovce. Mývali sádlo bylo rodinným všelékem. Ella ho podávala dětem při těžkém nachlazení, spolu s terpentýnem a žeravým olejem. Musely to polykat, když měly zánět v krku. Nyní Ella chlapci nanesla teplé mývali sádlo na víčka, aby mohl otevřít oči.

Billy s Edwardem chodili do školy i ve sněhu, někdy využili stopu kočáru, někdy si cestu museli razit závějemi sami. Přicházeli potom do školy promočení až po kolena. Byli rádi, když do polední přestávky jejich šaty uschly.

Oběd si nosili s sebou v dvoulitrovém soudku od melasy. Dovnitř maminka vložila jednu nádobku se zeleninou a druhou s fazolemi, k tomu dva krajíce kukuřičného chleba od snídaně a dvě lžičky. Billy cítil vůni doma upečeného chleba, který si k polednímu jídlu přinášely jiné děti; byla to nádherná vůně. Věděl, že tyto děti si teď budou pochutnávat na obložených chlebičkách a koláčích, a on se styděl jim ukázat své skromné fazole a kukuřičný chléb; a tak se s Edwardem ubírali ven k řece, posadili se na samotě, postavili mezi sebe tyto misky a v soukromí si snědli svůj oběd. Billy si nabral fazolí jako první, potom si nabral svou lžičku Edward, pak znovu Billy, a jednou ten a pak zas ten, aby si obě misky spravedlivě rozdělili.

Když se blížily Vánoce 1916, paní Templeyová dětem přikázala, aby si nastříhali proužky z červeného, bílého a modrého papíru, slepily z nich řetízky a vzali je domů, aby si je mohli pověsit na svůj vánoční stromeček. Charles nikdy předtím doma vánoční stromeček neměl, ale když Ella uviděla ozdoby svých synů, byla rozhodnuta, že tento rok to bude jinak. Vzala tedy sekeru, zašla do lesa a přinesla malý, hustý, cedrový stromeček. Zavěsila na větve tyto dva

papírové řetízky, ale stromeček přesto ještě nevypadal dostatečně nastrojen. Charles vypěstoval v létě na zahradě něco málo popcornu a Ella si pomyslela, že to je ideální příležitost, aby mohl být využit. Upražila ho tedy v příkrytém kotlíku, kterým potřásala nad ohněm. Pak pomocí jehly a nitě udělala dlouhý řetízek a obtočila jej několikrát kolem cedrového stromečku, až byla přesvědčena o tom, že to skutečně vypadá jako vánoční stromeček.

Po nazdobení stromečku jí ještě trošku popcornu zůstalo, a tak ho nasypala do toho dvoulitrového soudku po melase a dala Billovi a Edwardovi na oběd do školy, aby jim při obědě udělala radost. Chlapci si dali svůj soudek s obědem do šatny na polici, pod kterou si ostatní děti věšely kabáty. (Billy měl svůj kabát na sobě celý den, dokonce ve třídě). Asi v deset ráno se Billova myšlenka zatoulala k tomu popcornu. "Jakou to má asi chuť?" Pomyslel si: "Asi si vezmu hrst před obědem." A tak se postavil a požádal paní Templeyovou, aby mu dovolila odejít na záchod. Ona svolila. Když Billy procházel šatnou, otevřel víko soudku, nabral si plnou hrst popcornu a víko zase zavřel. Obešel kolem cihelního komína a pochutnával si na té prima pochoutce. Než se však vrátil dovnitř, utřel si pečlivě ruce a obličej, aby nezůstal žádný důkaz po jeho podvodu.

O polední přestávce odešli Billy s Edwardem k řece a posadili se k jídlu na svůj kmen. Každý si chtěl pochutnat na popcornu jako první. Po otevření se ukázalo, že třetina popcornu byla ta tam. Edward pohleděl na Billa s nepředstíraným údivem a řekl: "Hej, s tím popcornem se něco stalo."

Bill se tvářil, jakoby o tom nevěděl. "Ano, jistě."

Edward ani netušil, co se stalo.

Na štědrý večer si chlapci zavěsili ponožky. Druhý den ráno každý zjistil, že tam má pomeranč a tři cukrovinky. Billy si pomyslel: "Ten Mikuláš, to je skvělý chlap, on nám přinesl takové dobroty!" Svůj pomeranč snědl na Boží hod, ale kůru si pečlivě usušil a nosil si ji s sebou v kapse svého kabátu po celé týdny, a lízal ji jako bonbóny.

Někdy v lednu Billy upozoroval, že Lloyd Ford už od vánočních prázdnin nenosí svůj skautský oblek. Zeptal se jej: "Lloyde, co se stalo s tvou skautskou uniformou?"

Lloyd odpověděl: "Je mi líto, Billy. Zapomněl jsem na to, žes ji chtěl. Ale zeptám se maminky." Na druhý den Lloyd přišel se zdrcující zprávou: "Billy, maminka z ní vzala sako a dala ho psovi do pelechu, a kalhoty použila na záplaty tátových kalhot. Nezůstalo mi nic víc než jedna nohavice."

Billy statečně odpověděl: "Tak mi ji tedy přines."

Nyní se Billy stal pyšným majitelem obnošené nohavice ze skautské uniformy, s lampasem na boku a zdrhovací šňůrkou na konci. Tolik si přál nosit tuto nohavici do školy, ale nemohl přijít na to, jak to udělat. A tak ji strčil do kapsy kabátu, kde byla připravena k použití až přijde vhodná chvíle. Na příležitost dlouho nečekal.

Obrovská sněhová bouře vyklopila na venkov Indiany svůj bílý náklad. Některé závěje přesahovaly výšku 5 metrů. Potom začal padat mrznoucí déšť a na stromech, a sněhu zanechal ledový povrch, což vytvořilo vynikající podmínky pro sáňkování. Studenti ze školy v Utica Pike trávili svůj čas během polední přestávky sáňkováním na blízkém svahu. Všechny děti měly sánky tovární výroby - všechny, až na Billa a Edwarda. Billy si ovšem vzpomněl na starý kovový dřez na smetišti poblíž řeky. Donesl ho a brzy se s Edwardem připojili k ostatním dětem na vrcholku pahorku. Vlezli do dřezu - Billy vzadu, vzal mezi nohy Edwarda, který seděl vpředu - a už se hnali dolů, a navíc se při tom otáčeli. Byla to báječná zábava, ale nakonec se rezavé dno dřezu prodřelo a aby se mohli dále sáňkovat, museli se postarat o jiný prostředek. Tentokrát si osekali kus kmene až se přední část podobala skluznici sáněk. Sněhové podmínky vzhledem k zmrzlému povrchu byly výborné, takže jim to jezdilo. Tak tito dva kluci sáňkovali na svém provizóriu a dosahovali značné rychlosti na nejstrmějším místě svahu kopce.

Při jedné z jízd měli kluci dole na svahu ošklivý pád. Billy vstal s kabátem nacpaným sněhem a s tupou bolestí v noze. Ostatní děti se shlukly okolo něj a ptaly se, zda má nohu v pořádku. "Ó, bolí mě noha," zasténal. v tom jej napadlo: "Mám v kapse jednu nohavici ze skautské uniformy. To bude výborná bandáž." Vytáhl nohavici z kapsy, natáhl ji na svou tenisku s bolavou nohou a zajistil nahoře pomocí zdrhovací šňůry. Právě zazvonil školní zvonek a svolával děti zpět do třídy.

Tohoto odpoledne zavolala paní Templeyová Billa k tabuli. Bill se postavil bokem, aby splnil svůj úkol a doufal, že ostatní žáci nezpozorují, že má skautskou nohavici pouze na jedné noze. Ale samozřejmě si toho všichni všimli. Potlačovaný chichot se rázem změnil v bouřlivý smích. Billy se rozplakal, a tak ho paní Templeyová pustila dřív domů.

V dubnu paní Templeyová přinesla do školy Louisvillské noviny, ve kterých novinový titulek ohlašoval, že SPOJENÉ STÁTY VSTOUPILY DO VÁLKY S NĚMECKEM. Paní Templeyová dětem tento článek přečetla a vysvětlila jim, že 18. března 1917 německé ponorky potopily americké obchodní lodě, a přinutily tak prezidenta Woodrow Wilsona, aby ukončil americkou neutralitu. Spojené státy tím vstoupily do války.

Před školou právě pučely duby. Dny se stávaly teplejší. Odpoledne seděl Bill ve svém těžkém zimníku a pařil se v horku. Prsty mu vykukovaly z děr na konci jeho tenisek.

Jednou si paní Templeyová všimla, že žáci, kteří sedí vzadu se drží za nosy a tváří se, jako kdyby tam něco páchlo. Přemýšlela, zda to nějak nesouvisí s Williamem Branhamem. Proč vlastně ten chlapec v takovém horkém odpoledni tak tvrdohlavě sedí v tom kabátě? Řekla: "Williame, proč si nesvlékneš ten kabát? Není ti horko?"

Jeho srdce se téměř zastavilo. Nemohl si svůj kabát svléknout; neměl pod ním košili! "Ne, paní učitelko, je mi trochu zima."

Byla tím překvapena: "I dnes ti je zima?"

"Ano, paní."

Ona na to: "Raději pojd' sem a posad' se vedle kamen."

Billy si své tajemství uchoval po celou zimu, a tak je nemohl prozradit ani teď. Váhavě si přesunul svou židli ke kamnům, zatímco paní Templeyová nasypala do kamen druhou vrchovatou lopatu uhlí. Pot stékal potůčkem po jeho čele i po tvářích.

Paní Templeyová se zeptala: "Williame, je ti stále zima?"

"Ano, paní."

Pokývala hlavou: "Musíš být nemocen. Raději jdi domů." Billy zůstal několik dní doma a přemýšlel, jak si opatřit nějakou košili, aby se mohl vrátit zpět do školy. Jeho teta - tatínkova sestra - bydlela naproti kopce, na němž stála jejich chaloupka. Měla dceru asi v Billově věku. Zrovna byli u nich na návštěvě a jeho mladá sestřenice tam zapomněla šaty. Ačkoliv měly vepředu i vzadu ozdobnou krajkou, Billy se rozhodl, že by si z těchto šatů mohl udělat košili. Značnou část šatů odstrihl a horní část si zastrčil do kalhot. Potom se zkontroloval v zrcadle na jabloni. Přikývnul hlavou a louskl prsty.

Když spolužáci uviděli tu krajkou na jeho hrudi, posmívali se mu, že to jsou dámské šaty.

"Ne," trval na svém Billy: "To je indiánský oblek!"

Posmívali se mu kvůli jeho nápadu ještě více a nelítostně si z něj tropili žerty. "Billy Branham chodí v dívčích šatech. On je bábovka!"

Navzdory jejich zesměšňování nosil Billy tuto košili každý den až do ukončení školy v letním období. Neměl jiné východisko. Byla to jediná košile, kterou měl.

5. KVĚTNA 1923 Ella porodila svého 8. syna, kterému dali jméno Howard Duffy. Ten se zařadil k následujícím sourozencům: Charlesovi, kterému byly 4 roky, Jessemu 7, Edgarovi 9, Melvinovi 11, Henrymu 12, Edwardovi 13 a Billymu, kterému bylo teď 14 let. Najít dost obživy pro svých

osm dětí bylo pro Charlese stále obtížnější, zejména během zimních měsíců. v zimě 1922-23 Billy nastražil celou řadu pastí a pomáhal obstarávat jídlo na společný stůl. v lesních lokalitách pozemku pana Wathena se to jen hemžilo ondatrami, vačicemi, králíky, bobry a skunky. Ve dvě nad ránem chodíval Billy s lucernou kontrolovat své pasti. Domů se vracel často těsně před odchodem do školy. A jelikož měl pouze jeden oblek, byl občas cítit ve třídě skunkem, kterého krátce předtím stáhl z kůže - a to k nelibosti ostatních žáků. Ale tato jeho snaha byla k dobru celé rodině. Pokud ulovil králíka, mohl ho prodat za 15 centů; za to koupil krabičku nábojů ráže 0, 22 a tak mohl zastřelit další 3 až 4 králíky. Jeho matka pak upekla králíka k večeři, a k němu připravila knedlíky s omáčkou. Zbytek Billy prodal ve městě a nakoupil za to kukuřičnou nebo pšeničnou mouku.

Cesta do města často Billa deprimovala. Branhamovi se v okolí Jeffersonville netěšili dobré pověsti a nejednou lidé raději přešli na druhou stranu ulice, aby se Billovi vyhnuli. Někteří lidé s ním sice promluvili, ale jenom po dobu, pokud je nikdo neviděl, ale jakmile se někdo ukázal na obzoru, dotyčná osoba náhle přerušila rozhovor a vzdálila se pryč. To Billa zraňovalo. Billy si byl vědom toho, že jeho otec a strýcové tvořili takovou drsnou společnost - kouřili, žvýkali tabák, hráli karty, pili a vyráběli kořalku - a Billy s hořkostí přemýšlel: "V čem jsem se provinil? Já přece nemám vinu na těchto věcech. Nikdy jsem ve svém životě nepil. Proč mě s nimi dávají dohromady?"

Ne že by se Billy nepokusil napít. Jednoho nedělního rána na jaře šel spolu s Edwardem k řece ve společnosti otce a pana Dornbushe, souseda, který palil v Charlesově palírně. Chlapci měli v úmyslu projet se na svém dřevém člunu nahoru a dolů po řece, a hledat přitom zahozené láhve. Charles vždycky potřeboval větší množství láhví pro svoji pálenku a dobře chlapcům za to zaplatil - pět centů za tučet. Pan Dornbush byl vůči Billymu přívětivý a tak se na něj Billy snažil udělat dobrý dojem, a doufal, že mu pan Dornbush dnes ráno půjčí jeho veslici, která byla zcela v pořádku. Na Billově člunu scházelo kormidlo a nebylo snadné v silném proudu ho ovládat. Místo vesel používal Billy dvě

KAPITOLA 4

ZBITÝ BEZ MILOSRDENSTVÍ

1922 - 1923

stará prkna; veslování bylo nemotorné, on takto nemotorně vesloval na jedné a Edward na straně druhé.

Nedaleko řeky ležel na chodníčku větrem vyvrácený strom. Charles překročil větve, ale místo toho, aby pokračoval dál, opřel se zády o větev a řekl: "Udělejme si zde přestávku na malé občerstvení." Vytáhl ze zadní kapsy malou láhev whisky, lokl si z ní a podal svému příteli, panu Dornbushovi, který si rovněž loknul, a vrátil ji zpět Charlesovi, který ji schoval mezi větvemi zelenáče poblíž převrácených kořenů.

Billyho napadlo, že se mu tím naskytla vhodná příležitost požádat pana Dornbushe o laskavost. "Pane Dornbushi, neměl byste nic proti tomu, kdybychom si s bratrem půjčili dnes ráno vaši loďku?"

"Jistě, Billy. Dobře."

V záchvěvu radosti si Billy pomyslel: "To je jediný člověk, který mě má rád."

Charles si dal další doušek whisky a podal svému příteli. Když si pan Dornbush loknul, podal láhev Billovi se slovy: "Tu máš, Billy, lokni si."

Billy řekl: "Ne, děkuji. Nepiju."

Pan Dornbush se překvapeně podíval: "Chceš mi říct, že ty, Ir a navíc Branham, a nepiješ?"

Charles s jistým opovržením ve tváři přikývnul a řekl: "Vychovávám hezkou bandu kluků, ale pouze jeden z nich je bábovka a to je právě Billy."

Billy vybuchl hněvem: "Já a bábovka!?" Proti takovému osočování se ohradil. "Už jsem z těch řečí o 'bábovce' nemocný a unavený. Podejte mi tu láhev." Pan Dornbush mu podal láhev. Billy ji křečovitě vzal z jeho ruky, vytáhl zátku a v hněvu ji přiložil ke svým ústům. Zvedl ji, ale dřív, než jediná kapka whisky vešla do jeho úst, zaslechl zvuk podobný šelestícímu listí způsobený větrným vírem – šššššš. Jeho ruka se zastavila a láhev zůstala ve stejné poloze u jeho úst – šššššš. To nebyla jeho představa, bylo to stejně tak zřetelné jako rozhovor, který probíhal vedle něj – šššššš. Billy si vzpomněl na onen hlas z topolu, který řekl: "*Nikdy nepij a nekuř ani neposkvrňuj žádným způsobem své tělo. Je pro tebe připraveno dílo, které máš vykonat, až budeš starší.*" Vyděšen, odhodil láhev a utíkal ze všech sil přes pole, přitom mu tekly z očí slzy zklamání, zmatku a hořkosti.

Charles pohrdavě poznamenal: "Podívej, vždyť jsem ti to říkal. Je to bábovka."

Kdekoliv se ocitl, čekal tam na něj ten podivný zvuk. Ve svém školním vyučování postoupil do sedmé třídy. Jeho učení ve škole by se dalo přirovnat k chůzi do kopce o berlích. Venkovské školy vyžadovaly, aby si studenti kupovali knihy a psací potřeby sami. Billovi rodiče ovšem neměli peníze na tužky a papír, nemluvě už o slabikářích nebo školních čítankách; a tak pokaždé, když si Billy potřeboval prostudovat úkol, musel si knihu půjčit od nějakého kamaráda.

Školní osnovy v té době byly rozvrženy tak, aby pomohly formovat jak morální charakter dítěte, tak rozvíjet jeho intelekt. Jedna lekce se Billa obzvlášť hluboce dotkla a to při probírání Longfellovy básně *Žalm života*.

Nemluvte v truchlivých číslech mně, život že pouze prchavým snem je! Že duše mrtvá jest a dřímá kdes a věci nejsou skutečné.

Život je opravdový! Je to skutečnost! Hrob jeho cílem není přec! Prach jsi a v prach obrátíš se, toť ne o duši byla řeč.

Leč, ani radost, ani žal není cíl cesty naší přece. Jednej tak, aby každý den tě zastihl kus dál než dnešek.

Umění zdoluhavá věc je a čas plyne dál, a byť srdce statečné jak zvon, tlumené bubnů zvuky stejně však smuteční k hrobu udávají tón.

Na širém světě bojišti, nebuď v tom táboře žití jak němý dobytek, jenž větrem hnán! v potyčce vždy hrdinou se staň!

Nedoufej v budoucno, ať sebe hezčí jest! Necht' mrtvá minulost mrtvé pohrbí své! Vždy v živé přítomnosti jednej přec! Statečné srdce uvnitř, Boha nad sebou měj!

Životy velkých vzpomínkou jsou nám, že i my můžeme ušlechtilé žítí, a odcházějíce, za sebou zanechat na písku času stopy, jenž se třpytí;

Stopy, které snad třeba někdo jiný, ze zbytku svých sil žitím jenž pluje, bratr, trosečník, ubohý, když spatří je, na srdci pookřeje.

A proto vzhůru a konej se srdcem osudu vždy vstříc; Do cíle běž a stíhej, uč se pracovat a čekat ještě víc.

Tato báseň Billa doslova oslnila. Ač ještě ani jeho nejsmělejší sny nebyly schopny si představit ty hluboké stopy, které zanechá na písku času jeho vlastní život. Pro dnešek zpívala Longfellowa báseň v té bezútešné krajině píseň naděje. Tato vznešená slova promlouvala k Billovu srdci a povzbuzovala neuspořádané vnitřní boje tohoto 14 letého mladíka k pochopení celé

nespravedlnosti, kterou ve svém životě viděl. Starší kluci se mu posmívali a trápili jej při sebemenší příležitosti - za to, že se narodil v Kentucky, že byl chudý, že na svůj věk byl malý, prostě, že byl jiný.

Nyní už Billy mohl pochopit důvod chudoby své rodiny - byl to problém pití jeho otce. Jednou, když se mu děti ve škole posmívaly za to, že se tak podivně obléká, Billy četl v historické knize příběh o Abrahamu Lincolnovi, jak vystoupil v New Orleansu ze člunu a procházel kolem aukce s otroky. Podle tohoto vyprávění měl Abrahám Lincoln údajně vidět bílého muže, který nabízel cenu za velkého, silného černocho, zatím co manželka toho otroka stála opodál s dětmi a plakala. Lincoln tlesknul dlaněmi a řekl: "Je to zlo! Jednou do toho udeřím, i kdyby mě to mělo stát život!"

Ale nic nerozněcovalo jeho představivost takovým způsobem, jako četba o arizonské poušti z učebnice zeměpisu. Toužil se tam dostat, toužil po tom, aby se mohl projet na koni po širých pláních lemovaných kaktusy. Znělo to tak romanticky, tak pokojně, idylicky. Ozval se v něm básník, ale neměl na čem by napsal své myšlenky; půjčil si tedy list papíru od svého spolužáka a napsal:

*Jsem osamělý, ó, jak osamělý tam na jihozápadu
vzdáleném, Tam kde hluboké stíny padají na obzoru, za
horským hřebenem.*

*Plízcího se kojota zřím v červánkách, ranních oparech;
šedého vlka řvát slyším, kde dlouhorohý skot pase se.*

*Někde v kaňonu temném slyším pumy kňučení, v pohoří
Katalina vzdáleném na pomezí Arizony.*

Týránění ze strany starších chlapců mělo tak neblahý dopad, že nakonec bylo něčím horším, než posmíváním a urážením. Po vyučování se proti němu opakovaně srotili. I když byl Billy na svůj věk malý, měl odvalu a dosti výbušnou povahu, takže kolem sebe nadělal halasu jako okružní pila. Chlapci jej srazili na zem, ale on se znovu postavil. Sráželi jej k zemi tak dlouho, že se už nemohl postavit. Mnohokrát musel svůj oběd srkat přes sláмку; jeho ústa byla tak rozbitá, že nemohl jíst pevný pokrm.

Jednoho jarního dne roku 1923 šel Billy se svou kamarádkou ze školy domů a nesl její knížky. Cestou zpět do své chaloupky byl obklopen pěti zbabělci a ti ho hodili do bláta. Jeden mu jízlivě nadával: "Proč chodíš s tou dívkou?" Jiný ho popichoval: "Ano, ty s ní chceš chodit, ty špinavý Kentucký neopeřený ptáčku." Věděli, že se Billy narodil v Kentucky a že jeho maminka byla indiánského původu, což z ní dělalo squaw, a tak se mu posmívali jako Kentuckému "squaw."

Za tuto urážku se do nich Billy okamžitě pustil a zešíroka zaútočil svými pěstmi. Ale pět na jednoho, to bylo příliš moc. Pěsti těchto zbabělců svištěly kolem dokola, až mu nakonec chytli ruce. Pak, zatímco ho čtyři hoši drželi v této poloze, jeden vzal kámen a tloukl Billa do obličeje, až zůstal bezmocně ležet.

Billy úpěnlivě prosil: "Když mě pustíte, slibuji, že půjdu přímo domů."

Jelikož se ocitl téměř v bezvědomí, kluci s tím souhlasili. Ale nejdřív ho ještě srazili na zem a hodili obličejem na tvrdou cestu plnou drtě; než jej však nechali na pokoji, ještě do něj několikrát koplí a tím ukončili své hanebné dílo.

Billy šel rovnou domů, ale ne kvůli tomu, aby zůstal doma. Sundal svoji pušku, dvaadvacítku značky Winchester, která visela nade dveřmi chaloupky, vložil do zásobníku 16 nábojů a potom spěchal zkratkou přes křoví k místu na cestě, o kterém věděl, že tudy budou tito chlapci procházet. Schoval se u cesty, a čekal. Brzy na to uslyšel jejich hlasy.

"To bude poučení pro tu kukuřičnou sušenku, že nemá chodit s tou holkou," řekl jeden. Druhý se vmísil do řeči: "Viděli jste, jak se vyděsil?" Další řekl: "Jó, ten Kentucky squaw si to ode dneška zapamatuje."

Vyšel ven z křoví. Uzavřel jim cestu vztyčenou, namířenou, nabitou puškou. s klidem řekl: "Kdo z vás chce zemřít jako první, aby se nemusel dívat na ty druhé, jak umírají?" Pět chlapců zbledlo a s hrůzou, a zděšením zaječelo. Billy řekl: "Nekňučet, všichni zemřete jeden po druhém" - ukázal hlavní na kluka, který ho tak krutě ztloukl kamenem a řekl: "Ty jsi na řadě."

Zmáčknu spoušť. *Cvak*. Náboj nevystřelil. Billy rychle natáhl závěr a vložil do komory jiný náboj. *Cvak* - rovněž nevypálil. Mezi tím těch pět kluků s křikem utíkalo, padali do dř a za stromy ve snaze uniknout jak nejrychleji mohli. Billy s jasným úmyslem je postřílet, vkládal náboje do pušky a mačkal spoušť, jak rychle to jen šlo - *cvak, cvak, cvak, cvak ...* ale žádný z nábojů nevystřelil.

Oněch pět chlapců už bylo dávno pryč. Kolem Billa leželo na zemi všech 16 nábojů. Zvedl je ze země, sfoukl z nich špínu a vložil zpět do pušky. Potom namířil do stromu, zmáčknu spoušť - *cvak, cvak, cvak, cvak ...* Tentokrát každý z nich vypálil a zaryl se do kmenu, zatímco kůra lítala na všechny strany. Billy plný vzteku stál uprostřed cesty. Najednou se začal smát - byl to hrubý, slabomyslný smích, který vyvěral z hlubin jeho zoufalství. Smál se tak intenzivně, až slzy stékaly po jeho oteklém obličejí.

Jakmile v tomto roce skončila škola a začaly prázdniny, Billy odešel a více se do školy nevrátil.

WILLIAM BRANHAM strávil čtrnáctý rok svého života roku 1923 s otcem při práci na zahradě a obdělávání pole. Charles měl k dispozici dva koně - jeden byl starý, k orbě, byl to jeho vlastní kůň a mladšího si půjčoval od pana Wathena. Jelikož měl Charles dva jednoradliční pluhů typu Moldboard, vždycky orali oběma najednou. v červnu Billy se svým otcem orali mezi řádky kukuřice a tu najednou začaly koně frkat, a nervózně dupat nohama. Billy se snažil udržet svého koně mezi řádky tak, aby pluh nepoškodil stvolý kukuřice. Zakřičel: "Táto, co se děje s tím koněm?"

KAPITOLA 5

NEŠTASTNOU NÁHODOU ZASAŽEN STŘELOU

1923 - 1924

Charlesův kůň rovněž nervózně dupal nohama. Zastavil se tedy, otřel si obočí svým károvaným kapesníkem a zadíval se k obzoru. "Synku, blíží se bouřka."

Billy zíral na čistou, modrou oblohu. "Bouřka? Nevidím , že by se schylovalo k bouřce, táto."

"Ty tomu nerozumíš, synu. Bůh dal těmto koním instinkt. Oni tu bouřku ucítí z dálky."

Pokračovali v orbě, ale neudělali více než dva řádky, když temná mračna zakryla obzor. Jen tak tak stihli přivést koně zpět do stáje a už se spustilo hromobití. Billy jen zřídka kdy přemýšlel o Bohu, neboť toto téma bylo v jejich domě zcela výjimečným předmětem rozhovoru. Ale tentokrát o Něm musel uvažovat, totiž, jaké instinkty to jsou, které Bůh mohl vložit do těchto tvorů. Uvažoval o všech úžasných věcech, které spatřil u lesní zvěře, a tak Billy usoudil, že ten Bůh musí být opravdu nějakým mazaným chlapíkem.

Jednou v sobotu ráno se Billy zeptal, jestli by mohl jít ten den do města. Charles mu dal desetník za pomoc při práci během týdne a řekl: "Neutrat' to všechno najednou, synku."

Do Jeffersonville se dopravil autostopem a vešel do domu svého bratrance, Jimmy Poola. Pak spolu s Jimem a Ernestem Fisherem se šli projít do města utratit své peníze. Když tak kráčeli, Billy nahmatal v kapse svůj desetník. Cítil se, že je tak bohatý. Nejdřív si koupil za jeden cent smetanovou zmrzlinu. Když ji snědl, koupil si ještě další dvě. Potom se zastavil v cukrárně u Shimpfů a žádostivě se rozhlížel po policích, na kterých stály skleněné nádoby plné tvrdých bonbónů. Billy tuto cukrárnu už jednou navštívil a tak věděl, co má nejraději.

Zapltil dva centy za půl kila redhotů. Zůstal mu tedy ještě pětník - to bylo dost, aby si mohl dovolit jít na dvojprogram do kina Leo.

Poté, co zhlédl několik hodin westernů, byl Billy plný iluzí o životě na západě a o šviháckém hrdinovi na ranči. Jedna z jeho mladistvých ambicí byla stát se opravdovým kovbojem s cvočky a botami, a širokým kovbojským kloboukem, a tvrdohlavým koněm, na kterém neumí rajtovat nikdo, kromě něj. Často slyšel svého otce, který vyprávěl, jak byl ve svém mládí krotitelem koní a přešel rodea od Kentucky po Texas. Billy si pomyslel: "Aj, až budu trochu starší, pojedu na západ a stanu se opravdovým jezdcem."

Billy tedy "trénoval" na jejich tažném koni. Poté, co se svým otcem strávil celý den na poli, vracíval se Billy vždycky včas domů, aby mohl vykonat své denní povinnosti. Zavedl svého ztrápeného koně za stáj k napajedlu, které bylo uděláno z vydlabaného kmene. Kůň okamžitě ponořil své nozdry do vody a velkými doušky pil, zatímco mu Billy uvolnil jeho postroj a zanesl ho do maštale. Nad napajedlem bzučely včely. Mladší Billovi bratři se shromáždili okolo. Sbírali koňské žíně, které byly vyčesány z hřívky a ocasu, a upletli si z nich "koňského" hada, kterého položili do žlabu na vodu. Když kůň, který pil, rozvlnil hladinu vody v napajedle, pak se ten "koňský" had vlnil jako plazící se ploskolebec (vodní chřestýš) na hladině.

Billy přitáhl ze stáje sedlo a připevnil je na koňský hřbet. Kolem koryta rostl hojně lopuch. Billy natrhal hrst těchto ostnatých větví a vložil je pod sedlo, ještě předtím než ho upevnil. Jeho bratři se seřadili na zídce a čekali na podívanou. Pak vyskočil do sedla a pobídnul koně patami do slabin a tím se snažil koně přimět ke skoku. Starý, bídný kůň, unavený po celodenní práci jen zařehtal a otočil se dokola, stěží pozdvihuje kopyta ze země. Billy se v sedle kolébal sem a tam a předstíral, že jeho kůň je nezškrocený a divoký. Pak zakřičel: "Dívejte, kluci! Jsem kovboj!" A plesknul koně svým slaměným kloboukem po zadku. Všichni bratři se tomu smáli a tleskali.

Podzim, který nastal po skončení žní, strávil Billy více méně v lesích, rybařil, lovil zvěř se svým jezevčíkem, Fritzem. Billy měl svého psa rád a vychloubal se, že Fritz je schopen zahrnat na strom každého tvora. Ani skunkem se jeho věrný přítel nenechal odradit. Zahnal skunka do houští, pak oběhl kolem a štěkáním se snažil skunka přinutit k ústupu. Když ho Billy doběhl, stačilo, že nadzvedl větve křoví a zavolal: "Vem ho." Fritz bez váhání skočil do křoví a skunka čapnul, aniž by ho odradil jeho odporný pach, kterým ho skunk postříkal. Billova maminka s touto praxí samozřejmě nesouhlasila.

Lov a rybaření znamenalo pro Billa něco víc, než pouhé povyražení; hodiny strávené v lesích se pro něj staly útočištěm před vnějším světem, oázou klidu v jeho životě, jinak přeplněným až příliš často nesnesitelnými okolnostmi. v lese se Billy již necítil jako vyvrhel. Cítil se jako kdyby byl součástí divočiny, součástí rytmu ročních období a součástí řádu vesmíru. Měl pocit, že tam patří.

Billy se začal na svých pochůzkách vzdalovat více a více od domu, a když v tom takhle pokračoval, objevil na venkově jistou lokalitu, takzvaný "Tunelový mlýn," vzdálen 15 mil severovýchodně od Jeffersonville, poblíž Charlestownu v Indianě. Tato lokalita byla pojmenována po pozoruhodném vodním mlýnu, který se nacházel za řekou nazvanou "Čtrnáctá míle." Počátkem 19. století jistý muž, jménem John Work, hledal vhodnou lokalitu k postavení mlýna. Nebylo to jednoduché najít nějaké vhodné místo. Voda v takovém místě musela téci dostatečnou rychlostí a silou, aby mohla otáčet obrovským vodním kolem po většinu měsíců v roce. John Work si všiml, že v jednom místě se řeka téměř dokonale vine kolem veliké skalnaté hory a na tom úseku klesá o 10 metrů dolů. Chytré spočítal, že kdyby postavil mlýn ve spodní části skály a za pomoci střelného prachu by prorazil ve skále tunel, který by přiváděl vodu přímo dolů, pak by příkrý spád vody zásobil vodní kolo takovou silou, kterou by ani nikdy nebyl schopen využít. Výstavba mlýnu a tunelu byla dokončena v roce 1820, a tím tato lokalita získala přiměřené jméno "Tunelový mlýn." O třicet let později syn Johna Worka prodal tento mlýn Wilfordovi Greenovi, jehož rodina provozovala mlýn od doby koupě napořád. A to je důvodem, proč tato lokalita byla někdy místními usedlíky nazývána jako "Greenův mlýn."

Vzdálená od civilizace lokalita Tunelového mlýna se přímo hemžila rybami, vysokou zvěří, vačicemi, skunky, mývaly, ondatrami, bobry, veverkami, posetá stromy, pahorky, roklemi, tůňkami a pokojem, a klidem - zkrátka vším, co bylo Billovi k životu zapotřebí. Bill tam často chodíval, stopoval dopravní prostředky - nějakou dodávku, která zajišťovala kyvadlovou dopravu mezi Charlestonem a Jeffersonville. Někdy se mu podařilo přesvědčit své dva kamarády, Jimmy Poola a Sama Adaira, aby jeli s ním. Někdy vzal Edgara a Henryho. Obvykle přespávali v nějakém opuštěném lesním srubu a svou snídani si vždycky vylovili rovnou z řeky. v jednom místě se řeka měnila v hlubokou, asi tří metrovou tůň a její šíře dosahovala 15 metrů; byla skvělým přirozeným koupalištěm. Billy toto místo nazýval Bobřím údolím. Přinesli sem dlouhé lano a přivázali ho na větev stromu rozprostírající se nad vodu. z břehu se tak mohli zhoupnout dlouhým obloukem nad tůň; pak se pustili lana a padali dolů. Toto lano přineslo těmto chlapcům nespočetné hodiny radosti.

Když Billy nemohl nikoho přesvědčit, aby šel s ním, pak cestoval autostopem k tunelu sám. Strávil pak celé dlouhé dny lovem a rybařením a

prozkoumáváním drsného, lesnatého okolí. Během jednoho takového toulání narazil náhodně na místo svého budoucího úkrytu. Cestou z druhé strany vrcholu našel na úpatí vápencový útes. Pod ním se svah prudce svažoval do strže hluboké asi 30 metrů. Celá lokalita byla hustě zalesněna a veliké vápencové balvany padající ze strže zde byly rozptýleny kolem dokola. Billy chtěl opatrně projít souběžně s úpatím pahorku a tu si najednou všiml nedaleko své nohy asi půlmetrové díry, která byla téměř dokonale skryta pod porostem. Nejdříve měl za to, že to bude doupe lišky - škvíra ve skále, která poskytuje zvířatům úkryt před nepohodou. Ale podrobnější prozkoumání ukázalo, že se jedná o ústí do jeskyně. Tato díra klesala do hloubky asi jednoho metru a z tohoto místa dno klesalo dolů do hlubin hory; měla tvar úzkého průchodu, který byl ale dost široký na to, aby se tam šlo postavit. Vzduch byl studený a vlhký. Když Billy vešel do chodby, tápal ve tmě, až dostal strach. Co jestli spadne do nějaké díry? Nechtěl teď jít v této tmě příliš daleko. Přejde sem později a lépe se na to připraví.

Když sem Billy přišel podruhé, vzal si s sebou svíčky, aby mohl tuto jeskyni důkladně prozkoumat. Plíživým pohybem se dostal do ústí a skrčen sklouzl k místu, kde se již mohl postavit. v tomto místě byla chodba široká pouhých 40 cm. Rovněž svislé stěny byly drsné a křivolaké; stíny způsobené světlem svíčky zdůrazňovaly mnoho zákoutí vápencového interiéru. Průchod se poněkud stáčel doprava a trochu se rozšiřoval. Zde byl strop se spodní plochou jeskyně pomalu v jedné rovině, jako kdyby byla jeskyně zhotovena k obývání pro člověka. Byl tam i takový rovný výčnělek, který vybíhal z jedné ze stěn a byl ve velikosti lůžka. Po dalších třech metrech se chodba znovu zužovala; podlaha i strop se stávaly kostrbaté; na stropě bylo plno hranatých do sebe těsně zaklíněných vápencových kvádrů, které působily dojmem, že mohou každou chvíli spadnout.

V tomto místě byl vzdálen už asi 8 metrů od vchodu. Tu se najednou naplněn úžasem zastavil. Před ním se jeskyně rozšiřovala do tvaru malého pokoje. Uprostřed místnosti stál stůl z jednoho kusu solidně vyhlížejícího vápencového kvádru. Tento stůl, to byl obdélníkový blok asi metr vysoký a metr dvacet dlouhý. Povrch stolu byl pozoruhodně rovný a vodorovný, a všechny čtyři hrany byly dokonale hranaté. Ale nepřekvapivějším rysem v tomto pokoji byla ostrá, tříhranná skála vyčnívající ze stropu dolů ve formě obrácené pyramidy. Tento mohutný kámen visel přesně nad stolem; hrot pyramidy čněl pouhých několik centimetrů nad povrchem stolu.

Billy byl tímto nálezem potěšen. Jevilo se mu to jako dokonalá skrýš. Rozhodl se, že to neukáže ani svým bratrům, ani přátelům. Bude to jeho osobní

a zvláštní tajemství. Když opustil jeskyni, zamaskoval její ústí, aby ji žádný tramp, ani myslivec náhodou neobjevil.

To byla ta lepší období jeho mládí, tyto hezké vzpomínky - toulání po lesích, spánek pod hvězdami, rybaření před snídaní, lov zvěře k obědu puškou kalibru 0, 22. Billovo střelecké mistrovství se zlepšovalo, až docílil toho, že byl schopen skolit veverka na 50 metrů a zasáhnout ji pokaždé mezi oči. Byla to z jeho strany vskutku otázka sportovního umění, neboť dokud veverka neobrátila svou hlavu patřičným směrem, nezmačknul spoušť. Stejně zručnosti dosáhl i v zacházení s brokovnicí, lehce dovedl zasáhnout kteréhokoliv ptáka v letu.

Jednoho večera na podzim 1923 šel čtrnáctiletý Billy domů se svým bratrancem Jimmy Poolem. Toho odpoledne byli na lovu ptactva, ale nyní byla jejich pozornost obrácena jiným směrem - žertovali a smáli se, strkali do sebe. Nešťastnou náhodou Jimmy zapomněl zajistit svou pušku. Najednou brokovnice vystřelila a zblízka zasáhla Billa do nohy. Zhroutil se s výkřikem zoufalství.

Jimmy k němu poklekl a žvatlal: "Promiň, Billy. Je mi líto. To byla nešťastná náhoda. Neměl jsem v úmyslu" - pak se podíval na jeho nohu, a celý ve tvářích zblednul. "Billy, nehýbej se. Půjdu pro pomoc."

"Ne, neopouštěj mě," křičel Billy. Ale Jimmy už běžel jako střela. Když se Billy podíval na své nohy, zhroutil se, protože byly téměř prostřelené naskrz. Odvrátil rychle hlavu na druhou stranu a zachvěl se hrůzou. "Bože, smiluj se nade mnou," zasténal. "Víš přece, že jsem nikdy" - zde se zastavil a pokusil se najít ve svém životě něco dobrého, něco, čím by mohl získat Boží přízeň. Jediná pak věc, na kterou si vzpomněl, byla: "Bože, smiluj se nade mnou. Víš, že jsem se nikdy nedopustil cizoložství."

Brzy na to se Jimmy vrátil se sousedem, Frankem Eichem, který zavezl Billa do nemocnice County memoriál. Billy byl v šoku a křičel, když mu sestřičky nůžkami stříhaly kusy masa a čistily díry po brocích tak důkladně, jak to jen bylo možné. Pan Eich držel Billa za ruku. Když sestřičky skončily, musely vypáčit Billovy prsty svírající Eichovou ruku. Rentgen ukázal zásah z brokovnice těsně vedle obou tepen a to tak, že nepatrné škrábnutí mohlo otevřít tepny, a Billy by mohl vykrvácet. v těchto dnech ještě nebyla známá transfúze krve. Kdyby byl Billy ztratil příliš mnoho krve, pak by to pro něj bylo osudné.

Tuto noc byl Billův spánek nepravidelný, občas fňukal, jindy zas sténal bolestí. Někdy po půlnoci se probudil, když uslyšel, že něco šplouchá. Sálh rukou vedle své znetvořené nohy a pocítil, že jeho ruka se ponořila v louži krve.

Potáhl za zvonek, aby přivolal sestřičku, ale nemohli udělat nic jiného, než že nechali vsáknout krev do ručníku a pevněji stáhli obvaz.

Na druhý den ráno zavezly ošetřovatelky Billa na vozíku na operační sál a dali mu éterovou narkózu. Doktor Reader dělal vše, co jen mohl, aby napravil způsobenou škodu, ale jelikož byl Billy příliš slabý, doktor si myslel, že to chlapec stejně nevydrží. Matka s otcem stáli během této tvrdé zkoušky vedle něj a ještě dvě ženy - paní Stewartová, rodinná přítelkyně a paní Roederová, jejíž manžel byl vedoucím místní automobilky.

Billy byl pod narkózou osm hodin. Když konečně otevřel oči, spatřil paní Roederovou, která seděla vedle něho na lůžku a plakala, protože byl velice blízko smrti. Znovu upadl do spánku; během následující hodiny upadl do bezvědomí ještě několikrát. Pak se něco stalo - něco jako sen, ale bylo to jasnější než sen; bylo to průzračné, jako okenní sklo, jako kdyby tam skutečně byl ... a v tom podvědomí si uvědomil, že padá skrze chomáče oblaků do temné věčnosti; noří se hlouběji a hlouběji a hlouběji ... Připadalo mu, že tento jeho svět nemá žádný základ, nic nebylo schopno zastavit jeho pád. Zakřičel: "Táto!" Jeho slova však byla prázdná a bez života. "Mami!" Zakřičel, "mami!" - Jeho maminka tam nebyla. "Bože!" Křičel: "Zadrž mě!" Jeho žalostné zastenání vyznělo naprázdno. Copak je ta temnota bez konce? Copak přešel na druhou stranu pozemské říše, mimo Boží dosah? Bude snad takto padat navěky? Zmocnila se ho hrůza.

Pak, velice nevýrazně, uslyšel zvuky - strašidelné, úpěnlivé zvuky. Jak padal dál, tyto zvuky se stávaly hlasitějšími, až jimi byl ze všech stran obklíčen, sténáním a kvílením. Nyní se v té temnotě objevovaly i tváře, ženské tváře, ohyzdné tváře se zelenými, hnisajícími boláky kolem očí, zkřivenými ústy a sténaly: "Och ... och ... och ... och ..."

Billy úpěnlivě prosil: "Ó, Bože, smiluj se nade mnou! Smiluj se! Pokud mi dovolíš se vrátit zpět a žít, slibuji Ti, že budu hodným chlapcem!"

V tom okamžiku se ocitnul v nemocničním pokoji. Jeho zakalený zrak se soustředil na tmavé, hluboké oči maminky. Její tvář se rozjasnila a objala s pláčem svého syna: "Ó, Billy, Billy, mysleli jsme, že jsi už zemřel. Díky Bohu, že jsi naživu."

Naživu, ano, ale jen tak tak. v těchto dnech ještě nebyl dostupný penicilín, a ty hrozné rány byly zarudlé infekcí. Jeho pobyt v nemocnici se prodloužil na celé týdny. Branhamovi neměli peníze, aby mohli zaplatit účet za pobyt v nemocnici a tak paní Roederová zahájila ve prospěch Billa dobročinnou kampaň mezi členy její církevní dobročinné společnosti, Svobodnými zednáři,

Ku-klux-klanem i soukromými nadacemi, takže nakonec byly všechny výdaje uhrazeny.

Lékaři nakonec usoudili, že Billův stav se natolik zlepšil, že by mohl jít domů. Naneštěstí nebyl jeho těžký úděl ještě u konce. Doma byl nadále připoután k lůžku. Míjely měsíce, a jeho nohy nebyly ani o trochu lepší. Po mnoho hodin plných bolestí sebou Billy házel na slamníku a přemýšlel o svém podivném prožitku, během kterého se nořil do té hrozné tmy. Připadalo mu to tak živé a skutečné. Kde vlastně byl? Lékaři mu později řekli o jeho zdravotním stavu během této chvíle; že se jeho tep neustále zpomaloval, takže si byli jisti tím, že brzy zemře. Billy se pozastavoval nad tím, jestli ve skutečnosti nepadal do pekla. To jej stále obtěžovalo. Pomyslel si: "Ó, kéž bych se už nikdy do toho místa nevrátil; kéž by se stalo, aby ani nikdo z lidí do toho místa nikdy nepřišel." Pak si vzpomněl i na svůj slib, který dal Bohu. - "Pokud mě necháš na živu, slibuji, že budu dobrým chlapcem." Ale co to znamená "být dobrým chlapcem?" A kdo vlastně je Bůh? Všechno to, co prožil, bylo pro něj záhadou.

Po mrazivé zimě roku 1924 přišlo jarní oteplení, ale bylo zřejmé, že stav Billyho ran místo aby se zlepšoval se nadále zhoršoval. Jeho lýtka se oproti normálnímu stavu otokem dvojnásobně zvětšila a otok sahal až ke stehnu, takže nemohl narovnat nohy. Doktor Reader vyšetřil jeho stav a zjistil, že příčinou je otrava krve způsobená zbytky nečistot nacházejících se v ranách. Billy byl znovu vystaven nebezpečí. Lékař doporučil amputaci nohou až po kyčle. Billy nemohl snést myšlenku na to, že by ztratil své nohy. Jak by potom mohl lovit a toulat se po lesích? Raději aby zemřel. s absolutním rozhodnutím odmítl amputaci svých nohou; se slzami v očích řekl: "Ne, pane doktore, raději to uřízněte výš, tuhle," - a svou rukou naznačil čáru na svém krku.

"Pak by ještě zbývala naděje, i kdybychom tuto amputaci neprovedli," odpověděl doktor Reader. "Mohli bychom se pokusit z ran odstranit ty cizí předměty. Je to malá pravděpodobnost, ale může se to podařit."

Billy se chopil této malé naděje. A tak sedm měsíců po tomto nešťastném zásahu z pušky ležel Billy ještě jednou na operačním stole. Dr. Reader a Dr. Pearl, odborník z Louisville, otevřeli znovu rány a opatrně probádávali svaly, a vytahovali ven kousky mastných zbytků z oděvu, žvance způsobené výstřelem, a všechno olovo, které jen mohli najít. Potom každý řez zašili a uzavřeli s vírou, že to bude lepší.

Po narkóze spal Billy mnoho hodin. Když se začal probouzet z narkózy k jasnějšímu vědomí, měl Billy další neobyčejný zážitek, stejně tak živý a skutečný, jako ten předchozí, ale úplně jiný. Tentokrát si byl jist tím, že je při plném vědomí, protože ležel v nemocnici na posteli a díval se přímo na svého

otce. Nemocnice se však zastřela a najednou měl dojem, že se nachází na západě někde na prérii. Kaktusy a trsy trávy rostly všude kolem, kam jen dohlédl. Před ním stál v oblacích veliký zlatý kříž, jehož záře byla jako slunce a vyzařoval paprsky světla. Billy k tomu znaku pozdvihl své ruce, některé z těch paprsků jakoby přímo zasáhly jeho hrudí. Pak celý ten úkaz zmizel a Billy byl opět na nemocničním lůžku, a díval se na svého otce.

Operace byla úspěšná.

VYRŮSTAJE V PROSTŘEDÍ, kde se v sousedství vyráběla kořalka, zapříčinilo to, že se ve Williamovi Branhamovi zformoval zkreslený názor na druhé pohlaví. Mnohokrát byl svědkem toho, jak vdané ženy po setmění celou noc řádily s muži, kteří nebyli jejich manžely. K ránu byly tyto ženy tak opilé, že jim muži museli dát napít kávy a nutili je chodit dokola, aby vystřízlivěly natolik, aby mohly dovrávorat domů a připravit snídani svým rodinám. Takovým chováním Bill naprosto opovrhoval. Pomyslel si: "Pokud to tak opravdu je, nikdy bych nechtěl mít doma takovou ženu, i kdyby mě k tomu přinutili."

Následkem těchto vlivů vyrůstal Billy v opovržení ke všem společenským událostem, během kterých mohlo dojít ke kontaktu s děvčaty. Ať se jednalo o společnost u příležitosti narozenin nebo o zábavu v hostinci, Billy se tomu všemu důkladně vyhýbal. Při prvním náznaku slavnostních příprav vzal na vědomí čas a místo konání a spolehlivě si zajistil, aby v tuto hodinu měl nějaké zaměstnání na jiném místě. Jeho máma a táta si příležitostně pozvali své sousedy na hlučný mejdan. Během takových nocí si Billy bral lucernu a psa, a ponořil se do lesů, kde lovil až do půlnoci mývaly a vačice. Když se pak nakonec vrátil domů a muzikanti ještě fidlovali, Billy se vyšplhal na střechu kůlny a spal tam až do rána.

Ukončení školní docházky nevyřešilo žádný z Billových problémů; pouze je změnilo. Nadále se musel potýkat s pohrdavým postojem lidí vůči němu. Většina okolních chlapců ho neměla ráda kvůli tomu, že nekouřil a nepil; děvčata ho zase neměla ráda, protože s nimi nechodil na zábavy a nezúčastňoval se společenských večírků. Nikdo mu zkrátka nerozuměl. A co bylo horší, Billy nerozuměl ani sám sobě. I když měl lidi rád a toužil po tom, aby jimi byl uznáván, nemohl se přimět k tomu, aby se choval tak, jako ostatní chlapci v jeho věku.

Uvažoval takto: "Pokud bych měl opravdu zůstat takovým společenským vyděděncem, raději se stanu lovcem. Až budu dospělý a nějak si obstarám dost peněz, abych se mohl postarat o svou matku, pojedu do státu Colorado nebo Washington, nebo do Britské Kolumbie a stanu se lovcem. Vezmu si s sebou pušku a pasti, smečku psů, a budu tam žít až do smrti. A nikdy se neožením."

Pokud Billy dělal takovéto dalekosáhlé plány, byl vždycky ohleduplný vůči své matce. Vždycky mu působilo bolest, že musel tolik strádat kvůli tomu, že

KAPITOLA 6

ZDRCUJÍCÍ ÚDER

1925 - 1927

jeho otec vedl tak bídny život. Jeho matka, ještě předtím než dosáhla věku 30 let, byla maminkou 8 chlapců; nejstaršímu bylo patnáct. Nikdy neměli dostatek peněz; nebylo dost ošacení; častokrát nebylo ani co jíst. Billy někdy vídával svoji matku jak seděla venku na zápraží a plakala se sourozencem v náručí, zatímco uvnitř spal celou noc zamčený a do němoty opilý Charles. A přesto všechno Ella Branhamová zůstávala svému muži věrná a nadále zápasila o udržení rodiny, co se týče ošacení, jídla, a podle možnosti i dobré nálady. Billy ji měl rád kvůli její mravopochestnosti. Ale ještě něco; on ji miloval, protože ona jej brala takového, jakým byl, se všemi jeho zvláštnostmi. Měl pocit, že si od života zasloužila lepší úděl a považoval její blaho za část své osobní zodpovědnosti. Její příklad byl pro Billa nadějí, že na světě existují ještě další takové počestné ženy.

Kolem roku 1926 se do města přistěhovala dívka, která se spřátelila s děvčetem, se kterým chodil Jimmy Poole. A jelikož Jimmy a Bill byli dobrými kamarády, Billy se setkal s touto dívkou v Jimmově domě. Její krása jej okouzli. Zdálo se mu, že má oči jako holubice, zuby bílé jako perly a šiji jako labuť. Když mu ji Jimm představil, dívka zamžourala očima a koketně řekla: "Ahoj, Billy." To bylo ono. Billy se dal zlákat.

Později Jimmy sehrál dokonce roli prostředníka. "Myslím si, že tě má ráda, Billy."

Billy uvnitř tál. "Myslíš, že opravdu jo?"

"Jistě, něco ti řeknu - proč bychom si nemohli domluvit společnou schůzku? Vezmeme dívky na projížďku starou tátovou Fordkou - pokud se nám to nějak podaří natočit."

"Nevím," řekl nervózně Billy.

"Jistě, to bude fajn. Ale potřebujeme nějaké peníze. Kolik jsi schopen sehnat?"

Billy váhal, ale potom se rozhodl, že pokud by jej tato oslňující dívka měla opravdu ráda, pak si ten nějaký luxus může dovolit. "Mám 30 centů."

To se Jimmymu líbilo. "Dobrá. Já mám 35 centů. To by mělo stačit. Kromě benzínu musíme koupit nějaké nealko nebo džus, nebo zmrzlinu a tak dále."

Billa napadlo, že by se mohl před touto dívkou postavit do lepšího světa. "Jimmy, ty bys mohl řídit a já budu nakupovat."

"To je dobrý nápad."

Museli tedy nadzvednout zvedákem zadní nápravu a asi desetkrát otočit ručně klikou, než starý model "T" fordky naskočil. Slunce se už sklánělo k

obzoru, když byli konečně ve společnosti svých dívek. Billy se svou partnerkou seděl vzadu. Byl jako vždy ostýchavý, seděl co nejvíce na jedné straně, zatímco ona na druhé. Doufal, že tato vzdálenost mezi nimi a rovněž tma skryje jeho obnošené oblečení.

S otevřenou střechou za měsíčního svitu uháněli krajinou, neměli před sebou vlastně žádný konkrétní cíl. Vpředu seděl Jimm se svou kamarádkou a vesele brebentili. Billy seděl tiše a jeho přítelkyně se na něj po očku dívala. On přemýšlel o tom, jak oslnivě v tomto měsíčním svitu vypadala a jeho srdce přetévalo pýchou při pomyslení, že tato kráska s ním bude chodit. Snad nejsou všechny dívky tak špatné.

Pohlédla na něj a usmála se. "Hezká noc, že?"

Billy odpověděl: "Ano, madam."

"V zahradě Sycamore je dnes večer taneční zábava," řekla. "Pojďme tam."

Billy ztuhnul. "Ne, madam, raději ne. Já netančím."

Ještě nějaký čas putovali krajinou, až přijeli k obchodu s potravinami. Billy s Jimmem měli už předtím naplánováno, co bude kdo dělat. Billy si odkašlal: "Jimmy, mám žízeň. Nemyslíš, že bychom měli zastavit?"

"Dobrý nápad, Billy." Jimmy zastavil před dveřmi do obchodu a řekl: "Půjdu koupit něco k jídlu a pití." To bylo také připraveno, protože Jimmy u sebe neměl ani cent. Zaplatili 25 centů za 10 litrů paliva a zůstalo jim 40 centů, které měl v kapse Billy.

Billy řekl: "Ani nápad, Jimmy. Já to půjdu koupit."

Obložené chlebičky stály 5 centů za kus - byly to čtyři velké sendviče se šunkou posypanou cibulí. Billovi už jen stěží zbylo, aby koupil čtyři coly. Seděli v autě, pojídali a vychutnávali si cvrlikání cvrčků a chladný noční vzduch. Billy se cítil dobře. Dívky k němu byly skutečně vlídné! Dnes večer se cítil, že je součástí opravdové společnosti - byl důležitou osobou.

Když vypili své coly, vzal Billy láhve a odnesl je zpět do obchodu, aby mu vrátili zálohu. Když se vrátil, seděli všichni tři v autě a kouřili. Billy nemohl uvěřit vlastním očím - jeho dívka, to krásné děvče, kouřilo! Zaklonila hlavu a vypustila dým nosem. Billy trnul. Vlezl si na zadní sedadlo a těžce se do něj svalil. Jeho dívka se zeptala: "Chceš cigaretu, Billy?"

"Ne, madam," odpověděl zamračeně, "nekouřím."

Ona se otráveně podívala: "Billy Branhame, co je to s tebou? Nejdříve jsi řekl, že netančíš, teď mi říkáš, že nekouříš. Co tě vůbec baví?"

"Rád lovím a rybařím."

"To je nuda." Přitom vyšpulila s opovržením horní ret. "Tady máš, Billy, zakuř si a trošku si užij."

"Nikoliv, madam. Raději ne."

"Chceš tím říct, že my holky jsme statečnější než vy chlapi?" Podotkla jízlivě. "Takže, ty jsi pěkná bábovka."

Bábovka? To hrozné slovo jej ranilo víc, než kdyby se chytil za kotník do pasti na bobry. Bábovka? Bolestivá rána pronikla jeho srdcem. On a bábovka, v žádném případě. On je přece "velký, špatný Bill" - zálesák, lovec kožešin, rváč. Bábovka? Hned jí to dokážu. "Podej mi cigaretu," nařídil.

Povýšeně poklepala na krabičku a podala mu ji. Billy řekl: "Dej mi oheň."

"Teď už jsi trošku chlap," řekla a podala mu zápalky.

Billy škrtl a pozvedl cigaretu ke rtům, a v tom uslyšel nějaký zvuk. Bylo to jako šelest listí ve větru. Odtáhl cigaretu a pozorně naslouchal. Teď už nic neslyšel. Pomyslel si: "Hrůza, to jsou moje představy."

Dívka se zeptala: "Co ti je, Billy?"

Zakýval hlavou. "Nic. Jen si to pokouším zapálit." Opět pozvedl cigaretu ke rtům. Znovu zaslechl ten zvuk; tentokrát hlasitěji, hluboký, protáhlý, rostoucí vánek, sílící víc a víc, až v jeho uších zaburácelo. Ššššššš! Jeho ruce ztuhly v půli cesty ke rtům. v jeho mysli se vybavila vzpomínka na ten hluboký hlas z topolu, to varování: "*Nikdy nepij a nekuř, a neposkrvňuj žádným způsobem své tělo. Je pro tebe připraveno k vykonání díla, až budeš starší.*" Jeho ruce se zachvěly. Zápalka shořela až k jeho prstům, a tak ji odhodil. Pak zahodil i cigaretu. Začal plakat.

Jeho dívka se chichotala. "Teď jsem se přesvědčila, že jsi bábovka."

Nahněvaný, znechucený a vyděšený Billy zatlačil do dveří auta, vyskočil ven, a kráčel dál po silnici sám, stále plakat. Jimmy jel za ním. "Billy, pojď." Bill zakroutil nesouhlasně hlavou: "Ne, Jimme," a kráčel dál. Jimmy zastavil u cesty a naléhal, aby si sedl do auta; mezi tím se mu však jeho dívka nemilosrdně vysmívala: "Billy Branhame, ty jsi veliká bábovka. Myslela jsem si, že jsi chlap."

Billy zavzlykal: "To jsem si myslel taky" - a odbočil z cesty, a ubíral se přes pole, kam jej už auto nemohlo sledovat. Šel záměrně, až se ocitl za pahorkem, kde ho z cesty již neviděli. Pak se přikrčil k zemi a ztěžoval si měsíčku: "Nehodím se nikomu, nemohu najít žádné přátele. Jsem mezi kluky jako černá ovce. Nikdo mne nemá rád. Proč vlastně žiju? Jaký to má smysl? Raději bych na

místě zemřel, aby to všechno skončilo. Jsem vězněm té podivné věci, a nevím, co si mám počít."

Vzlykal tak dlouho, až se jeho emoce vyčerpaly. Pak se jednoduše posadil, hleděl na měsíc a cítil se tak mrtvý, jako ta kamenná koule nejevící známky života v tom dalekém vesmíru. Najednou pocítil něco zvláštního, takový tlak na kůži. Byl to neklamný dojem, že není sám. Zatajil dech a pozorně naslouchal. Žádný zvuk neslyšel. v měsíčním svitu se rozhlížel kolem po polích. Nikdo tu nebyl; a přece jen Billy cítil, že někdo nebo něco mu stálo na blízkou. Mrazení stoupalo po jeho zádech vzhůru. Zděšený začal utíkat domů.

Zkušenosti tohoto druhu Billovi dosvědčovaly, že jeho život je odlišný od života ostatních lidí i po jiné stránce, než byla jen chudoba. Tyto podivné příhody se opakovaly a trápily jej - jako třeba i ta, když náhodou zavadil o věštkyni. Spolu s Jimmy Poolem byli na karnevalu. Kráčeli prostředkem ulice, naslouchajíc naháněčům diváků, kteří vychvalovali kvality svých her a exponátů. Billy s Jimmem procházeli kolem stánku věštkyně. Před stříškou stánku stála mladá cikánka.

"Hej, ty," zavolala cikánka. "Pojď sem na chvíli." Chlapci se otočili. "Ty v tom proužkovaném svetru," řekla.

Ten proužkovaný svetr měl na sobě Billy. Přišel tedy k té věštkyni v domnění, že si snad přeje, aby jí přinesl obložený chlebiček nebo colu. "Ano, madam, co mohu pro vás udělat?"

Řekla: "Víš, že tě provází světlo?" To Billa zarazilo jako něco neobvyklého. "Světlo? Co tím myslíš?"

Vysvětlila mu to: "Víš, ty ses narodil pod znamením - nad tvým rodným domem se spojily tři hlavní planety; a do čtveřice je tam Neptun - velice hluboko. A proto tě provází světlo. Narodil ses kvůli Božskému povolání."

Billy se polekal: "Mlčte, paní!" Odsekl - a rychle odcházel pryč.

Později o tom vyprávěl matce. Ona řekla: "Billy, udělal jsi správně. Ti věštky jsou z ďábla."

To jedno jej ale trápilo. Jak může někdo, kdo je v očividném spojení s ďáblem, vybrat jej, jako jednoho z mnoha - jak to vlastně nazvala ta cikánka? - "Božím darem?"

Nebyl schopen porozumět sám sobě, a tak jej tato situace zaváděla k prohlubující se krizi. Proč právě on má být vždycky tím podivným káčátkem, které nemůže zapadnout mezi sobě rovné? Doma rovněž neměl útočiště. I když se Charles s rodinou vystěhoval z chaloupky z usedlosti pana Wathena do

většího domku na okraji Jeffersonville, život doma nadále probíhal stěsnaně a neuspořádaně. v srpnu 1927 Ella Branhamová porodila své deváté dítě, Jamese Donalda. v jejich rodině bylo již 9 chlapců ve věku od 1 do 18 let. Všichni žili a zápasili v jednom domě.

Jako vždycky tak i nyní Billy nacházel největší uspokojení v toulkách po lesích spolu s Fritzem. Pak přišel ten zdrcující úder. Pan Short, pomocník místního šerifa, otrávil Fritze gluttonem. Billy se zachoval nepřičetně a zlostně. Charles zadržel svého syna, který kráčel k policejní stanici s puškou v ruce.

"Jdu ho zastřelit, táto," hněvivě hrozil Billy, zmítaje se vztekem.

Charles vytrhl pušku z ruky svého prchlivého syna. "Ne, chlapče, pokud já tomu mohu zabránit, ne."

Billy se vrátil ke hrobu svého psa, poklekl na zem a sundal si čepici. "Fritzi, byl jsi mým přítelem, opravdovým kamarádem. Poskytoval si mi oblečení a krmil mě, doprovázel jsi mě do školy. A když jsi měl zestárnout, pak byla řada na mně, abych se o tebe staral. Ale nyní tě zabil předčasně pan Short. Slibuji ti, Fritzi, že to nepřežije. Jednou ho dopadnu na ulici a vrazím do něho autem. Kvůli tobě ho dostanu."

Nyní, když už neměl svého nejlepšího přítele, pocítil Billy touhu po nějaké změně ve svém životě ještě více, než kdykoliv předtím; a tak se dostal na druhou stranu řeky do Louisville v Kentucky a zapsal se do námořnictva. Když to večer řekl matce, byla z toho celá zoufalá. Na druhý den zašla do příjmacího oddělení námořnictva a přesvědčila je, aby vyškrtli jméno jejího syna ze seznamu.

Billy si tehdy uvědomil, že pokud by měl učinit nějaké důležité rozhodnutí, musí to udělat tajně. Později na podzim se mu k tomu naskytla příležitost. Znal jistého muže jménem František, který se chystal vystěhovat na západ, do Phoenixu v Arizoně. Billy se před ním jednou zmínil, že se na západ chystá také, a proto se toho František chopil a požádal Billa, aby jel s ním, že se mu odmění, pokud mu pomůže na této 3000 km dlouhé cestě řídit vozidlo. Billy tuto nabídku přijal a brzy nato byli hotoví k odjezdu. Billy řekl matce, že se chystá k táboření na jeden nebo dva týdny do Tunelového mlýna. Tímto způsobem mohl klidně opustit město, aniž by se ho matka od toho snažila odradit. Jakmile přijede do Arizony, ihned jí to v dopise vysvětlí.

KDYŽ WILLIAM BRANHAM dorazil do Phoenixu v Arizoně, pan František mu zaplatil za pomoc při řízení vozidla 3 dolary. To byly všechny peníze, které Billy měl, ale nestaral se. Byl si jist tím, že se naskytne nějaká příležitost. To bylo v prosinci roku 1927. Bylo mu 18 let a prožíval z této nové životní příležitosti nával nadšení.

KAPITOLA 7

UTEČENCEM V POUŠTI

1927 - 1929

Po zaslání dopisu adresovaného matce domů na vysvětlenou, pustil se Billy do prozkoumávání města. Brzy narazil na neformální rodeo. Přimělo jej to k následujícímu uvažování: "Jsem vynikající jezdec. A jelikož jsem krotitelem, proč bych si neměl snadno vydělat nějaké peníze v tomto rodeu? Musím si ale pořídit nějaké kožené návleky na kalhoty, předtím než se postavím mezi kovboje."

William Branham s panem Františkem

Vyrazil tedy ulicí k nejbližšímu obchodu s oděvy a vyzkoušel si pár kožených návleků. Byly nádherné - na pásku bylo vytlačeno ARIZONA a měly

nastavitelnou přezku pro každou nohavici zvlášť, a rovněž mosazné knoflíky. Ale návleky byly příliš dlouhé, sahaly mu až na zem. Billy se podíval do zrcadla a pomyslel si: "Vypadám jako kohout liliput - samé chmýří a peří."

Prodavač mu řekl: "Stojí 25 dolarů, pane."

Billy byl rád, že se mu naskytla příležitost toto zboží odmítnout. "Je mi líto, mám pouze 3 dolary."

Prodavač navrhl: "Raději udělejte kompromis a pořídte si rifle 'Levis.'"

Billy si tedy zakoupil Levisky a kovbojský klobouk. Potom se vrátil do rodea. Na kamenném oplocení seděla řada kovbojů s nohama do "O," kteří vypadali, jako by měli za sebou několik let shánění dobytka a k tomu i boje o pastviny. Billy si pomyslel: "Právě do takové společnosti patřím." Vyšplhal na zeď a posadil se vedle nich. Všichni si mezi sebou něco vzrušeně mumlali. Billy přišel zrovna ve chvíli, kdy nějaký vynikající jezdec sedal na nechvalně známého, divokého hřebce. Billy pozoroval, jak se ten dlouhonohý jezdec usadil do sedla, a pomyslel si: "Jestli ten chlapík toho koně nezkrátí, pak se o to pokusím já."

V tom okamžiku se doširoka otevřela vrata, kůň zafrkal a vyrazil ze stáje a vyskočil všemi čtyřmi nohama najednou do vzduchu. Když dopadl na zem, vyskočil znovu, skroutil své tělo a v okamžiku vyhodil své zadní nohy do vzduchu. Jezdec ze sedla vyletěl jako slaměný panák a přistál na zemi. Byla to taková rána, že zapraskaly kosti. Zůstal uprostřed ohrady nehybně ležet a krvácel z nosu. Zatímco naháněči chytali hřebce, aby jej zatáhli zpět do stáje, jiní naložili kovboje, který byl v bezvědomí do sanitky a odvezli ho pryč.

Jeden muž pomalinku projížděl kolem zdi, na které seděl Billy s kovboji v kožených návlecích. Řekl: "Dávám 50 dolarů každému, kdo vydrží na koni pouhých 30 vteřin." Zastavil se, aby si zrakem vybral některého z kovbojů a zopakoval svou nabídku. Nikdo z vás nemá zájem? Pak se zastavil před Billym a zeptal se: "Jsi jezdec?"

"Ne, pane," odpověděl Billy.

Billy se nechal najat pro práci na dobytkářském ranči, severozápadně od Phoenixu, poblíž malého městečka Wickenburgu. Jeho jezdecké umění se rychle zlepšovalo, takže už brzy mohl odvádět svůj podíl práce samostatně, byl opravdovým kovbojem přesně tak, jak se mu o tom zdávalo.

Krása prerie přesahovala jeho nejodvážnější představy. Ze všech stran obklíčen kostrbatými horami vyčnívajícími nad úroveň prerie; roviny, svahy a rokle kaňonů poseté gigantickými kaktusy saguaro. Poušť - to byl pravý obraz

různorodosti - hojnost trnitých hrušní, malých kaktusů připomínajících bobří ocas s dlouhými, nebezpečnými hroty; kaktus, který vypadal jako polštářek na špendlíky, který byl tak hustě pokryt tenoučkými jehlami, že vypadal skoro jako kožíšek; soudkovitý kaktus vypadal jako soudek s trnitými žebry; a nízké křovinaté stromy známé pod španělským názvem jako palo verde, což znamená zelený klacek. Byl rovněž fascinován tou neskutečnou divočinou - korovci (jedovatá ještěrka), chřestýši, krocaní krysy, divoká prasata javelina; všechno to bylo exotické a tak odlišné od zvířeny v údolích řeky Ohia. A když si pomyslel, že se teď uprostřed toho všeho nachází na koni potloukaje se prachem prerie s ostatními kovboji pracujícími s dlouhorohým dobyt看kem; to byl život. Co lepšího si ještě mohl přát? Někdy mu to připadalo tak, jakoby sestoupil do jednoho z těch westernů, které kdysi zhlédl jako chlapec.

Ale po půldruhém roce práce na ranči začala iluze dokonalosti prchat. Léto roku 1929 se zdouhavě vleкло, a Billy se stával stále víc nespokojeným. Mnohokrát se pozastavoval nad tím, že tu něco nehraje. Přijel sem, na poušť, aby zde našel pokoj a klid, ale nějakým způsobem se mu ten pokoj a klid vyhýbaly. Nebyl šťasten, každopádně ne úplně. Cosi mu v jeho životě stále chybělo. Ale co?

Konečně nastalo období podzimního shánění dobytka. Každé léto mnoho místních farmářů zahánělo dobytek na pastviny vysoko v horách, kde rostla mezi vysokými borovicemi hustá tráva. Každý podzim spolupracovali při nahánění rozprchnuvšího se dobytka, sháněli jej do stád, a pak do údolí na jednotlivé ranče, a rozdělovali je podle plemen. v minulém roce považoval shánění dobytka za vrchol vzrušení svého života. Ale tohoto podzimu jej trápily ty stejné nesnáze, které jej provázely po celé léto. v čem to vězelo?

Když nastal večer, Billy odstrojil koně a položil sedlo vedle ohniště místo polštáře. Po večeri se opřel o sedlo a pozoroval za hory zapadající slunce, jak oslnivě ozařuje oblohu svými oranžově růžovými stuhami. Starý Texasan, jménem Slim, naladil svou kytaru. Každou noc měl Slim takové pouštní dostaveníčko kovbojských balad za doprovodu nějakého jiného kovboje, který foukáním na hřeben přes kus papíru rozezvučel melodii. Slim zpíval:

Když minulé noci v prerii jsem bděl, a k hvězdné obloze upřeně zřel; zvědav jsem byl, zda kovboj každý v tom líbezném místě může být navždy.

Je cesta do této přešťastné končiny; však úzkou tu stezku zahalují stíny, a široká cesta, co v záhubu vede plná je lákadel i svádivých světél.

Slyšel jsem o jiném velikém Vlastníkovi, že nikdy na tolik vytížen On není, leč hotov vždy najít je místo hříšníkovi, když úzkou tu cestu pro sebe si zvolí.

Nikdo Jím nebude odmítnut tam, na pohled zlý skutek každý On zná; raději se však ocejchovat dej, své jméno vždy v knize života měj!

Velké když stáda nastane shánění, a všickni kovboji jak psi budou stát, jezdci pak soudy budou prověřeni, Jež každou značku jsou s to rozpoznat.

Ročákem zbloudilým že budu, si myslím; tím, kdo potupen k smrti jistě; posekán s bandou těch nevrých všech, když jezdců veliký přijede Šéf.

Billy pochopil, co měla obsahovat slova této balady. Ti pobloudilí ročáci byl nezkrocený dobytek; neměli vypálená znamení, a skončili jako maso na polévku. A co ten veliký Vlastník se Svoji hrubou knihou? Billy uvažoval, jestli to není právě to, co jej trápí. Má to něco společného s Bohem?

Slim mezitím brnkal další melodii, tentokrát to byla stará duchovní píseň:

*Na kříži tam kde Spasitel umíral Za odpuštění svých
hříchu jsem lkal, tam na mé srdce On použil krev, Jeho
jménu čest.*

Při poslouchání této pomalé, zdlouhavé melodie, Billy pocítil zřetelný bol srdce. Otočil se tedy a přetáhl si deku přes hlavu; nechal si pouze malý otvor pro nos a oči. Hvězdy mu připadaly tak blízké, jako kdyby vyčnívaly těsně nad pahorky. v tom věčném šepotu větru ve větvích borovic měl Billy pocit, že slyší Boží volání, to stejné, které slyšel Jeho první syn, jenž sešel na scesti: "Adame, Adame, kde jsi?"

Za tři týdny nahánění skončilo. Kovboji se vraceli na své ranče, aby obdrželi mzdu a přečetli si poštu. Na Billa čekal dopis od matky, který byl ofrankován už před několika týdny. Kromě jiných zpráv se zmínila o těžké nemoci Edwarda. Billy si to nebral příliš k srdci v naději, že se jeho bratr nachladil nebo má chřipku.

Onoho odpoledne odjeli všichni kovboji do Phoenixu oslavovat. I když Billy neměl takovou slavnostní náladu jako ti ostatní, následoval je jen proto, že to byla změna. Zatímco pracovníci rančů vešli rovnou do hostinců, Billy se osamocen procházel ulicí. Jeho srdce svíral nejistý pocit. Něco tady nehraje. To

přece není touha po domově. Arizonu miloval, miloval poušť a svou práci měl rád. Ale uvnitř se cítil jakoby prázdňý, neúplný. Neuměl tomu přijít na kloub.

Na chvíli se posadil a pozoroval dopravní ruch. Kolem kráčelo hezké španělské děvče, zamrkalo na něj očima a upustilo na zem kapesník. Billyho myšlenky byly ty tam, zavolal: "Hej, spadl ti kapesník." Dívka ho zvedla a pokračovala dál.

Billy zaslechl z povzdálí melodii. Kráčel za tímto zvukem, dokud nevešel do prázdné arény rodea. Tam, vedle koňských boxů, stál starý kovboj, brnkal na kytaru a zpíval:

*Na kříži tam kde Spasitel umíral, za odpuštění svých
hříchů jsem lkal. Tam na mé srdce On použil krev, Jeho
jménu čest.*

Ale tento kovboj zpíval procítěněji, než to Slim zpíval na prérii. Tento muž zpíval tuto písničku jak se slušelo a patřilo. Slzy se řinuly po jeho zjizvených tvářích. Na konci chorálu se obrátil k Billovi a řekl: "Bratře, ty nemůžeš vědět, co to je, dokud nepřijmeš toho nádherného Ježíše Krista." A začal ten nářev znovu: "Jeho jménu čest ..." Billy si natáhl na hlavu klobouk a odešel. v jeho srdci vířily nepopsatelné pocity.

Když se Billy vrátil k hostinci, jeho kamarádi z ranče hulákali, stříleli si vzájemně před špičky bot, aby se tím povzbudili k tanci a sázeli se o 5 dolarů, že projdou po rovné čáře - a jeden každý byl tak opilý, že se sotva držel na chodníku. Billy je naložil do auta a jel s nimi zpět do Wickenburgu.

Druhý den ráno, jakmile Billy vstoupil do společné jídelny, dostal lístek se zprávou: "Billy, přijď na severní pastvinu. Velice důležité."

Pop, starý texaský rančer, jej očekával u vrat do ohrady. "Je mi líto, ale mám pro tebe smutnou zprávu," řekl Pop. Podal mu telegram, ve kterém stálo: "Tvůj bratr Edward včera večer zemřel. Přijed' ihned domů."

Tato zpráva jej zdrtila. To byla první smrt, která ho potkala v jeho bezprostředním přibuzenstvu. Otočil se zády k Popovi a zahleděl se na žlutou, vyprahlou prérii; slzy mu kanuly po jeho tvářích. Vrátil se v myšlenkách k tomu, jak tvrdý byl životní úděl těchto dvou mladých chlapců - jak spolu chodili polonazí do školy; bez učebnic, bez papíru, bez tužky; někdy dokonce bez jídla. Pak si Billy vzpomněl, jak svému bratrovi ukradl hrst popcornu. Ó, kéž by se mohl vrátit a ještě jednou tuto chvíli života prožít; už by nikdy neukradl takovou pochoutku svému nuznému, hladovému příteli. Ale to se už nevrátí. Ted' už bylo

dokonce pozdě, aby se mu omluvil; Edward byl mrtev. Billy se pozastavoval nad tím, jestli byl Edward hotov setkat se s Bohem. A potom jej udeřila další myšlenka - a co já? Jsem já hotov setkat se s Bohem?

Billy se vrátil na pohřeb do Jeffersonville. Na konci svého kázání kazatel McKinney řekl: "Je zde někdo, kdo ještě nepoznal Boha. Pokud ano, přijmi Ho teď." Billy se křečovitě chytil židle, aby se nepostavil. Něco jej divně sevřelo u srdce - nějaký nepochopitelný magnetismus. Cokoliv to bylo, činilo jej to nešťastným.

Po pohřbu se chtěl Billy vrátit do Arizony, ale jeho matka jej tak usilovně prosila, aby zůstal v Indianě, že se tomu nakonec poddal s nadějí, že najde nějaké zaměstnání. Brzy na to dostal práci v místních technických službách, Public Service Indiana, při kopání výkopů pro kladení plynovodu. Rozhodl se tedy, že zůstane v Jeffersonville alespoň na nějaký čas.

Sníh v roce 1929 přišel pozdě. Jednou, když se Billy ráno probudil, spatřil že země je bílá a studená, vzal mamince deku a jel na hřbitov; odhrnul sníh z Edwardova hrobu a roztáhl ji na té čerstvé hromadě hlíny. Chtěl, aby bylo Edwardovi tepleji.

KAPITOLA 8

ZNAMENÍ NÁSLEDUJE

1929

V ŘÍJNU 1929 Newyorská burza s cennými papíry zkrachovala a uvrhla Spojené státy do nejhorší ekonomické noční můry, jakou kdy zažily. Tisíce bank uzavřelo své vstupní dveře, zatímco bezmocní bankéři se potají schovávali, aby se vyhnuli setkání se svými rozzlobenými věřiteli.

Nakonec tato veliká hospodářská krize postihla všechny ekonomické oblasti. Továrny buď snížily výrobu nebo ji zcela ukončily; farmáři utahovali své opasky nebo krachovali; nezaměstnanost prudce rostla, až každý čtvrtý Američan chřadnul v nečinnosti.

Rovněž zaměstnavatel Williama Branhama, Komunální služby města Jeffersonville, platil pouze 20 centů za hodinu, ale on to považoval za šťastnou okolnost, že měl vůbec práci. Stále plánoval, že jednou celý svůj život zasvětil lovu v horách na západě, ale v současné situaci byl jeho výdělek nezbytný doma. Otcovo zdraví pokulhávalo, což souviselo s jeho neustalým silným pitím. Charlesovi Branhamovi bylo nyní 38 let, a nejen že byl bez práce, ale jeho šance, že by nějaké zaměstnání získal, byla mizivá. 2. října 1929 porodila Ella Branhamová své poslední desáté dítě. Konečně po 9 synech přišlo na svět děvčátko. Ella ji dala jméno Fay Delores, ale volali ji jejím druhým jménem. A tak ze všech 11 Branhamů žijících pod jednou střechou, měl pouze Billy trvalé zaměstnání. A Billy to pociťoval jako svoji povinnost pomáhat a podpírat zbytek své rodiny přinejmenším po dobu několik následujících let.

Práce v Technických službách v Indianě odpovídala Billově živé povaze. Jeho práce byla po celý rok v terénu a jeho úkoly se měnily každý týden tak, že se nikdy nenudil. Jeden týden například kopal výkopy pro kladení plynových rozvodů; další týden pak odečítal plynoměry nebo odstraňoval poruchy na plynovém potrubí, nebo se šplhal na sloupy elektrického vedení a opravoval je. Jedinou věc, kterou při svém zaměstnání neměl rád, bylo odpojování elektřiny zákazníkům, kteří nebyli schopni platit své inkaso. A s prohlubující krizí se to stávalo mnohem častěji, než by mu to přicházelo vhod.

Třebaže práce přinášela Billovi potěšení, těch 8 dolarů týdně však nestačilo na pokrytí všech výdajů jedenáctičlenné domácnosti. A tak, když mu byla nabídnuta ve státě Indiana práce revírníka na částečný úvazek, rychle se této příležitosti chopil. v praxi to znamenalo, že opouštěl město v pravidelných pochůzkách prováděl kontrolu v lesích. Myšlenka, že bude placen za to, co má rád, mu připadala perfektní. Ve skutečnosti tomu tak ale nikdy nebylo. Jeho

výdělkem měla být provize závisající od počtu udělených pokut, které vybral od těch, co porušili zákon. Billy se však nikdy k vystavení pokutového lístku neodhodlal. Cítil, že docílí lepšího výsledku, když se s pytlákem posadí a poučí ho o prospěchu ochrany přírody a o důležitosti dodržování zákonů státu. Ve skutečnosti však Billy dobrovolně obětoval svůj volný čas; jeho dostatečnou odměnou bylo, že mohl vyrazit z města a toulat se ke své spokojenosti zalesněnou krajinou.

Jednou si Billy naplánoval obchůzku Národního parku Henryville, 20 mil severně od Jeffersonville. Ihned poté, co vstoupil do autobusu typu Chrt, zmocnil se ho podivný pocit - tlak, jako kdyby jej chtěla nějaká neviditelná síla přimáčknout. Autobus byl plný lidí; všechna sedadla byla obsazena a mnoho cestujících stálo. Billy se protlačil do středu autobusu a zůstal stát před silnou ženou ve středním věku, a před nějakým námořníkem. Žena na něj pohleděla a řekla: "Dobrý den," a autobus se mezitím rozjel.

Billy odpověděl: "Dobrý den," a díval se z okna, pozorujíc přitom jak z obzoru mizí dům za domem. Ten podivný pocit jej tížil ještě víc. Jako kdyby to vycházelo právě z této ženy. Koutkem oka mohl pozorovat, jak se na něj tato žena upřeně dívá. Cítil se trapně. Brzy na to jej oslovila. "Jste důstojníkem?"

Billy byl oblečen do stejnokroje revírníka s pistolí v pouzdře u pasu. "Ano, jsem revírníkem," odpověděl.

"Trpíte pocitem osamělosti, že ano?"

Billy skryl své překvapení. "Nikoliv, madam," zalhal.

"Dobrá, ale nebydlíte doma," řekla.

"Jsem doma tolik, kolik mám být."

Zakroutila hlavou a řekla: "Ne, vy jste se narodil pro západ."

To vyděsilo Billa natolik, jako kdyby mu někdo polil hlavu ledovou vodou. "O čem to mluvíte?"

Ona řekla: "Snad bych se měla nejdříve představit. Víte, jsem astroložka."

Billy ve svém nitru zastépal, pomyslel si: "Zde je další z těch zvláštních lidí." Otočil se k ní zády směrem k námořníkovi.

Ona jej však následovala vrávoraje při kodrcání autobusu. Pokračovala dál v rozhovoru: "Chtěla bych si s vámi krátce promluvit." Billy upřeně hleděl před sebe a choval se, jako kdyby ji neslyšel. Ale ona byla neodbytná a trvala na svém: "Mohu si s vámi na okamžik promluvit?"

Billy si ji nevšímal. Pomyslel si: "Není to ode mě moc pěkné, ale nechci s ní mluvit."

Ale tato žena se nedala odbýt. "Hele, pane revírníku, mohu si s vámi promluvit?"

Nakonec se k ní Billy otočil a úsečně řekl: "Co si přejete?" Cítil se však být zahanben, že se k ní tak drsně choval, ale nepřál si s nějakou astroložkou mluvit. Vzpomněl si, co mu řekla ta cikánská věštkyně na karnevalu, a tato vzpomínka jej znepokojovala.

Tato žena se zeptala: "Jste křesťanem?"

"Ne," odsekl. "Co vám je po tom?"

Pokrčila rameny. "Nu, byla jsem zvědavá. Víš o tom, že ses narodil pod určitým znamením?"

Billy obtížně polknul. "Hled'te dámo, nechci o tom nic vědět. Říkám vám to otevřeně, míním to doopravdy. Nechci o tom nic vědět."

Kousek ustoupila: "Nebud'te tak přísný."

"Dobrá, nerad bych ranil vaše city, ale v náboženských otázkách se vůbec nevyznám a nechci o tom nic vědět." Billy se otočil a hleděl za námořníka směrem ke dveřím autobusu.

"Neměl by ses k tomu takto stavět. To nijak nesouvisí s náboženstvím. Jedu do Chicaga k synovi, který je baptistickým kazatelem. Pracuji v Bílém domě. Copak nevíš, že polohy planet ovlivňují události zde na zemi?"

"Nic o tom nevím," řekl Billy.

Ona řekla: "Zeptej se toho námořníka, který stojí před tebou. Zeptej se ho, jestli měsíc ovlivňuje mořský příliv."

"To vím i já," odsekl Billy.

Žena pokračovala dále: "Dobrá, existuje ještě mnohem více nebeských těles, které ovlivňují tuto zemi. Kdybych ti přesně řekla, kdy ses narodil, uvěříš mi?"

Billy s nelibostí svažtil čelo: "Tohle nejste schopná udělat."

Ona se pousmála. "Ó, ano, jsem. Narodil ses 6. dubna 1909 v pět hodin ráno."

Billova strohá maska se zhroutila: "To je pravda. Řekněte tedy tomu námořníkovi, kdy se narodil."

Řekla: "To nemohu. Vidíš, ty ses narodil pod určitým znamením. Copak ti o tom žádný kazatel nic neřekl?"

"S kazateli nemám nic do činění, vůbec nic."

Žena se na chvíli podívala stranou, zatímco její rozum sledoval tuto myšlenku: "Není to zvláštní, že ti to nikdo z kazatelů neoznámil?"

Billy odpověděl: "Nechodím tam, kde bych se s nimi mohl setkat."

Znovu na něj upřela zrak: "Hleď, chtěla bych ti něco říct. Narodil ses pod znamením, které říká, že máš dar pro lidstvo. Kdybys to jen mohl rozpoznat ..."

Přerušil její slova: "Snad se stanu dalším Danielem Boonem. Rád lovím a narodil jsem se v Kentucky."

"To jsem neměla na mysli."

"Dobrá, tak se stanu podnikatelem. Mám základní vzdělání."

Nevypadala na to, že by se bavila: "Na to jsem nemyslela. Nevím, čím budeš, ale vidím podle tvé aury, že ses narodil jako dar. Vzpomínáš si na příběh o mudrcích, kteří byli vedeni hvězdou k děťátku, které se jmenovalo Ježíš?"

"O náboženství nic nevím."

"Ale přece jsi slyšel o mudrcích, kteří se přišli podívat na děťátko, které se jmenovalo Ježíš, že ano?"

"Ano."

"Dobrá, a kdo teda oni byli?"

"To byli mudrci, nic jiného o tom nevím."

Ona mu vysvětlila: "Mudrci byli tím, čím jsem já; oni byli astrologové, jasnovidci. Víš, předtím, než Bůh cokoliv učiní na zemi, On to nejdříve oznámí na nebi. A právě to učinil, když se narodil Ježíš - tři nebeská tělesa se seřadila a vytvořila konstelaci, která upoutala pozornost některých astrologů žijících na východě. Jeden z nich byl z rodu Chama, druhý Sema, a ten další z Jáfeta - ze tří synů Noemových. Oni reprezentovali všechny lidi na zeměkouli. Každý z těch tří mužů cestoval samostatně, a žádný z nich nevěděl o těch dalších dvou, dokud se nesetkali v Jeruzalémě. Potom pokračovali do Betléma a našli dítě, které se jmenovalo Ježíš. Věděli, že to byl právě Ježíš, ten kterého hledali, kvůli jeho auře. Víš co je aura, že? To je nadpřirozené světlo duše. Každý má auru; oni přišli v různých barvách a každá barva něco znamená. Zlato znamená dar od Boha. Tak se tito tři mudrci Ježíši poklonili a dali mu své dary. A jakmile se tato nebeská tělesa od sebe oddělila, každé po své vlastní dráze, oni odjeli. Na

pamětnou toho největšího daru, který Bůh dal lidstvu - svého vlastního Syna, Ježíše - pokaždé, když se tato tři nebeská tělesa znovu seřadí, Bůh pošle lidem menší dar. Ty ses narodil pod takovou konjunkcí. Provází tě zlatá aura. Jen tak mohu vědět den a hodinu tvého narození a jen tak mohu určit, že tvůj osud je na západě."

Billy se snažil ze zdvořilosti trpělivě naslouchat, ale bylo už toho na něj dost. "Paní, nevím nic jiného než to, že jsem revírníkem z Indiany a vykonávám si své povinnosti tak svědomitě, jak jen mohu. Nejsem nábožensky založen a o těch věcech nechci už slyšet!"

Billy se ubíral směrem ke dveřím a nechal námořníka mezi sebou, a astroložkou, a s konečnou platností ukončil rozhovor.

Nebylo možné na toto setkání jen tak zapomenout, nejednou to potrápilo jeho mysl. Jeho život mu připadal tak odlišný od ostatních lidí, které znal ... ale dar? Co to mohlo znamenat? A co to vlastně při něm bylo, co tak přitahovalo k němu tyto zvláštní lidi? Věštkyňě mu řekla, že ho provází světlo; astroložka totéž nazvala aurou. Billy si to nijak nemohl dát do souvislosti. Tato otázka se v jeho myslích stále převalovala jako smetana v máselnici. Proč právě on byl jiný? Proč pocítil ten podivný tlak, jakmile nastoupil do autobusu? A proč na tom byl tak špatně, když přišla na přetřes otázka náboženství? Copak se bál? Snad jej Bůh hledal a on se pokoušel před Ním skrýt? A co tím mínila žena, když řekla, že jeho úděl leží na západě?

KAPITOLA 9

JEHO POSLEDNÍ ŠANCE

1930 - 1932

KDYŽ WILLIAM BRANHAM dovršil druhého desetiletí svého života, tu se mu náhodou naskytla příležitost něco si přivydělat. Jednou si vypůjčil motorku značky Harley - Davidson. Když se řítíl po cestě ne příliš valné kvality, nezvládl řízení a vjel do příkopu, těsně před tréninkovým

střediskem boxerů. Několik mužů odtamtud tuto nehodu vidělo a přispěchali se tam podívat, jestli nepodlehli zranění. Naštěstí jeho zranění nebylo vážné, ale cítil se dost otřesen, než aby vstal a mohl pokračovat v jízdě. A tak ho tito chlapi pozvali dovnitř a po dobu dokud se necítil lépe, zhlédl Billy několik kol boxerských zápasů. Když Billy vstoupil do jedné z místností střediska, jeden z trenérů, který se jmenoval George, "Šesti vteřinový" Smith, otevřel vrátka klece pro ptáky. Vyletěl z ní kanárek a lítal v místnosti takovou rychlostí, že ho Smith nebyl schopen chytit. Když pták prolétával nad Billovou hlavou, Bill jej chytil v letu.

"Šesti vteřinový" Smith hvízdnuv udívením: "Ještě nikdy jsem neviděl tak rychlý pohyb ruky. Mladý muži, už jsi někdy uvažoval o možnosti profesionálního boxu?"

Tato nahodilá poznámka, na kterou Billy nebyl zrovna připraven, jej přiměla k přemýšlení o profesionálním boxu a brzy začal trávit většinu svého volného času při sportovním tréninku - běhal sedm až osm mil denně; pak se ukázal v tréninkovém středisku, kde boxoval do boxovacího pytle, a pak ho některý z boxerů vyzval do ringu. Když "Šesti vteřinový" Smith pozoroval Billyho, jak boxuje do prázdna, podívoval se víc nad jeho odhodláním, než nad jeho rychlostí. Trenér s ním trávil dlouhé hodiny, aby jej naučil správné technice nohou, pohybům rukou a to nejdůležitější ze všeho, jak zastavit úder protivníka, a nezhroutit se.

George Smith obdržel svou převzdvíčku po svém prvním profesionálním zápasu, ve kterém knokautoval svého soka během šesti vteřin. Smith byl asi o osm let starší než Bill a o 18 kg těžší, a byl tím nejdrsnějším mužem, jakého kdy Bill spatřil. Poprvé, když se Billy setkal se svým trenérem v ringu, "Šesti vteřinový" jej nemilosrdně udeřil. Jednou Smith zasáhl Billa tak tvrdou ranou, že přeletěl přes provazy dolů a spadl do skládacího křesla. Billy se z toho nemohl dlouho vzpamatovat a řekl: "Šesti vteřinový," proč se mnou tak tvrdě zacházíš?"

Smith se usmál a řekl: "Takový trénink ti prospěje ze všeho nejvíce."

"Prospěje? Jak mi to může prospět, vždyť jsi mě málem zabil."

"Podívej Billy, není důležité, jakou máš fyzickou kondici, ale pokaždé když dostaneš takový úder, ten způsobí ve tvém organismu šok a zastaví v tu chvíli na okamžik přítok krve do srdce; a v boxu se musíš naučit, že když dostaneš takový úder, musíš vědět, jak se z něj ihned vzpamatovat. A pokud tvé tělo nebude přizpůsobeno, aby to uneslo, budeš ležet na zemi a budeš odpočítáván. Ale pokud si na to zvykneš, i kdybys byl knokautován, rychle se z toho vzpamatuješ. To je způsob tréninku. Teď se na mě můžeš zlobit, ale když budeš soutěžit, pak to doceníš."

Billy se vyšplhal zpět do ringu a pokračoval. Konečně se naučil sebe ovládat natolik, že jej mohl "Šesti vteřinový" Smith zasáhnout do žaludku takovou ránou, která jej odhodila do provazů, ale Billovi to nevadilo. Byl způsobilý pokračovat v zápase. Jakmile vydržel osm až deset kol v tréninkových zápasech, začal boxovat jako amatér v soutěži o Zlatou rukavici.

Billy měl v ringu úspěch. Ať už se jednalo o trénink nebo o opravdový zápas o nějakou cenu, vydal ze sebe všechno. Při boxu dával volný průchod svým emocím; hněv a zmatení, které v něm bylo uzavřeno, se rázem uvolňovalo a jeho paže se rozněcovaly jako výstřely z pušky. Jeho rychlost a sebedůvěra mu přinášely jedno vítězství za druhým. Každý velký úspěch oplýval větší slávou a Billova sebedůvěra prudce stoupala nahoru. Nikdy předtím si nezískal takové uznání a přijetí. Začal se cítit, jako kdyby byl někým důležitým.

V boxerských zápasech jako amatér ani jednou neprohrál. Po roce působení ve Zlaté rukavici se stal profesionálem. Vyhrál 15 profesionálních zápasů za sebou, včetně krajské soutěže v bantamové váze, které se účastnili boxeři ze tří států. Teď si připadal jako neporazitelný. Pak jednoho večera narazil na svého rovnocenného soupeře.

Měl se utkat s Billy Pritchardem, boxerským šampiónem z West Virginie. Zápas byl pořádán v Evansville, v Indianě. William Branham přijel do Evansville spolu se svým přítelem Hovardem McLeanem, boxerem welterové váhy, který se tam měl toho večera rovněž utkat se svým soupeřem. Poobědvali ve tři hodiny odpoledne a vrátili se do arény, aby si odpočinuli ještě předtím, než si zabalí ruce pro nadcházející zápasy. Billy měl na sobě modrý oblek. Vytáhl z kapsy hřeben a projel jím ve svých hustých, tmavých vlasech.

Howard si prohlížel svého kamaráda a hvízdnul: "Víš co, Billy, vypadáš jako baptistický kazatel." Billy se roznítillostí. Byl vždycky citlivý na každou urážku vůči své osobě a v jeho představě slovo "kazatel" znamenalo totéž co "bábovka." "Moment, Howarde. Měl ses raději smát, když jsi to říkal." Billy zaujal boxerský postoj. I když byl Howard o 15 kg těžší než on, Billy byl hotov zaútočit.

Ale Howard se zasmál a trval na tom, že to byl jen vtip, a tak Billyho pěsti klesly dolů.

Toho večera v ringu byl Billy překvapen silou a rychlostí svého soka. Pritchard na něj zautočil tak prudce, že Billy tento útok nevydržel. Poprvé během své boxerské kariéry se Billy cítil nejistě. Hned zpočátku zápasu si uvědomil, že je v nesnázích, ale doufal, že se mu podaří uhrát remízu. Když však zápas pokračoval a Billy utržil další rány, začal přemýšlet o tom, že jej Pritchard může zabít. Ke konci zápasu, když Billy odpočíval na židli mezi jednotlivými koly, pohleděl k nebi a tiše se modlil: "Bože, jestli mi dopřeješ, abych se z toho dostal živý, slibuji ti, že nechám boxu."

Poté už Billy nikdy do boxerského ringu nevstoupil.

Jednou na podzim roku 1931 Billy opravoval plynoměry v plynárně v New Albany. Když zjišťoval místo úniku plynu, unikající výpary zastřely jeho vědomí a on klesl k zemi. Následky této nešťastné nehody jej neustále sužovaly - trpěl bolestmi hlavy; jeho zrak se zakalil; měl potíže s jídlem; měl nadbytek kyselin v žaludku, trpěl bolestmi, kdykoliv jen dal něco do úst. Kyseliny podporující trávení se zvedaly nahoru a působily pálení žáhy. Jeho zaměstnavatel, Technické služby Indiany, mu zaplatil několik návštěv u specialistů v Louisville, v Kentucky, ale tito lékaři nemohli přijít jeho problému na kloub. Po několika vyšetřeních se domnívali, že se jedná o slepé střevo. To Billa překvapilo, neboť on cítil bolesti ve svém žaludku, nikoliv na boku. Ale specialisté jej přesvědčili, že otrava plynem je při vyšetření zmátla a tím zamaskovala příznaky slepého střeva. Přesvědčovali jej, že má zánět slepého střeva a že musí být ihned odstraněno.

Billy tedy souhlasil s operací, ale pouze pod podmínkou, že bude provedena pod místním znecitlivěním. Trápily jej hrozné vzpomínky na operaci, kterou prodělal ve věku 14 let, když měl poraněné nohy výstřelem z pušky. Tehdy se nemohl probrat z narkózy; a již nikdy nemohl zapomenout na ten hrozný zážitek, když padal dolů těmi krajinami zatracených a toulajících se duší - těch temnot, oparů, osamělosti; a těch ohybných tváří! Už nikdy nechtěl spatřit toto místo!

Nervózní a vyděšený Billy si přál, aby během operace s ním byl někdo, kdo by se uměl modlit a tak požádal místního kazatele První baptistické církve, aby u něho stál. Slepé střevo bylo úspěšně odstraněno a Billy byl odvezen do svého pokoje. Ležel při plném vědomí na svém nemocničním lůžku a pociťoval, jak se jeho puls zpomaluje. Snažil se kontaktovat s ošetřovatelkou, ale jeho hlas byl natolik slabý, že pouze šeptal a jeho ruce se ani nepohnuly. Jeho dech

se stal mělkým; tlukot srdce se zpomalil, až se zastavil. Pomyslel si: "Je to smrt? Umírám?"

V pokoji se setmělo, stěny potemněly a změnily se ve stíny podobající se stromům. Připadal si, že je ve studeném, hlubokém lese. Někde zpozvzdálí mohl slyšet šum větru. Zpočátku slabé hlasy se stávaly silnějšími a chtěly mu zastoupit cestu. Billova mysl se probudila v náhlé panice. To je to! To je smrt, která si pro mne přichází! Pokusil se modlit, ale nenašel vhodná slova. Vítr se přibližoval víc a víc, až se větve stromů kymácely ze všech sil. Pak se všechno změnilo, temný les zmizel a Billy se nalézal ve stínu velikého stříbrného topolu. Byl to ten stejný strom, kterému se vyhýbal od té doby, co jej v jeho dětském věku tolik vyděsil. Bylo dusno a vzduch se ani nepohnul, jako ve dni, kdy je devadesáti devíti procentní vlhkost vzduchu. Šum větví obrátil jeho pozornost směrem nahoru; Billy tam upřel svůj zrak. Spatřil ten stejný vír kroužící uprostřed větví, uslyšel ten stejný, hluboký hlas, jenž říkal: *"Nikdy nepij, nekuř ani nepoškvřňuj své tělo žádným způsobem. Volal jsem tě a ty nechceš jít."* Billova mysl se na okamžik vrátila do toho dne před mnoha lety, kdy tento hlas promluvil: *"Když budeš starší, je zde pro tebe připravená práce, kterou budeš vykonávat."* Ted' ale tento hlas obviňoval: *"Volal jsem tě a ty nechceš jít."*

Billy se cítil, že je vyděšen. Copak se minul svého životního cíle? Copak je už pozdě? Horečnatě se nahlas zeptal: "Kdo to volal? Kdo jsi? Co chceš, abych dělal?"

Hlas mu potřetí odpověděl: *"Volal jsem tě a ty nechceš jít."*

Billy křičel: "Ježší, jsi-li to Ty, dovol mi, abych se ještě jednou vrátil na zem a já budu kázat Tvé evangelium ze střech a na rozích ulic. Řeknu o tom všem!"

V tom okamžiku se Billy ocitl na nemocničním lůžku. Jeho srdce mocně bilo a jeho plíce hluboce dýchaly. Měl zůstat na živu.

Vedle lůžka stál chirurg, který byl znatelně překvapen, když spatřil, že se Billovy tváře začervenaly a jeho síla se mu tak rychle vrátila. Obrátil se k Charlesovi a Elle Branhamovým a řekl: "Nechodím do kostela. Mé povolání mě natolik zaměstnává, že na to nemám čas. Ale vím, že toho chlapce navštívil Bůh."

Jakmile se mu stehy zahojily, Billy byl nucen vrátit se do práce. s politováním se zjistilo, že tato operace neodstranila žádný z jeho neduhů. v zimě roku 1931 - 1932 se jeho zdravotní stav neustále zhoršoval. Jeho žaludek odmítal v podstatě všechno, co vzal do úst a to jej přinutilo k tomu, že žil v podstatě na vodě a švestkovém džusu - a i to nebylo bez problému. Jeho

oči byly postiženy astigmatismem a bez silných brýlí neviděl. Kdykoliv si brýle sundal, hlava se mu tak začala třást, že jej ani holič nemohl ostříhat.

Specialisté z Louisville z toho byli zmateni. Po sérii vyšetřování mu jeden lékař řekl: "Pane Branhame, je mi líto, ale váš zdravotní stav je beznadějný. Váš žaludek, to je jeden veliký vřed. Budete muset jíst do konce svého života přísnou měkkou stravu. Nikdy na to nezapomeňte, protože jedno sousto tvrdého pokrmu vám může přivodit smrt."

Billy se vrátil domů nemocen a celý sklíčený. Ale alespoň byl naživu. Nyní byl rozhodnut najít Boha, aby mohl splnit svůj slib. Začal zodpovědně číst Bibli. Čím více četl, tím více byl povzbuzen. Ve skutečnosti se mohl ztotožnit s některými zkušenostmi, které si přečetl - třeba s takovými, kdy muži a ženy slyšeli Boží hlas, jenž k nim osobně promlouval. Mohl to být Bůh, který k němu promluvil z topolu, když byl ještě chlapcem? Vždycky se domníval, že by to mohl být On, ale nikdy o tom nebyl zcela přesvědčen, dokud se nedočel o tom, jak Bůh promluvil k Jobovi z větru. To jej přesvědčilo. A pak se ponořil do životů Ježíše, Petra, Pavla; Williama Branhama zachvátilo vzrušení. Zde se nacházelo objasnění těchto podivných, podobajících se transu, zkušeností, během kterých se při plném vědomí ocital najednou na jiném místě a spatřil něco tak skutečného, jako třeba botu na noze. Bible tomu říkala vidění. Snad pak jeho život konec konců ani nebyl tak podivný. Snad to byla jen Boží cesta s ním.

Billy začal navštěvovat různé církve ve svém okolí a ptal se, jak by se mohl setkat s Bohem. Ale místo toho, aby se setkal s obecným souhlasem a jasnou stezkou, nacházel rozporuplné názory spolu s vypěstovaným zmatkem. První baptistická církev po něm požadovala, aby se nechal zapsat do jejich církevního registru, jinak mu nehodlali dopřát přijetí. Lutheráni zase požadovali účast na hodinách výuky. Katolíci řekli, že musí uznat papeže za nejvyšší autoritu Boží na zemi a účastnit se každou neděli mše. Adventisté sedmého dne mu řekli, že je zapotřebí dodržovat sobotu jakožto sabat. Každá církev si nárokovala monopol na pravdu s vyloučením těch ostatních.

Billy nevěděl, co si má počít. Nevěděl, kde by Boha mohl najít. Pak dostal nápad: "Vždyť jsem Jej přece viděl v přírodě. Myslím, že bych si s Ním mohl promluvit v lesích."

A tak se šel projít na jedno ze svých oblíbených loveckých stanovišť, ale ani to nepomohlo. Nevěděl, co by měl říci a cítil se hloupě, že by měl mluvit, když tam viditelně nikdo nebyl, kdo by mu mohl naslouchat. Potom dostal znovu nápad. Proč by neměl Bohu napsat dopis? Zdálo se mu, že je to dobrý nápad, a tak napsal:

Drahý, vážený pane.

Vím, že se procházíš touto stezkou, jelikož jsem zde lovil veverka a vím, že jsi šel kolem. Chci Tebe. Nepřišel bys někdy promluvit si se mnou? Chtěl bych Ti něco říci.

Billy Branham

Tento dopis připnul ke stromu a šel domů, a usoudil, že se sem vrátí později, a přesvědčí se, jestli to nepřineslo nějaký výsledek. Ale druhý den o tom měl jisté pochybnosti, uvažoval: "Moment. Přece jsem v lesích nikoho nespátřil. Navíc, jestliže Bůh je všude přítomen, pak je v dosahu stejně tak ve městě, jako i na venkově. Ale tím se vlastně dostávám zpět ke svému problému. Chci mluvit s Bohem, ale nevím, jak to mám udělat."

Šel tedy do staré kůlny za domem a zavřel dveře. Uvnitř kůlny kapala voda ze stropu následkem deště z minulého dne. Prohlížeje si tu rozmoklou půdu pod nohama, poklekl na zem vedle rozbitého Fordu modelu T. Jeho mysl byla upřena k jistému cíli, totiž k zoufalému hovoru se svým Stvořitelem. Řekl si tedy sám k sobě: "Jak to mám udělat? Viděl jsem obrázky modlících se lidí a myslím si, že měli takto složené ruce." Složil tedy ruce dlaněmi k sobě, v klasické modlitební póze. "Ale co mám teď říct? Přece to musí být nějakým způsobem, ale nevím jakým." Rozhodl se, že jediným způsobem, jak by mohl něčeho docílit, je tápat dál a zkoušet to. "Drahý, vážený Pane, přál bych si, abys přišel a na okamžik si se mnou promluvil. Chtěl bych ti říci, jak jsem špatný." Zastavil se a naslouchal. v kůlně bylo úplně ticho. "Snad bych měl ruce složit takhle?" Propletl si vzájemně prsty a pokusil se znovu. "Drahý, vážený Pane, nevím přesně, jak to udělat, ale doufám, že mi porozumíš. Pomůžeš mi?" Znovu se zastavil a naslouchal. Nic.

Mezitím úplně ztratil sebekontrolu. Slzy zaplavily jeho oči, zatímco ze sebe chrлил: "Vážený Pane, i když ke mně nemluvíš, já chci promluvit k Tobě. Pane Bože, jsem darebák. Stydím se za sebe. Je mi líto, že jsem promarnil celá ta leta. Ale nyní Tě chci. Přijď, prosím, a ozvi se mi."

Najednou pocítil v těle něco zvláštního. Když otevřel oči a zvedl hlavu, strachem mu běhal mráz po zádech. Před ním zřetelně plulo zářivé jantarové světlo a vytvořilo ve vzduchu tvar kříže. z něho slyšel hlas promlouvající jazykem, který Billy ještě nikdy předtím neslyšel. Pak to zmizelo.

Billy klečel na kolenou, strnulý bez dechu, neschopný pohybu. Konečně v sobě sebral trochu síly a řekl: "Vážený Pane, neporozuměl jsem tomu jazyku, ale tuším, že z toho mohu vyvodit, že jsem byl zahrnut někde v tomto kříži ... a

předpokládám, že právě tam by měly nyní ležet moje hříchy. Pokud mi odpouštíš, pak se vrať ke mně a ještě jednou promluv svým vlastním jazykem. Pokud neznáš můj jazyk, pochopím to tímto způsobem."

Kříž se ukázal znovu, zářil teplem a světlem. Billy zavřel oči a roztáhl ruce. Zakoušel zvláštní pocit, cítil, jako by jeho tělo bičovaly horké dešťové kapky. Najednou pocítil klid a uvolnění, jako kdyby z jeho ramen bylo sňato půlmetrákové břemeno. Když otevřel oči, světlo bylo to tam.

Vzrušením oplývající Bill běžel z kůlny do domu. Matka se poděšeně zeptala: "Billy, co se ti stalo? Jsi nervózní?"

"Ne, mami. Přihodilo se mi něco nádherného."

"A co to bylo?"

"Nevím. Prostě se cítím báječně."

Vyřítíl se ven a hledal způsob, jak dát průchod své radosti. Za domem byla železniční trať. Billy vylezl na násyp a běžel po trati, zastavil se a vyskakoval a mával rukama kolem sebe do prázdna, jako kdyby trénoval boxerské údery, tímto způsobem dával průchod svým citům. Konečně po dlouhé době našel Boha v kříži Ježíše Krista.

Několik dnů později mu Ella sdělila: "Billy, v noci se mi o tobě zdálo. Stál jsi na bílém obláčku a kázal světu."

To zasáhlo Billa jako něco zvláštního, protože maminka téměř nikdy sny nemívala.

NA PODZIM 1932 William Branham kontroloval elektroměry ve vedlejší ulici v New Albany, když najednou přijel nějaký vůz a zaparkoval za jeho služební dodávkou. Dveře se otevřely a vystoupila krásná dívka. Její tmavé vlasy se leskly na slunci a její tmavé oči zářily následkem jejího vnitřního života. Stačil jeden pohled tímto směrem a Billy změnil své rozhodnutí zůstat mládencem.

KAPITOLA 10

PRVNÍ ZKOUŠKA VÍRY

1932

Dívka si upravila záhyby na šatech, uchopila zavazadlo, které leželo na sedadle vozidla a měla se k odchodu. Billy se začal potit. Jestliže zrovna v této chvíli něco neřekne, může se stát, že ji už nikdy neuvidí. A tak ze sebe vyrazil: "Dobrý den, madam. Je hezký den, že ano?"

Děvče se otočilo a usmálo se. "Hezký? Je nádherný!" A rukama udělala kruhový pohyb. "Jen pohled' na ty javory, jak se vybarvily do oranžova a červená. To je přímo báječné."

"Ano, mám za to, že ano - ó - báječné." Při tom si pomyslel, že báječná je vlastně ona. "Jmenuji se Billy Branham. Pracuji v technických službách a provádím kontrolu elektroměrů."

Podala mu svou ruku: "Jsem ráda, že tě vidím, Billy. Já jsem Hope Brumbachová. Možná jsi už zaslechl jméno mého otce, Charlie Brumbach? Je mistrem u železnice."

"Ne, myslím, že ne. Jsi odtud?"

"Tam z toho domu," a ukázala na dům o kousek dál.

Billy měl pocit, že udělal určitý pokrok - nejen, že se dozvěděl její jméno, ale rovněž ví, kde bydlí. Ale to mu ještě nestačilo. Dával Hope další otázky, hledal nějakou záminku, aby se s ní mohl ještě jednou vidět. Při jednom z pokusů se dozvěděl, že byla křesťankou a že navštěvovala místní Misijní baptistickou církev ve Wattově ulici v Jeffersonville. A tak už měl jednu nohu ve dveřích. "Víš co, právě jsem se stal před několika týdny křesťanem a nemám vlastní sbor, kam bych mohl chodit - snad bych mohl v neděli navštívit tvůj a zkusit, jestli se mi tam bude líbit."

"Budu ti rezervovat místo," řekla s úsměvem.

Když se Billy příští neděli ukázal v kostele, všiml si, že vedle Hope je prázdné místo, které čekalo na něj. Po bohoslužbě, ještě předtím, než odešla domů, si s ním na chvíli promluvila. Tato oslnivá a milá 19 létatá dívka jej zaujala více, než kterákoliv jiná žena, kterou znal. Na jejím radostném a nevinném vzezření bylo něco osvěžujícího. Přitahovala jej do kostela ve Wattově ulici jako magnet znovu a znovu, dokud se to nestalo pravidlem.

Billy přiznal, že důvodem, proč si zvolil Misijní baptistickou církev a nedal přednost jiným církvím, byla jednoduše Hope Brumbachová, která tam chodila. Ale každopádně si záhy vypracoval hluboký respekt k jejímu pastorovi. Dr. Roy Davis kázal, že Bůh není jiný, než Jeho Slovo a křesťan není lepší, než jeho víra v Slovo Boží - toto rčení zasáhlo Billa svou absolutní opravdovostí. Dr. Davis neustále vybízel své shromáždění k víře v Boží Slovo z celého srdce a k uplatňování Slova v každodenním životě. A ještě něco k tomu; tento pastor působil dojmem, že žije tím, co káže.

Jednou ráno vyprávěl Dr. Davis v kostele příběh ze svého mládí o tom, jak jistý bezvěrec, který hodně cestoval, povstal po skončení bohoslužby v kostele a svou výzvou vystavil křesťanskou víru veliké zkoušce. Dr. Davis byl v té době ve velikém shromáždění v Memfisu, Tennessee. Tento muž přečetl z Markova Evangelia 16. kapitoly, kde Ježíš řekl: *"Ty, kdo uvěří, pak budou provázet tato znamení: v Mém jménu budou vymítat démony, budou mluvit v nových jazycích, budou brát hady a kdyby vypili něco jedovatého, nijak jim to neublíží; budou vkládat ruce na nemocné a budou se mít dobře."* Tento bezvěrec pak postavil láhev kyseliny chlorovodíkové a vyzval obecnost: "Vy všichni, kteří se považujete za křesťany; Ježíš řekl, že pokud věříte, můžete vypít něco smrtelného a neuškodí vám to. Je-li to tedy inspirované Slovo Boží, pak se napijte této kyseliny chlorovodíkové." Tuto výzvu opakoval několikrát, přitom kritizoval křesťany pro nedostatek víry a posmíval se samé ideji Boha.

Mladý Dr. Davis řekl starému metodistickému kazateli, sedícímu vedle něj: "Jestli ten bezvěrec tu výzvu ještě jednou zopakuje, pak půjdu a vypiju to."

Tento biskup se ho snažil odrazovat. "Ten muž to nemá v hlavě v pořádku. Nech ho být, synu. Pamatuj, že Bible praví: 'Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha.' "

Ale Davis byl rozhodnut. Ne, já to tak nenechám. A jestli na místě zemřu, pak půjdu do nebe ve víře ve Slovo Boží!"

Ten bezvěrec se smál, zatímco se křesťané kroutili na svých židlích. "Tak co je s vámi, chlapi, kteří věříte, že Bůh je pravdivý? Podrobte se tomuto testu s kyselinou chlorovodíkovou."

Dr. Davis vystoupil na pódium, otočil se k obecenstvu a promluvil ke třem tisícům lidí: "Je mi 25 let. Jsem kazatelem Evangelia. Víím, že můj Bůh mě může zachránit před touto kyselinou chlorovodíkovou, ale i kdyby to neudělal, nenechám toho bezvěrce, aby zde stál a zpochybňoval Boží Slovo." Poté tu kyselinu vzal a vypil celou láhev do dna, a neutrpěl následkem toho ani tu nejmenší škodu. Pak kázal evangelium s takovým přesvědčením, že 1500 lidí znovu odevzdalo své životy Ježíši Kristu.

Když Billy naslouchal tomuto příběhu, pomyslel si, že ten metodistický biskup měl více zdravého rozumu, než Dr. Davis. Proč by měl někdo Boha dokazovat? Copak Ježíš nemluvil o těchto nevěřících farizejích: "Nechte je být. Jestliže slepý vede slepého, oba upadnou do jámy." Ale i když Billy s tím, co udělal Dr. Davis nesouhlasil, přesto obdivoval víru tohoto pastora.

A tak byl Billy vystaven vlivu muže s tak hlubokým přesvědčením a to jej inspirovalo k tomu, že stále větší pozornost věnoval Božímu Slovu. První refrény, které se zde naučil, zněly: "Být takovým jak Ježíš, být takovým jak Ježíš, zde na zemi chci být jako On. Po celé cestě života ze země do slávy, toužím po jednom, být takovým jak On." A právě to se stalo neustávající modlitbou Billova srdce: "Ježíši, pomoz mi být jako Ty." Když Billy podruhé za sebou přečetl Nový zákon, uvědomil si, že by měl být pokřtěn. Přečetl si u Matouše 28, jak Ježíš řekl Petrovi a ostatním učedníkům toto: "*Učte všechny národy, a křtěte je ve jméno Otce i Syna i Duchu Svatého.*" Pak si přečetl ve Skutcích z 2. kapitoly, jak několik týdnů později Petr přikázal lidem: "*Pokřti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista.*" Billovi to připadalo, že pokud někdo pochopil správně to, co mluvil Ježíš, když dal učedníkům tento pokyn, pak to musel být právě Petr a ostatní učedníci. Billy tedy požádal Dr. Davise, aby jej pokřtil stejným způsobem, jak to dělali apoštolé v knize Skutků. I když to bylo v rozporu s naukou Misijní baptistické církve, Dr. Davis mu vyhověl a Billy byl pokřtěn ve jméno Pána Ježíše Krista.

Uběhly už celé měsíce od oné nešťastné nehody v plynárně v New Albany. Billův zdravotní stav místo toho, aby se zlepšoval, stával se stále více horším. Jeho hlava se chvěla, i když nosil silné brýle. Bez nich by byl téměř slepý. Téměř stále trpěl bolestmi žaludku navzdory přísné neslané dietě, která se skládala pouze z ječmene, vody a švestkové šťávy. Nejvíce však znepokojující bylo to, že kvůli této neplnohodnotné dietě jeho vitalita pozvolna chřadla.

Ale nyní našel novou dietu - víru. Přečetl si Ježíšova slova: "*A všechno, o cokoliv byste prosili v modlitbě, dostanete, když budete věřit.*" (Mat. 21:22). Pak si přečetl Jakuba 5: "*Je-li někdo z vás nemocný, ať zavolá starší sboru, a ať se za něj modlí, a pomazou ho olejem v Pánově jménu. Modlitba víry uzdraví nemocného, a Pán ho pozdvihne, ...*" To byla odpověď pro něj. Ihned pospíchal

do domu Dr. Davise a požádal, aby jej starší pomazali olejem a aby se za něj pomodlili. Pak s radostí a vyznáním, že byl uzdraven, se vrátil domů.

Tohoto večera si Billy při večeři položil Bibli na stůl, vyznal, že byl uzdraven a prohlásil, že od nynějška bude jíst to, co ostaní.

Maminka z toho byla celá rozrušená a nabádala Billa: "Billy, nemám nic proti tvému náboženství, ale víš, co řekl lékař - jedno sousto tvrdého pokrmu tě zabije."

Billy opakoval: "Já zase vím, co řekl Bůh; a On řekl, že jsem uzdraven! Můžeme se pomodlit?" Nikdy předtím se u stolu u Branhamů nemodlilo. Charles ani nevěděl, jak se má chovat, a proto se jednoduše vrtěl na židli. Ella pohleděla na syna s bezmocnou starostí a pak propukla v pláč. Billy zatím sklonil svou hlavu a modlil se: "Bože, když zemřu, pak se vrátím domů v důvěře v Tebe. Tvé Slovo mě však prohlašuje za zdravého. Buď tedy budu poslouchat lékaře nebo Tebe. Dodržoval jsem slovo lékaře déle než rok a nepomohlo mi to; ve skutečnosti jsem na tom ještě hůře. A proto nebudu déle brát zřetel na slova lékařů. Budu pamětliv toho, cos řekl Ty. Prosím, abys požehnal toto jídlo k prospěchu našich těl. Prosím o to ve jménu Tvého Syna Ježíše Krista. Amen."

Dal stranou skleničku se švestkovou šťávou a naložil si fazole, cibuli a k tomu kukuřičný chléb. Jakmile se první sousto dostalo do žaludku, ihned se vracelo zpátky. Přiložil si ruku na ústa a pevně ji přidržel a pak to znovu spolknul. Ihned se to vrátilo zpátky. Ještě jednou to spolknul. Znovu a znovu jeho žaludek protestoval proti invazi tvrdého pokrmu, vrhal to zpět, naplňoval jeho jícnem a ústa pálivou kyselinou. Ale Billy odmítal brát zřetel na žaludek. Svě myšlenky upíral k tomu, co o tom řekl Bůh a ne k tomu, co pociťoval; a pokračoval v polykání toho samého sousta fazolí, až konečně zůstalo uvnitř. Pak si dal sousto pálivé cibule.

Po večeři se Billy zavřel ve svém pokoji. Bolesti žaludku byly tak silné, že z Billových očí tekly slzy. Občas říhнул a kyselá žaludeční šťáva mu kapala z úst. Slabým hlasem si pobrukoval jednoduchou písničku, kterou se naučil zpívat v kostele: "Mohu, chci, věřím, že Ježíš uzdravuje mě." Pak se zhroutil na postel. Hlasem sotva silnějším než šepot řekl: "Pane, beru Tě za tvé Slovo."

Matka zaklepala na Billovy dveře. "Jak se cítíš, Billy?"

"Znamenitě."

"Zavolala jsem lékaři. On řekl, že zemřeš."

Billy spolknul plná ústa kyseliny. "Nezemřu, maminko. Cítím se báječně" - nemluvil o smyslech svého těla, nýbrž o tom, co cítil vzhledem k zaslíbením Božím.

Na druhý den ráno stál hrnec s fazolemi ještě na vařiči. Když Billy vstoupil do kuchyně, Ella se k němu otočila. "Co si přeješ k snídani, Billy?"

"Přál bych si ještě trochu těch fazolí a kukuřičného chleba."

Ubíhal den za dnem a on stále strádal. Každé jídlo byl tělesný boj - jeho žaludek se svíjel v kyselém protestu; hlava vířila v závratích. Ale po stránce víry nebojoval, ani se nechvěl. Opakoval si Ježíšova slova: "*Můžeš-li tomu věřit. Pro věřícího je možné všechno.*" (Marek 9:23). To byla jeho kotva a navzdory všem příznakům mluvícím o pravém opaku svědčil všem, že Ježíš Kristus jej uzdravil.

Četl si rovněž o napomenutí apoštola Pavla. "*Žádnému nebývejte nic dlužni, než [to], abyste se vespolek milovali.*" (Řím. 13:8). Při těchto slovech pocítil píchnutí u srdce. Vždyť měl dluh 2 dolary za lékařský účet související s jeho operací. Když se za to pomodlil, uvědomil si, že Bůh nedovolil křesťanům, aby měli dluhy; spíše je vybízěl k tomu, aby zaplatili nač stačí a aby v tom zbytečně neotáleli. Billy měl rovněž dluh ve výši 300 dolarů u lékárníka, pana Masona, sympatického muže, který mu nikdy neodepřel léky, i když věděl, jak chudá je Branhamova rodina.

Šel tedy do lékárny a řekl: "Pane Masone, jsem vaším dlužníkem a chystám se vám vše uhradit. Ale následkem operace jsem ještě velice slabý, i když se už snažím pracovat. Jsem zaměstnán v Technických službách, kde vydělávám 20 centů na hodinu a z toho se vám pokusím po každé výplatě něco vrátit. Nyní jsem křesťanem, a proto moje první povinnost je vůči Bohu. Jemu jsem povinen odevzdat nejprve své desátky. A mou další povinností je uhradit své dluhy. Ale můj rozpočet je velice napjatý - můj otec je churavý a pomáhám vyživovat svou maminku a sedm bratrů, a sestru. Ale z každé výplaty se vám pokusím vrátit alespoň 25 centů. A kdybych nemohl, pak se zde zastavím a řeknu vám to."

Dny střídaly týdny a Billy trpěl dál. Ale krůček po krůčku se během několika dalších měsíců jeho zdravotní stav zlepšil natolik, že mohl jíst všechno bez větších překážek. Rovněž jeho zrak se zlepšil natolik, že už nepotřeboval brýle. Když si pak nechal svůj zrak vyšetřit, zjistili, že je perfektní. Překypoval nadšením a důvěra v Boží zaslíbení v něm prudce stoupala.

KAPITOLA 11

ORDINOVÁN PRO NADPŘIROZENÉ EVANGELIUM

1932

WILLIAM BRANHAM a Dr. Roy Davis si k sobě prokazovali vzájemnou úctu. Billy byl inspirován příkladem staršího muže, kdežto na Dr. Davise udělala dojem horlivost tohoto mladého člověka. Krátce předtím mu pastor navrhl, že by snad Billy mohl popřemýšlet o tom, jestli by se nechtěl stát kazatelem. Dr. Davis byl oprávněn svou národní organizací udělovat "pracovní svolení" nadějným osobám, které měl právo uznat za kazatele Misijní baptistické církve bez žádných formálních požadavků na jejich vzdělání. Billy nezapomněl na svůj slib - když si jej před rokem přišla vyžádat smrt, sliboval Pánu, že pokud mu ještě bude dopřáno žít, bude kázat na rozích ulic a ze střech domů. Nyní jásal, že se mu tato příležitost nabízí.

A tak krátce před Vánoce roku 1932 Dr. Roy Davis ordinoval Williama Marriona Branhama za kazatele evangelia Ježíše Krista podle zákonů a zvyků Misijní baptistické církve. Billovi bylo tehdy 23 let.

Několik dnů po svém ordinování pracoval Billy v New Albany. Právě musel vykonávat svoji nejméně oblíbenou pracovní povinnost, kterou bylo odpojování přípojek vody, plynu a elektřiny neplatičům inkasa.

Zaklepal na dveře jedněch nájemníků, kterým měl zrušit přívod světla. Žena za dveřmi jej začala nevybíravě proklínat.

Když otevřela dveře, Billy řekl: "Ženo, vždyť takhle se přece nesmí proklínat. Nebojíš se Boha?"

"Ty zvrácený idiote," nadávala, "kdybych chtěla, aby mne někdo poučoval o Bohu, pak rozhodně ne takový hňup, jako ty. Tvoje máma byla ..." a zahájila surově, nevybíravým způsobem popisovat jeho matku a její původ.

Billy znal jisté rčení, ve kterém se říkalo: "Muž, který uhodí ženu, není schopen toho, aby uhodil muže," ale tato žena házela takovou špínu a takové hanebné věci na dobrý charakter jeho maminky. Kdyby se mu taková věc přihodila před rokem, pak by ihned vykonal svůj pracovní příkaz. Přinejmenším by vzplanul hněvem a odplatil jí se zlostí. Ale nyní mu její urážky nevadily. Jako voda stékající po botách natřených mývalím sádlem její nadávky nemohly narušit pokoj jeho mysli, chráníc jako štít jeho duši. Se vší slušností řekl: "Madam, já se za vás pomodlím," a odešel pryč. Billy si právě v této situaci uvědomil, že jeho vnitřní proměna byla opravdová a trvalá.

Jeho dalším pracovním úkolem bylo odpojení vody z bytu, ze kterého se odstěhovali nájemníci. Jelikož byl byt prázdný a dveře pootevřeny, Billy vklouzl dovnitř a chtěl se pomodlit a poděkovat Pánu. Klekl si na holou podlahu a složil ruce. Ale ještě nestačil zavřít oči a pokoj se rázem změnil. Stěny už nebyly více polepené nevkusnými, na cáry potrhanými tapetami, ale byly jasně bílé. A pokoj také nebyl prázdný. Billy zíral na starého barevného muže s šedivými vlasy a bílým knírem pod nosem, ležícího, jak se mu alespoň zdálo, na nemocničním lůžku. Ten muž mu připomínal někoho, kdo měl nehodu - jeho ruce, nohy, hrudník byly celé v obvazech. Na jedné straně lůžka, blíže k Billovi, stála starší barevná žena. (Snad to mohla být manželka toho muže, protože byla přibližně stejného věku jako on.)

Billy koutkem oka zachytil nějaký pohyb v místnosti. Obrátil se a spatřil mladého bílého muže s ženou, jak vstupují do této místnosti, a staví se vedle dlouhé strany lůžka. Jejich obličejové prozrazovaly sklíčenost; ale kromě jejich smutku si Billy nebyl schopen domyslet, jaký může být vztah mezi nimi a mužem v obvazech. Potom do pokoje vešli ještě dva muži. Stáli obrácení k lůžku tak, že jim Billy neviděl do tváře. Tito dva muži byli Billovi nějak povědomí, snad by je měl poznat i zezadu. Ano, ano, jednoho v tu chvíli poznal. Byl to jeho přítel George DeArc, kterého přivedl před několika týdny k Pánu. A ten druhý? Snažil se rozpoznat toho druhého. Kde mohl spatřit tu sportovně vyhlížející hlavu plnou kadeřavých černých vlasů? Ten muž se zrovna otočil a promluvil ke staré ženě. Billy sebou překvapením trhnul. Vždyť hleděl sám na sebe!

Viděl tedy sám sebe, jak se sklání nad lůžkem a modlí se za toho barevného pacienta. Ten muž se ihned na lůžku posadil a začal si sundávat obvazy. Pak byl pohled Billyho zastřen pro množství sestřiček a lékařů, kteří pospíchali do pokoje. Tím představení skončilo a Billy se ocitl na jiném místě. Nyní stál na ulici před nemocnicí. Zatímco to pozoroval, vstupní dveře se otevřely a vycházel z nich ten samý muž, sestupoval po schodech a vypadal, jako kdyby nikdy nemocen nebyl. Obvazy byly pryč, místo toho měl na sobě hnědý kabát a děravý klobouk. Scéna náhle skončila a Billy se ocitl na kolenou na holé podlaze v opuštěném bytě, jehož stěny byly polepeny roztrhanými tapetami.

Co se to vlastně stalo? Kde byl? Nepohnul se přece ani kousek z místa, kde klečel, a přece byl v nemocnici a pozoroval, jak se odvíjí neuvěřitelné drama. Co to bylo? To nemohl být sen. Byl přece v naprosto bdělém stavu. A děj, který se odehrával okolo něho v nemocnici vypadal tak skutečně, jako jeho ruce složené k modlitbě v blízkosti srdce.

I když tomu nerozuměl, dychtivě se s tím viděním podělil s prvním párem uší, které tomu byly ochotny naslouchat. Obrátil se na Johna Pottse, jistého

křesťana, který seděl na vrátnici v Technických službách. Bylo to krátce před koncem směny. Pan Potts toho Billovi moc neřekl - jen nějaké příležitostné: "Jo, jo... snad... aj, to je zajímavé."

Druhý den ráno, jakmile Billy vstoupil do dveří, pan Potts jej pozval dovnitř. "Hele Billy, řekni mi o tom snu, který jsi mi včera odpoledne vyprávěl."

"Pane Potts, to nebyl sen. Já jsem přitom byl bdělý tak jako teď. Nevím, co to bylo - snad nějaké vytržení, tak si myslím."

"Dobrá, pokud tomu tak říkáš. Každopádně, přišel jsem tomu na stopu, co to mělo znamenat. Včera večer jsem byl navštívit svého přítele v Katolické nemocnici v New Albany. Jeden pacient, který tam je, odpovídá tvému popisu z toho - nu, jak tomu říkáš - vytržení. Jmenuje se William Merrill. Je to černoš ve věku 65 let a jeho stav je vážný. Krátce jsem si s ním včera promluvil. Mám takový dojem, že to je ten, jenž vlastní vůz a pár koní, a živí se zametáním smetí a odpadků v ulicích New Albany. Především nějaký chlapec s dívkou jeli velice rychle autem a nezvládli zatáčku na rohu ulice, a narazili do jeho vozu, a způsobili mu zlomeniny rukou a nohou, a páteře. Řekl jsem mu o tobě a o tvém vytržení. On z toho měl velikou radost a naléhavě mě prosil, abych tě požádal, aby ses za něj přišel pomodlit."

"Zajímalo by mne, jestli to může být on, kterého jsem viděl?"

Billy uvažoval celý den o tom, co by se mohlo stát, kdyby se pomodlil za člověka, který se nacházel v tak těžkém stavu, v jakém pan Merrill zřejmě byl. Tato myšlenka Billa znepokojovala. Posadí se opravdu tento muž na lůžku a začne si sundávat obvazy? Pak začal uvažovat o kázáních, které slyšel od Dr. Davise, které vybízely křesťany, aby věřili v nadpřirozenou moc Boží a zázraky. Mezi tím Billovi skončila směna a on cítil, že je rozhodnut. Vyhledal svého přítele, Georga DeArca a hodně se mu ulevilo, když se s ním podělil s celou touto podivnou historií.

George řekl: "Jistě, Billy, půjdu se s tebou za toho muže pomodlit."

Když vystupovali tito dva muži po nemocničních schodech, Billy vysvětloval: "Georgí, ty neobvyklé věci, které se mi někdy stávají, já jim nerozumím; ale vím, že se nemohu za toho starého muže dříve pomodlit, dokud v tom pokoji nebudou ti další dva bílí lidé a nepostaví se po druhé straně postele, protože všechno musím vykonat přesně tak, jak mi to bylo ukázáno. A já nevím, jestli se to stane dnes. Ale očekávej a sleduj - ten muž se uzdraví."

Když už byli uvnitř, Billy se zeptal na pana Merilla a byl poslán do jeho pokoje. Jeden pohled na toho muže na lůžku stačil, aby se Billy ujistil, že je na správném místě. To byl skutečně ten muž, kterého včera viděl. "Dobrý večer,

pane, jsem Billy Branham. Včera večer vás navštívil jistý muž, který vám o mně vyprávěl."

Dychtivost tohoto muže se roznítla. "Ty jsi tím chlapcem, který se má modlit za mé uzdravení?"

Jeho manželka, která stála vedle lůžka, svraštila čelo a začala protestovat: "Mladý muži, tuším, že ti asi nedošlo v jakém stavu je můj manžel. Nejenom že má 40 °C horečku, ale rentgen ukázal, že má zlomená žebra a že se nacházejí v blízkosti jeho plic. Stačí, aby se posunula o pouhé 3 centimetry a jejich ostré hrany mohou propíchnout plíce - nebo ještě něco horšího, proseknout tepny, a může vykrváčet, a zemřít. Myslím si, že jsi sem neměl chodit a podněcovat jej.

Ale pan Merill se na to díval z jiného hlediska: "Dopřejme alespoň tomu mladému muži, aby řekl, co má na srdci."

Billy zopakoval svůj zážitek ze včerejšího dne. Když skončil, do pokoje vešel mladý muž a žena. Pan Merill jim představil tyto dva lidi, byli to ti, kteří svým autem narazili do jeho vozu. Oběma bylo této nehody líto a s upřímností se zajímali o to, jak se starému muži daří. Se smutkem a s vážností ve svých tvářích přistoupili ke straně lůžka blíže ke stěně.

To byl pokyn pro Billa. Sklonil se a začal se modlit, když tu najednou pan Merill zakřičel: "Jsem uzdraven!" A prudce se napřímil na lůžku. Jeho manželka zaječela: "William, ne!" A snažila se jej přitlačit zpět na matraci. Do pokoje se přičinil internista. I on se pokoušel přidržet pana Merilla, ale ten starý džentlmen se nadále kroutil na posteli a stále křičel: "Jsem uzdraven! Jsem uzdraven!"

Sestřičky a lékaři pobíhali sem a tam. Nějaká katolická sestřička přichvátala do pokoje a řekla Billovi a DeArcovi: "Vy dva musíte odejít. Nemůžeme dovolit, aby někdo toho člověka vyrušoval. Je velice nemocen."

Když se Billy s Georgem vzdálili, William Merill se snažil obléci, zatímco několik lékařů se jej snažilo přesvědčit, aby se vrátil do postele. Když vyšli ven, Billy se zastavil na schodech před nemocnicí a řekl Georgovi: "Počkejme zde. Sleduj to - on přijde oblečen v hnědém kabátě a bude mít na hlavě dřevěný klobouk, a za chvíli půjde dolů po těchto schodech."

Uběhlo několik minut ... a zde on kráčí se svou manželkou dolů po schodišti pln života, jako kdyby byl v nemocnici na návštěvě a ne jako pacient. Měl na sobě hnědý kabát a dřevěný klobouk přesně tak, jak to Billy předpověděl.

Georg se toho starého muže zeptal: "Jak to, že vás lékaři propustili?"

Pan Merrill se usmál pod vousem: "Změřili mi teplotu a nenaměřili nic, tak mi dovolili odejít."

Druhý den ráno se Billy probudil za úsvitu. Když chtěl v pološeru nahmatat oděv, pokoj byl najednou oslněn úplným denním světlem, jako kdyby někdo rozsvítil. Billy si okamžitě uvědomil, že není ve svém vlastním domě. Pokoj, ve kterém se teď nacházel, byl větší než jeho ložnice; vypadal spíše na obývací - s gaučem a křeslem, sedačkou, stolem a lampou - výjimkou bylo vysoké lůžko, které stálo v rohu. Na tom lůžku ležela žena středního věku, ohyzdně zmrzačená. Billy s úžasem pozoroval, jak se pokřivené údy této ženy najednou narovnal a staly se normální. Žena se připlížila k okraji lůžka a kráčela rovnou k němu, což mu umožnilo, aby se pozorně podíval do její tváře. Pak se opět ocitl v pološeru svého vlastního pokoje.

Billy dlouho seděl na hraně své postele a snažil se této záhadě přijít na kloub. Zřejmě se Pán Ježíš chystal osvobodit někoho dalšího. Ale koho? A kdy? Pomyslel si: "Dobrá, snad se dnes dozvím, kde se nachází."

Toho dne jej jeho úkoly přivedly k domu s číslem 2223 na ulici East Oak v New Albany. Jistá rodina se vystěhovala z dvojdomku a Billy měl uzavřít přívod vody do neobydlené části domku, ale v místě, kde byl vodoměr umístěn, nebyl schopen odhadnout, který patří této straně domu. Uzavřel tedy uzávěr jednoho vodoměru a šel si to ověřit do obývané části dvojdomku.

Atraktivní, mladé, skromně oblečené děvče, odpovědělo na klepání: "Co si přeješ?"

"Jsem zaměstnancem Komunálních služeb. Zkuste, jestli vám teče voda."

"Jistě." A děvče šlo rovnou do kuchyně. On zůstal stát ve dveřích a tu zpozoroval v obývacím pokoji ženu ležící na nemocničním lůžku. Její tělo bylo hrozně pokroucené, svým vzhledem připomínala pavouka. Měla vysoko pod hlavou, takže měl Billy možnost podívat se jí pozorně do tváře. Jeho srdce poskočilo vzrušením. To byla ta zmrzačená žena, kterou viděl ráno ve vidění. Četla knihu v černé vazbě, vedle postele na zemi ležely rozházené noviny.

"Dobré ráno, paní. Jmenuji se Billy Branham."

"Nazdar. Já se jmenuji Mary Der Ohanionová. Moje dcera je Dorota."

Dorota vešla do pokoje a řekla: "Ano, voda teče."

"V tom případě jsem uzavřel ten správný vodoměr. Děkuji vám za ochotu." Billy však neodešel. Musel přece navázat rozhovor s touto nemocnou ženou. "Co to čtete?"

"Arménskou Bibli," odpověděla.

Zeptal se: "Vy jste věřící?"

Paní Ohanionová si položila Bibli do klína: "Dorotě je 17 let. Od jejího narození ležím takto zmrzačená na lůžku. Ale dnes ráno jsem četla v novinách o jistém muži, který byl uzdraven v Katolické nemocnici a řekla jsem si: 'Tak i pro mě existuje ještě naděje.' Slyšela jsem dobře, že tvoje jméno je Branham?" Sundala si brýle ke čtení, zahleděla se na toho mladého muže, který stál ve dveřích. Její výraz se změnil, když si dala do souvislosti toho mladého muže provádějícího odečet vodoměrů a toho anonymního Branhama z novinového článku. "Jsi tím Božím mužem, který včera večer uzdravil toho barevného muže?"

"Ne, madam, nejsem tím uzdravovatelem. Bylo mi pouze ukázáno, abych se za toho muže šel pomodlit. Uzdravovatelem je Ježíš Kristus, nikoliv já."

Žena přikývnula hlavou: "Od chvíle, kdy jsem si o tom zázraku přečetla, prosila jsem Boha o zázrak i v mém životě. Pomodlíš se za mne?"

Billy pohleděl na tuto ženu, jejíž pokřivené údy trpěly sedmnáct let atrofii a s opatrností řekl: "Půjdu se za to pomodlit a potom se vrátím."

Vyhledal si místo, na kterém by se mohl nerušeně modlit k Bohu a modlil se, dokud se jeho odvaha nepovznesla k vidění. Pak přijel k domu Georga DeArca. "Bratře Georgí, setkal jsem se s tou ženou, o které jsem ti ráno vyprávěl. Víím, že to je ona. Pojed' se mnou."

Oba vešli do dvojdomku a postavili se vedle lůžka paní Ohanionové. Žena právě tiskla k srdci svou arménskou Bibli. Dorota se svým osmiletým bratrem se schovali za vánočním stromečkem na druhé straně obývacího pokoje a chechtali se a posmívali takovému nápadu - myslence, že by matka mohla vstát z postele po sedmnácti letém pobytu na něm - to je přece vtip.

Billy na tyto děti nebral ohled. "Paní Ohanionová, Pán Ježíš vás jistě uzdraví." Billy s Georgem poklekli a začali se modlit. Víčka, i kdyby byla sebe více zavřena, stále propouštějí část světla na zornice. A se zavřenými víčky Billy zpozoroval nad paní Ohanionovou světlo. Otevřel oči v naději, že spatří žárovku. Místo toho jantarový kruh ohně kroužil nad jejím lůžkem. Zmocnila se jej bázeň - napětí a strach spolu se zkoumavou zvědavostí: "To musí být to samé světlo, které tvořilo ohnivý kříž ve vzduchu, když jsem se modlil v kůlně za domem." Povzbuzen vztáhl Billy svou ruku a uchopil ruku zmrzačené ženy slovy: "Paní Ohanionová, Pán Ježíš mi dnes ráno řekl, že budeš uzdravena. Ve jménu Ježíše Krista, vstaň na nohy a chod'."

Odhodila na bok přikrývku, obrátila se k hraně postele pomocí svých vyschlých rukou a nohou, a kousek po kousku se posouvala jako housenka. v tu chvíli se u Billa projevil záblesk pochybnosti; pomyslel si, nechá-li ji spadnout z lůžka na zem, může si nárazem o podlahu zlomit páteř. Když si však vzpomněl na vidění, týkající se Williama Merrilla - jak dokonale se vyplnilo, jeho důvěra se okamžitě vrátila.

Jakmile se paní Ohanionová začala sklánět nad hranou postele, její obě nohy se před jejich zraky vyrovnaly. Dorota zděšeně vykřikla, urovnala si vlasy, vyrazila ven ke vchodovým dveřím a na celé hrdlo pronikavě křičela. Sousedé se sbíhali ze všech stran, tlačili se dovnitř a nevěřícně zírali, pozorující svou sousedku, Mary Der Ohanionovou, která poprvé po sedmnácti letech chodila po svém obývacím pokoji s rukama zvednutýma nad hlavou a oslavující Pána Ježíše Krista ve své arménské řeči.

Billy se vrátil domů pln nadšení a štěstí z těchto všech nádherných vidění, které předcházely tyto zázraky. Ale brzy mělo být jeho vzrušení oslabeno; brzy se jeho radost měla obrátit ve strach. Jeho další vidění bude naprosto jiného rázu. A když se s tímto viděním podělí se svým pastorem, bude Billy zmaten jeho reakcí. Stane se to pro něj počátkem mnoha let nejistoty, která jej nakonec dovede k odhalení tajemství toho podivného života - tajemství, které zahájí největší službu uzdravení skrze víru, jakou tento svět ještě nespasí.

PRO TY ČTENÁŘE, kteří jsou zvědaví, jak tento text odpovídá skutečnosti, mohou být užitečné následující autorovy poznámky.

VYSVĚTLIVKY AUTORA

První kapitolu první knihy jsem dramatizoval kvůli tomu, aby ti, jenž o Williamovi Branhamovi neslyšeli, mohli být okamžitě vtaženi do děje. Rozhovory v první kapitole jsou mou spekulací. Ale přesto základní prvky vyprávění jsou skutečné - pozadí Elly Harvey Branhamové a Charlese Branhama, dokonce takové podrobnosti jako vnitřní a vnější prostředí chatrče, lojová svíce, skutečnost, že babička Branhamová neměla za celý svůj život na nohách boty a rovněž to, že Charles Branham si šel zakoupit do Burkesville na počest této slavnosti nové montérky - tyto podrobnosti jsou líčeny samotným Williamem Branhamem v jednotlivých vyprávěních napříč Amerikou.

V následujících kapitolách pochází většina rozhovorů v tomto životopise přímo ze svědectví samotného Williama Branhama. Během 19 let, ve kterých byla jeho kázání zaznamenávána na magnetofon, vypráví tento příběh mnohokrát. Každý člověk, který opakovaně vypráví stejnou věc, jednou upřesní nějakou podrobnost nebo něco opomene stejně tak je to i u něj. Všechny tyto podrobnosti jednotlivých vyprávění jsem dal dohromady a takto jsem sestavil ucelenou zprávu. Když si porovnáte příběhy obsažené v této biografii s nějakým místem v jednotlivém kázání, jak je William Branham vypráví na pásce, pak jistě budete udiveni, odkud jsem vzal tolik dalších podrobností. Ale jestliže si porovnáte tento detail se všemi místy, na kterých se William Branham zmiňuje o tom samém příběhu, shledáte, že všechna fakta zde zaznamenaná se shodují s tím, jak je popsal on sám. Jednotlivé příběhy jsou samozřejmě vyprávěny mým vlastním slohem. Pro ty z vás, kteří se zajímáte o přečtení těchto příběhů slovy samotného Williama Branhama, nejsnadnější cestou jak se dostat ke všem kázáním, je jejich vydání na CD discích z vydavatelství Eagle Computing (viz prameny a bibliografie). Cena je minimální a čas vyhledání několik vteřin. Nemáte-li přístup k počítači, pak si můžete zdarma objednat knížky z vydavatelství Voice of God Recordings, Inc. nebo End Time Message Tabernacle (viz prameny a bibliografie).

Pokud vás bude zajímat nějaký detail, který jste nemohli nalézt ve slovech Williama Branhama, pamatujte, že kázání na páskách nebyla v tomto životopisu mým jediným zdrojem informací. Měl jsem po ruce

články z novin a časopisů, rovněž tak knihy, které jsem uvedl v seznamu, stejně tak jako svědectví od lidí, kteří osobně Williama Branhama znali. Například událost s bílou holubicí, která přiletěla a posadila se v okénku chatrče, jak stojí v první kapitole - toto vyprávění pochází od bratrance Williama Branhama, Henryho Branhama, jehož matka byla jednou z porodních bab přítomných při narození Williama Branhama. Tento příběh byl popsán v magazínu *Only Believe* v srpnu 1988. (Roč. 1, č. 2, str. 18).

Každý životopis zachycuje pouze lidský život. A jelikož spisovatel píše skrze své vlastní oči, jeho kniha bude odrážet jeho vlastní vidění tohoto tématu. Právě kvůli tomu máme na 900 životopisů Abraháma Lincolna. Dokonce i životopis je subjektivní. Ač Benjamin Franklin napsal jeden z nejpoblárnějších autobiografií v dějinách Ameriky, mnohé životopisy byly později napsány o něm. Bylo prostě o tom ještě co říci - a to z různých pohledů.

Tento životopis, přirozeně zrcadlí můj pohled na Williama Branhama - jak jsem jej pochopil po letech zkoumání a modlitby. Snažil jsem se být věrný skutečnostem a Duchu Božímu, který inspiroval neobvyklý život tohoto muže. Ale o jeho zkušenostech a nauce může být poznáno mnohem více. A proto nejlepším způsobem, jak se o Williamovi Branhamovi dozvědět více po přečtení této knihy, je poslechnout si záznamy s jeho kázáními na páskách nebo si je přečíst na CD-Romu skrze počítač. Tato námaha vám bohatě vynahradí váš čas.

Prameny a bibliografie

- *Skutky proroka*, Pearry Green, 1969, 207 stran.
- *Všechno je možné: Uzdravovací a charismatická probuzení v moderní Americe*, David Harell, Jr., 1975, 304 stran.
- *Kristus Uzdravitel*, F. F. Bosworth, jeho kázání z let 1920 - 1930, vydání 1973, 241 stran.
- *Stopy na písku času*, Spoken Word Publications, 1975, 700 stran.
- *Nebyl jsem neposlušný tomuto nebeskému vidění*, kaz. William Branham, 1947, 27 stran.
- *Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest, i na věky*, kaz. William Branham, 1936, 24 stran.
- *William Branham, muž Bohem poslaný*, Gordon Lindsay, 1950, 216 stran.
- *William Branham, prorok navštěvuje Jižní Afriku*, Julius Stadklev, 1952, 195 stran.
- *Jen věř*, magazín, Rebeka Branham Smithová, vydavatelka.

Kázání Williama Branhama jsou dostupná z těchto zdrojů:

Eagle Computing, na CD-Rom.

End Time Message Tabernacle, Edmonton, Canada

The Word Publications, Glendale, Arizona.

Voice of God Recordings, Jeffersonville, Indiana.

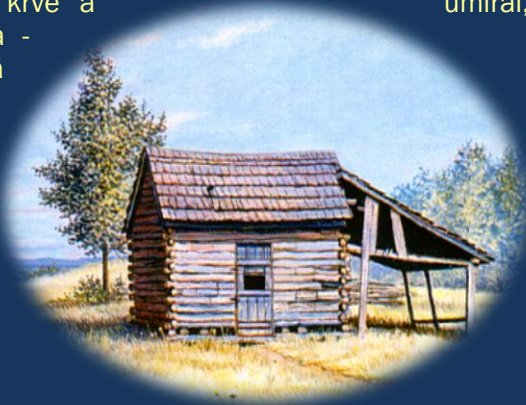
NADPŘIROZENO

Život Williama Branhama

Kniha první:

Strádání mladého chlapce (1909 - 1932)

William Branham se od první minuty svého života lišil od ostatních. Sužován chudobou a odmítnut okolím se stal nervózním dítětem. Provázely jej neobvyklé duchovní události zahalené tajemstvím... ale o Bohu začal uvažovat až před čtrnáctým rokem svého života, když téměř přišel o obě nohy následkem nešťastného zásahu z pušky. Když ležel v louži krve a umíral, spatřil příšerné vidění pekla - viděl sám sebe, jak padá stále hlouběji do krajiny zatracených a toulajících se duší. Křičel k Bohu o slitování, a zázračným způsobem mu byla dána druhá šance - šance, kterou později málem promeškal.

Můžete objednat zdarma na adrese:

BKS
Jahodová 612
739 92 Návsi

Večerní Světlo
Světí 99
503 12 Všešary
vecernisvetlo@email.cz
www.vecernisvetlo.cz